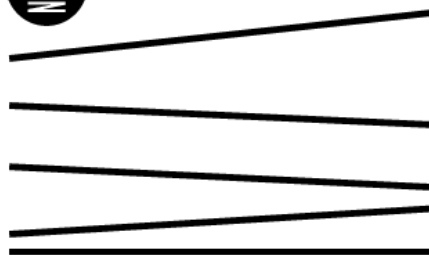

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Etlar, Carit.; af Carit Etlar.

Strandrøveren : en Fortælling

Kjøbenhavn : Chr. Steen & Søn, 1853

242 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

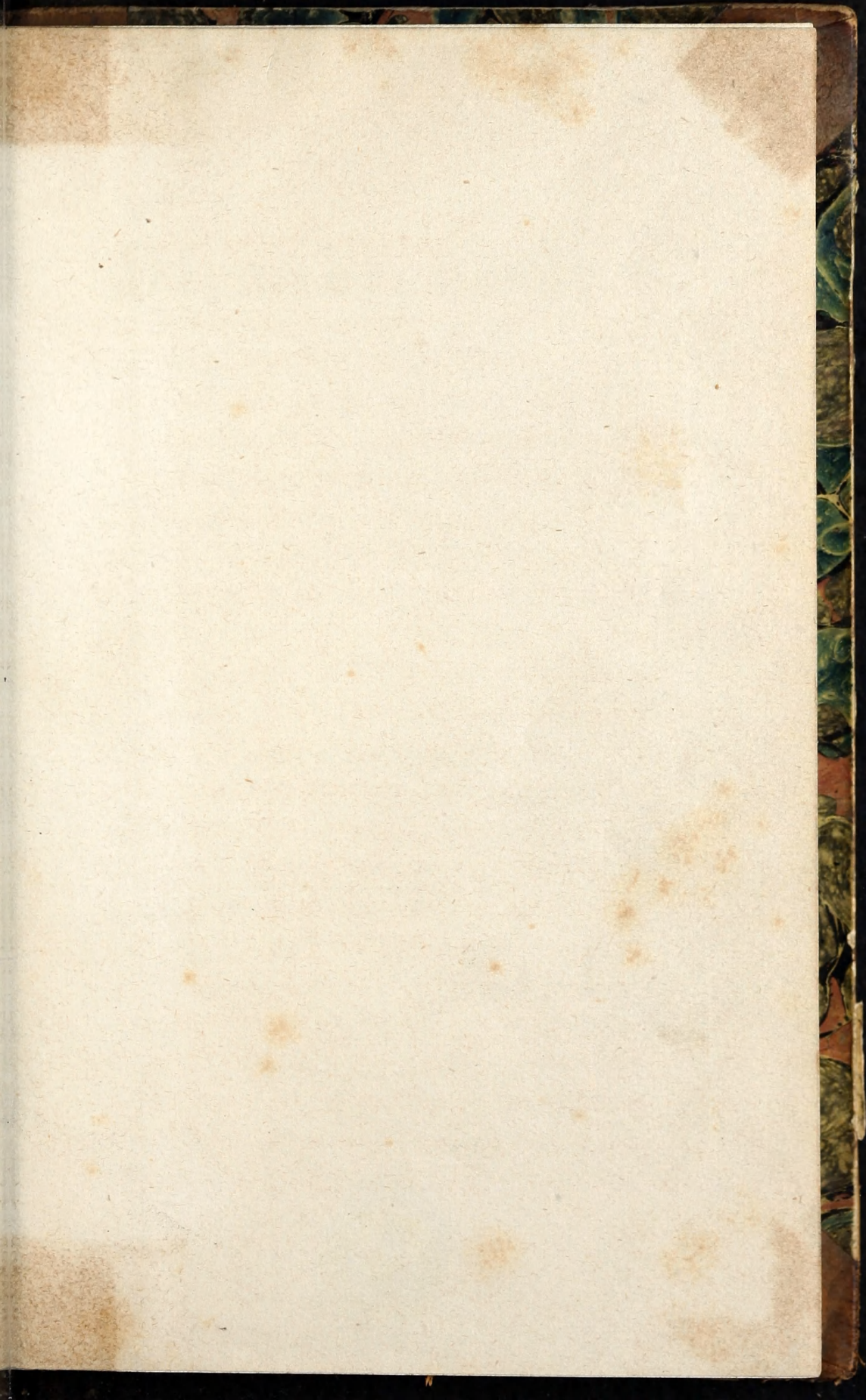
57. - 100.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021032108

Strandroveren.

En Fortælling

af

Carit Otter.

Kjøbenhavn.

Chr. Steen & Søn's Forlag.

Berlingske Bogtrykkeri.

—
1853.

Første Capitel.

Maagens Styrmand.

Imellem Horsens og Veile Fjord ligger Herresædet Palsgaard. Fra Søfiden skjules det af en stor Bøgeskov, der engang strakte sig ud fra den yderste Pynt af Landet, som kaldtes Ashoved. Skoven løb langs med Søkhysten, ned mod Helleborg, Barritskov og Staxerodde. — Træerne stode her saa tæt paa hverandre, deres Grene og Løvværk vare saaledes sammenflættede, at selv det klareste Solskin kun udbredte et svagt og halvdunkelt Lys i det dybe Mørke, der bestandig hvilede over Skoven. Indad mod Land, omtrent en Fjerdingvei fra Palsgaard laa et lille uanseligt Huus, hvis Bestemmelse som Krosted blev antydet ved at man fra Gavlens af Taget havde opreist en høi Stang, hvortil var fastbundet en Træflaske og et Kruus.

Rangs med Vinduerne løb et Rækværk til at fastbinde Heste ved. Leervæggen imellem det utilhugne Bindingsværk var paa flere Steder falden ud, og Hullerne tilstoppede med Græstørv. Døren var saa lav, at et voxent Menneske neppe kunde gaae opreist gjennem den. Tiltrods for alle disse Ubehageligheder fandtes der dog ikke noget Sted i Omegnen, som kunde rose sig af et talrigere eller hyppigere Besøg end denne Kro. Her begynder ogsaa vor Fortælling i Slutningen af October Maaned 1345.

Fem Aar iforveien var det ulykkelige Interregnum endt, hvori Danmark, som en sønderlemmet løvløs Stat, blev pantsat, solgt og givet til Priis for fremmede Voldsherrer, hvis Planer blot gif ud paa at forskaffe sig den størst mulige Fordeel, Enhver af sin Provinds. Niels Ebbesen havde dræbt Grev Geert i Randers, og derved lagt den første Grundvold til Fædrelandets Befrielse, Christopher den Andens yngste Søn, Valdemar, blev samme Aar udraabt til Konge paa Viborg Thing, imidlertid vare dog de fleste af Rigets Provindser i Fremmedes Besiddelse. Sjælland tilhørte som Pant

de holsteenske Grever, der underholdt et talrigt Troppecorps af Guntshoveder eller vestphalske Reiesvende, under Claus Limbecks Anførsel, i Bjerge Herred og Jellinge Syssel. Geerts Død og det to Aar senere tabte Slag paa Nonnehjerget ved Skanderborg havde vel tildeels dæmpet Tydskernes tidligere Overmod, men stolende paa deres Mængde behandlede de dog Syderne med megen Vilkaarlighed. Disse grebe flere Gange til Vaaben, anførte af Herremændene, og toge sig selv tilrette, og saaledes var Vandet endnu længe efter Baldemars Thronbestigelse en stadig Skueplads for Stridigheder og Volds gjerninger, hvori den Stærkeres Ret var den gjældende. Alle Fredens Sykler hvilede, Stimmænd og Strandrøvere tilintetgjorde Handelen og de Reisendes Sikkerhed, og fandt en uforstyrret Virkeplads for deres Haandtering under den almindelige Lovløshed.

En Aften i Skumringen vare nogle Personer forsamlede i Kirkeholm Kro, som ovenfor blev omtalt. Midt i Stuen, omkring et stort Egebord, sad to tydske Reiesvende og spillede Tærning. En blanktskuret Tinkande stod midt imellem dem. Hvergang de havde tømt den, ban-

fedde de med Laaget paa Randen, hvorpaa Bærtinden strax faldte den paany. Paa Grund af Heden, som tiltog ved det store Baal der brændte paa Arnestedet, havde Soldaterne afspændt deres Brystharnisser, under hvilke de bare en grov Hjortelæders Kollert, udslyet paa Brystet med en Figur, der skulde forestille et Nældeblad, Grev Geerts Vaabenmærke. Deres Armbryst og Stridskolbe laae hængslængte i en Kroge paa Gulvet. Derimod havde de Begge fæstet deres Dolke med Spidsen i Egebordet, som Skif var dengang, for at man strax kunde have et overbevisende Middel ihænde, til at afgjøre de hyppige Stridigheder Spillet fremkaldte, og som forøgedes, jo oftere Kruset blev tømt.

Krostedets Eierinde stod ved Skorstenen, isærd med at tillave en Ket Mad. Det var en aldrende Kone af et meget bestemt og mandigt Udseende. Hendes mørkebrune Teint fik en endnu livligere Farve ved Skinnets af Flden. Hvergang hun lagde nyt Dvas til Baalet, kastede Flammerne et grelt Lys henover Krigsfolkenes polerede Vaabenstykker og gav tillige Udfigt til en aaben Baggrund i den ene Rænge

af Kroen. Denne Baggrund vendte ud til en Stald, hvor to Heste og nogle Køer fortærede deres Aftensmaaltid i en fredelig Forening. Det Øvrige af Stuen blev oplyst ved en Lampe, som hang i en Snor ned fra Loftet. Et Fadebuur var opslaaet langs Væggen og prydet med en lang Række af blanksfurede Tintallerkener. Midt under disse hang en stor Egetræes Table, hvorpaa var udgravet et Krucifix. Denne Tables ziirlige Forghldning og Bibelsprog, som stod i Munkeskrift ved Korsets Fod, gav Formodning om, at Billedet i sin Tid havde tjent til Prydelse i en Kirke, hvorfra det uden Tvivl var borttaget af de fremmede Krigsmænd, og efterladt i Krostedet.

I lang Tid herskede der en almindelig Stilhed i Stuen, som kun blev afbrudt ved enkelte Uttringer af Krigsmændene. Omsider taug ogsaa disse, idet de hørte op med at spille, og toge Plads paa et Halmknippe, der var udbredt i et Hjørne bag Bordet.

Man hørte Ildens Knittren i de tørre Grene, og Stormen som udenfra pib igjennem Nøglehullet. Denne Taushed blev paa engang afbrudt, idet en Bondeskarl, som havde ligget

henstrakt paa Bænken ved Vinduet, reiste sig iveiret, gabede og udbroød:

„Nu faae vi nok flere Fremmede, Moer Gyde! Jeg hører Hunden gø udenfor.“

Strax efter gik Døren op, og en lille krum-bøiet Mand traadte ind i Stuen. Kramfisten, som han bar paa Ryggen, tilkjendegav hans Stand som Bispefræmmer, og den venlige Hilsen, der besvarede hans Gudsfred fra Krokonen og de to Thydsfere, viste, at han var en bekjendt og velkommen Gjest.

„Har I Plads til en træt Mand inat, Moer Gyde?“ spurgte Bispefræmmeren med en Betoning, som røbede hans thydske Herkomst. „Veiret udenfor er koldt og jeg magter fast ikke at gaae længere.“

„Na ja!“ svarede Krokonen, „hvis I vil tage Herberge, som det falder, saa hitte vi vel en Plads til Jer.“

„Nu, saa lad mig da prøve, om Jeres gode thydske Øl ikke er bleven tyndere, siden jeg sidst smagte det,“ sagde Bispefræmmeren. „For hverken Sanct Dionys eller de andre gode Helgener, som kurerer for Beenværk, have saa stor

en Formue til at jage Trætheden af en Mands Lemmer, som et godt Kruus Prygsing."

Krokonen bragte et fyldt Tinkruus. Bissekræmmeren satte sin Kiste fra sig og tog Plads ved Bordet.

Lidt efter lidt traadte flere Gjester ind i Stuen og Samtalen blev almindelig.

"Hvor kommer I fra dennegang?" spurgte en af Krigsmændene, idet han forlod Halmleiet og satte sig paa Bænken lige over for Kræmmeren.

"Fra Tirsbæk og Starebold," svarede denne. "Og lige fræk har min Lykke været paa begge Gaarde. Der findes næsten ikke et Sted i den hele Egn, hvor en ærlig Kræmmer kan lange til en ringe Handel i denne Ufredens Tid. De fornemme Jomfruer paa Herregaardene, som bruge mine Varer, have ikke Penge, og Krigsfolkene, som have Penge, bruge ikke mine Varer."

"Har man fornyis spurgt noget til Havfruenovre paa Staxerødde?" spurgte en Bonde.

"Snak om en Havfrue," svarede Kræmmeren. "Jeg troer knap, at sligt Kreatur er til, jeg har idetmindste aldrig fornummet det paa

mine Reiser tillands og tilvands. Troldtøi og Nisser det lader jeg gaae, men om Havfruer hørte jeg først Tale, dentid vi kom herind i Landet."

"Da er det dog vist nok, at der er en Havfrueovre paa Odden," paastod Bonden. "For lidt førend Raadigherren drog op til Randers By, var han nede paa Gaarden, og saa sad der en Havqvind paa en Steen ved Havet og kogede og sang for ham, og varsleder ham Død, imens hun redte sit Haar."

"Ja, hvad kommer det mig ved," sagde Bispefræmmeren heftig, fordi han ikke kunde lide, at nogen Anden førte Ordet i hans Nærværelse. "Jeg veed blot, at jeg i Formiddags har hørt tale om En, der var værre end al Verdens Havfruer."

"Hvem mener I?" raabte Tilhørerne nysgjerrig.

"Einer Trane fra Trelldenæs!"

"Sørøveren!"

"Nordbrænderen!"

"Stimanden!"

"Justement," svarede Bispefræmmeren. "Si-

den I nævne hans Bedrifter, kan jeg fornemme, at I kjende Manden."

"Herregud!" udbrød en Bonde sørgmodig og forsedede sig. "Er han nu kommen hjem igjen, saa vil der snart spørges nye Ulykker i Egnen."

"Ja, det saaer vel være muligt," sagde Bispefræmmere ligegyldig.

"Hvor har han gjort Vandgang?"

"Det skal jeg ikke kunne sige, men nys forgangen traf en af mine Bekjendte ham til Horsens."

Under denne sidste Samtale var Kroddøren bleven aabnet, og en ualmindelig høi og bredskuldret Mand traadte sagte og lydløs ind af den. Han var iført en mørkegraa Badmels Kofte, hvortil var fastsyet en Hætte, som Munkene bare paa deres Rutter. Denne Hætte gik ned over Hovedet, saaledes at den aldeles skjulte Panden; derunder saae man to slyrige mørkeblaae Dine, en lille kobberbrun Næse og fremstaaende Kinder, som ved Paavirkning af Sol og Vind havde antaget en endnu mørkere Farve. Mandens Hage var bred, kantet og omgiben af et tykt Skjæg. Hele hans Ydre røbede en bestemt og energisk Character, men

et endnu umiskjendeligere Træk af Godmodighed.

Uagtet denne Mand syntes at maatte fremkalde en vis Opmærksomhed, baade paa Grund af hans paafaldende Høide og den mustuløse Kraft, alle hans Lemmer vidnede om, var der dog Ingen, som lagde Mærke til ham, eftersom den almindelige Interesse i dette Dieblif var henvendt paa Bispekræmmeren.

Medens denne vedblev at fortælle, gif Manden hen til Krofonen og hvistede hende nogle Ord i Øret, hvortil hun svarede ved at ryste paa Hovedet. Derpaa forlangte han et Kruss Pors, som var den Tids almindelige Drif, og satte sig hen i en Krog ved Skorstenen. Lidt efter hørtes et lydeligt Hundeglam udenfor Kroen.

„Hvem mon det er, som kommer med saadan Støi og forstyrrer os,“ sagde den ene af Krigsmændene harmfuld.

„Na, det er bestemt den sølle Skytteovre fra Balsgaard,“ svarede Bonden. „Jeg mødte ham nu nys i Dvæld oppe i Krattet med samt sine Hunde.“

„Jeg skal skjære begge Dine Øren af Dig,

Slyngel! naar Du ikke omtaler vore Folk med Respect," sagde Tydskeren. „Skyttelaget hører paa sin Viis med til Krigsstanden, og den taa-ler ikke at fornærmes."

„Med Forgunst at melde, Herr Ubbe, saa har Karlen min Tro dog Ret i at ynke Skyt-ten!" bemærkede Bisssefræmmere, „for han er ilde faren, den Samme. Sidste Sommer lod forte Alrik ham pidske, formedelst han meente, at Skytten havde et godt Die til hans Frænke paa Slottet. Siden tog han ham nok til Naade igjen."

„Den Skytte maa jo være dummere end et umælende Kreatur, mens han taalte sli-ge Ad-færd," yttrede Ubbe harmfuld.

I det samme traadte den Omtalte ind af Døren, fulgt af to store Hunde, som han førte med sig i en Snor.

Det var en lang og mager Person med et mørkt slummelt Ansigt. Han satte sin Bue fra sig i Krogen, løste Hundene og forlangte et Kruus Pors af Værtinden.

Den ene af Skyttens Hunde lagde sig ved hans Side, den anden gik derimod omkring mellem Gæsterne og standsede endelig med en

vedbærende Knurren foran Manden, der sad ved Arnestedet. Den Fremmede trak sig først længere tilbage i Krogen, og da Dyret desuagtet vedblev at tilkjendegive sin fjendtlige Stemning mod ham, bad han Skytten om at kalde Hunden tilbage.

Jægeren smilede ordskabsfuldt, men lod som om han ikke hørte det.

Under denne Scene havde Ubbe Friser begyndt en Historie om den berhygtede Næsefonge fra Trelde, og vedblev saaledes:

„Som jeg siger, der kunde vel være en femten sexten Stykker om mig, og jeg stod ganske alene. Det var en Kamp, der vil spørges, saalænge Kloden holder sammen. Først tog jeg fat paa Ginar Trane selv og han fik Bekomst, topmaalt, den Næste var hans Staldbroder denne Jørringer, og det skal efter Folks Mening være en Helveds Hund.“

„Ja, det kan I sige for Sandten,“ yttrede En af Bønderne, Alle gode Helgene fri os fra ham. Naar Næsefongen byder sine Mænd at røve i et Huus, siger Jørringer: „Lad dem brænde det af med!“

„Hvordan gif det Ser saa med Jørringer?“ spurgte Bispefræmmeren.

Medens Tydskeren fortalte, vedblev Skyttens Hund afvexlende at knurre og vise Tænder af Manden. Denne havde med en Vengstelighed, som man ikke skulde tiltroe en Person af hans Ydre, truffet sig saa langt tilbage i Krogen som muligt. Hans Frygt lod til at forøge Hundens Mod, den begyndte at gøe høit.

„Hvad er det for en Støi Du volder med min Hund, Sømand!“ raabte endelig Jægeren.

„Mig thffes, Herr Skytte!“ svarede Sømanden ydmyg, „at Hunden gjør mere Støi end jeg.“

„Ja det kan vel være,“ sagde Skytten, idet han reiste sig, „men det er Dig, der faaer den til at gøe; til Straf derfor skal Du ogsaa dele Din Aftensmad med ham.“

Jægeren tog med disse Ord et Fad kogt Kjød, som Krokonen nylig havde sat hen for Sømanden, og gav det til Hunden.

Alle de Tilstedeværendes Opmærksomhed rettede sig paa den Ubekjendte, Enhver holdt sig overbeviist om at Skyttens Adfærd vilde give Anledning til Strid, men Sømanden blev rolig

siddende paa Arnestedet og svarede, i samme fredelige Tone som tidligere:

„I Guds Navn, Herr Skytte, tag kun Maaden, hvis det saa behager Eder.“

Ubbe tilkastede den Fremmede et yderst foragteligt Blik og mumlede halvhøit:

„Den Karl fortjente at blive sat paa et Vandseskast og stegt med Gløder, saa feig han er — Uh!“

Derpaa vedblev han, efter eenstemmig Opfordring sin Fortælling:

„Naa! jeg sloges da med Jørringer i en stiv Time, maaskee i to, det husker jeg ikke saa nøie. Han gjorde sin Skyldighed, Folk! og det var en haard Hals, men Staal er haardere end Kjød, tilsidst maatte han give sig fortabt og løbe sin Vei. Resten gav jeg Hellsot, lige til den Sidste. Det er heller ikke den eneste Gang, at Jørringer og jeg have prøvet en Dyst sammen, den store Grev Gerhard, ham Gud annamme, pudsede altid mig efter Næsseløngen, naarsomhelst han lod sig spørge, og hver Gang gav Jørringer mig noget at bestille, indtil jeg sidstens fik ham slaaet ihjel nede ved Rolding Na.“

„Ak, er det muligt?" udbrød Bispekræmmeren vantro. „J har flaaet ham ihjel? Jærringer er død?"

„Ja min Dreng, saa død som det Faar, hvis Skind Du bærer i Din Kofte."

Med disse Ord kastede Thydskeren sit Blik hen over Tilhørerne, for at see hvad Virkning hans Fortælling havde gjort.

Bludseligt forandrede det selvtilfredse Smil, der hvilede over hans Ansigt. Han blev bleg, taug stille, og stirrede med aaben Mund og med den dybeste Rædsel frem for sig.

Gjesterne vendte sig forundrede mod den Retning, hvorhen Thydskeren uafbrudt vedblev at stirre. Den høie Sømand stod i Nærheden af Bordet med sammenslyngede Arme og betragtede Ubbe.

Da han mærkede at Alles Blikke vare henvendte paa ham, gik han tilbage, og satte sig paa Arnestedet.

„Hvorfor standser J, Herr Krigsmand?" spurgte Jægeren. „Mener J, at denne Mand er Fanden? eller af hvad anden skjellig Grund bliver J ved at stirre paa ham? — Aldenstund

J har overvundet Jørringer tænker jeg knap, at denne skal gjøre Eder Noget til Meen."

"Det troer jeg heller ikke," svarede Ubbe, der efterhaanden havde vundet sin Fatning igjen, — „det var kun noget, der randt mig isinde."

Det begyndte imidlertid at blive silde. Gjesterne forlode Kroen, Jægeren drog bort med sine Hunde, og tilsidst var Thydsferen, den ubekjendte Sømand og Bisjefræmmeren de eneste Gjester, der bleve tilbage. Bisjefræmmeren bredte sin Kofte ud paa Halmknippet, satte Kramkisten hen foran Hovedgjærdet, og lagde sig til Ro i nogen Afstand fra den sovende Thydsfer. Ubbe sad endnu ved Bordet og støttede Hovedet i Hænderne, som det lod fordybet i Betragtninger. Endelig reiste han sig og gik hen til Arnestedet, idet han med et Hovednik lagde sin Haand paa den Fremmedes Skulder.

„Guds Død," udbroød han hvissende, „Er det ogsaa virkelig Dig, Jørgen. Lever Du endnu, eller er det Dit Gjenfærd der gaaer omkring og kogler?"

„Lidt Liv er der rigtignok blevet tilbage i mig," svarede Sømanden med et Smil.

„Men jeg har jo slaaet Dig ihjel, dernede ved Aaen.“

„Ja, det var i det mindste Eders Hensigt, saasandt jeg ellers kan slutte mig dertil efter dette Mærke.“

Jørgen trak Hætten tilbage og vendte sit Ansigt om mod Lampeskinnets. Man saa da et blodrødt, dybt og friskt Ar, som gik tværs over Hovedet og endte over det venstre Øie.

„Aa, er det ikke Andet,“ udbrød Ubbe leende. „Saa kunne vi jo begynde forfra igjen, naar Sol og Vind er lige skiftet.“

„Jeg er som helst en fredelig Mand, Herr Ubbe!“ svarede Jørgen, „og holder ikke af Strid og Riv.“

„Du — fredelig!“ httrede Leiesvenden leende.

„Desuden kommer jeg her i Grinde iaften.“

„Vær Du kun rolig,“ sagde Ubbe. „Der er jo Ingen som tænker paa at gjøre Dig noget Ondt. Du veed ogsaa, at Du kan stole paa mig, jeg pleier ligesaa lidt at trænge mig ind i en Vens Hemmelighed, som at røbe en Fjendes. Afgjør kun Dine Grinder med Krokonen eller med hvem Fanden Du vil. Jeg lægger mig til at sove. Godnat, Jørgen!“

Næste Gang vi mødes skal jeg rive Dine Dine ud."

Med denne venlige Forsikkring lagde Ubbe sig ned i Halmen ved Siden af Kræmmeren. Lidt efter tilfjendegav hans dybe, langtrukne Aandedrag, at han var falden i Søvn.

Sømanden var nu den Eneste der vaagede i Krostedet. Han trak Hornskiven op af et Vindueshul og saa ud i Natten.

Stormen havde lagt sig, Himlen var blank og skifri, Maanen kastede sit blege Skin hen over Landstabet, hvis Baggrund indhylledes af en mørkegraa Taage. De talrige Skovpartier, hvormed Egnen var besaaet, syntes i Maanelyset at bestaae af en mørk uigjennemtrængelig Masse, derimellem viste sig smaa lyse Striber, hvor Landet tilforn havde været opdyrket, og som nu i Krigens Tid efterhaanden vare blevene overtrukne med et rødbrunt Lyngteppe.

En smal Vandstrøm slyngede sig i utallige Bugter ind mellem Bakkerne. Overalt hvor Vandfladen blev synlig speilede Trætoppene sig deri, medens den lette Krusning af Bølgerne antog et glimrende og bevægeligt Sølvstjær.

Paa alle disse Gjenstande hvilede Søman-

dens Blik, medens han stille og ubevægelig blev siddende ved Vinduet.

Baalet hendøde efterhaanden paa Arnestedet, og Lampen var næsten gaaet ud, uden at han syntes at bemærke det.

Paa engang antog hans Træk mere Liv, han bøiede Hovedet nærmere mod Abningen og lyttede. Strax efter hørte man Skridt udenfor.

„Det er ham“, hviskede Jørgen. „Jeg tænkte det strax. Gud veed hvad han nu igjen pønser paa. Noget Ondt maa det være; thi naar har vel denne Mand givet sig af med Andet.“ — „Lad gaae som det vil!“ tilspøiede han lidt efter, og rynkede Brunnene. „Han har alligevel Vorherre over sig og en Gjengjeldelse for sig, naar Tiden kommer.“ —

Med disse Ord trak han Hætten ned over Panden, lukkede Døren forsigtig op, og listede sig stille og lydløs ud af Stuen.

Saa vidt man kunde see i den usikre Belysning af Maanen, var den Kommende en Mand, der i Stand og Vilkaar stod langt over alle de Personer, som pleiede at besøge Krostedet. Han var indhyllet i en Vadmelskappe, under hvilken der enkelte Gange viste sig en blank

Halstræde af et poleret Brystharnisk. Paa Hovedet bar han en flad Baret uden Baand og Fjeder.

Da han saa Jørgen træde ud af Krodøren blev han staaende, og betragtede med Tilfredshed Sømandens kolossale Skikkelse.

„Hvorhen saa silde min Ven?“ spurgte han.

„Vi skulle vel eens Vei, hvis jeg ellers har forstaaet ret,“ svarede Jørgen.

„Ja, det har jeg intet imod. Godt Selskab gjør korte Mile som man siger for et gammelt Mundheld. Men siden Du tilbyder mig Selskab, saa lader os begynde med at sige hinanden vore Navne.“

„Hvorfor det,“ sagde Jørgen. „Mand skaber Navn, men Navnet ikke Mand, og I vilde kanske tage i Betænkning at sige mig Eders, hvis jeg spurgte derom.“

„Deri tager Du dog feil,“ svarede den Fremmede med en tilskyndende Venlighed, der var meget forskjellig fra den Tone, hvori Jørgen talte. „Jeg er Bæbner Bjælkes Baabendrager paa Refsgaard. — Og Du?“

„Jeg er Jørgen Ringer.“

„Birkelig!“ udbød den Fremmede fortryde-

lig," saa har jeg jo taget feil. Jeg antog Dig for en Anden."

„Maastee for Eieren af den lille Anor, vi have givet Navn af Strandmaagen, og som I seer ghyge derne ved Enden af Skoven, et Par Fjerne fra Land."

„Hvem mener Du?"

„Einer Trane til Treldenæs."

„Og hvis det nu var ham, jeg søgte, hvad saa?"

„Ja saa kan I være rolig, Herr Baabedraget! thi er jeg end ikke Eiermand af Strandmaagen, saa er jeg dog Sthymand ombord paa den."

„Du!" udbrød den Anden forbauset, „det er altsaa Dig de kalde Jørringer, og om hvem der fortælles saameget?"

„Det faaer vist være mig", svarede Sømanden, „siden der knap er nogen Anden, som vilde vedkjende sig dette Navn. — Men lad os komme afsted."

De to Mænd forlode nu Krostedet og gik op imod Skoven. Efterat de havde skredet et Stykke fremad, kom de ind paa en ujevn og knudret Sti, der slhngede sig igjennem Bafferne.

Disse nærmede sig paa flere Steder saa tæt til hinanden, at deres Slagfhygger dannede et fuldkomment Mørke i Huulveien, de bratte Skraa-
ninger skjultes ovenil af Træer og Kratskov.

Det var i Løvfaldstiden, Piletræerne havde allerede mistet deres Blade, alene Egen stod tilbage i den almindelige Odelæggelse og Undergang, frisk og frodig. Alt var stille og taust i de tvende Vandringsemænds Nærhed, man hørte det faldende Løv, og Grævlingen, som gryntede inde i Skoven. Et Baghold vilde ikke have kunnet finde en bekvemmere Plads til Overfald end paa denne eensomme Vej.

Vaabendrageren tænkte uden Tvivl derpaa; thi han tog længere Skridt og skyndte sig med at komme ud af Huulveien. Jørgen Ringer tænkte ogsaa derpaa; thi ved en forunderlig Hændelse gif i dette Dieblif den Mand, som han hadede bittrest af Alle, ved hans Side, den Mand, over hvem han senere skulle øve en saa skræffelig Gjengjældelse.

Vaabendrageren var hjertelig glad da Huulveien endtes, og de skrede ind paa den aabne Slette. Han gif hen ved Siden af Jørgen og forsøgte at knytte en Samtale med ham.

„Naa, saa Du er forsandt den frygtelige Fribytter, der opfylder hele Biergeherred med Skræk? Min Tro Tørringer! tyffes Du mig dog fredelig nok, mens vi vandre her Side om Side.“

„Det gaaer i Verden efter det gamle Mundheld“, sagde Tørringer, „en Snebold voxer ved at rulles. Jeg har kun givet liden Tøie til Folks Dmtale. Der farer nu saamange Strandhugstmænd omkring paa Kysterne i disse Ufredstider, og hvad de Andre bedrive kommer paa min Regning, lad være jeg hverken har Lod eller Deel deri. I kan tro mig paa mit Ord Baabendrager, jeg er en fredelig Mand, og byder hellere Haanden til Forlig end Kniven til Strid.“

„Du maa da være vel anseet af Einer Trane, medens han har givet Dig saa gode Vilskaar paa sit Skib. Fortæl mig Noget om ham.“

„Der er kun lidt som er værd at fortælle om Einer, og langt mere at dølge.“

„Han er bleven en rig Mand paa sine Tog?“

„Det er som man tager det til. Af Saar og Skrammer veed jeg for vist, at han har flere, end han ønsker.“

„Holder han meget af Penge?“

„Ja hvem gjør ikke det?“

„Maaskee jeg kunde give ham Veilighed til at tjene en fjøn Sum, med ringe Møie, og en fjøn lille Pige ovenikjøbet.“

„Det Første kunde være godt nok, men det Sidste lægger Einer ikke synderlig Vind paa; hans Haar er graat, og smukke Piger finde vi overalt, hvor vi komme.“

„Dit Ord staaer til Troende, Jørringer! men hvad er vel det for Piger? Trælkvinder, med filtret Haar og solbrændte Ansigter, dumme og kluntede Skabninger, der ikke forstaae sig paa Andet, end sætte Madding for Fiske og dreie Haandkværnen. Passer Saadanne sig for en fri og ædelbaaren Herre som Einer Trane til Trelldenæs?“

„Den, I tilbyder ham, er da høiere paa Straae?“

„Det skulde jeg mene, hun er den deiligste Pige i hele Egnen, de have gjort en Vise til hendes Priis, hun forstaaer at kniple og bal-dyre, og lege paa Harpe som den bedste Skjald.“

„Gia!“ udbrød Sømanden overrasket, „og

for hende kommer I om Nattetider og beiler til Næssefongen."

"Hvem siger just, jeg beiler? Einer tog sig vel før en Brud uden at forlange hendes Frænders Jaord, eller bede Munkene at lyse Velsignelse dertil. Jeg vil give ham Bæsteb om hvor Pigen er at finde, og hvor han kan tage Pengene, for Resten raader han selv og hans gode Lykke. Hvad troer Du, han siger til mit Forslag?"

"Det kommer an paa hvem Pigen er, lad mig høre hendes Navn, hvorvel jeg kjender kun lidt til de fornemme Jomfruer i denne Egn."

"Jeg vil heller nævne det til Einer alene," svarede Baabendrageren, efter nogle Diebliffes Betænkning.

"For en Ufærd, Baabendrager!" hittede Borgen hestig, "saa kan I ogsaa spørge Næssefongen selv og ikke mig, hvad han tykkes om Eders Forslag."

"Bliv blot ikke vred, jeg tænkte at Du som Einers Fortrolige vel vidste at svare paa hans Begne. Forresten kan jeg gjerne sige Dig den fornemme Jomfrues Navn. Hun hedder Christine."

„Christine!“ gjentog Jørgen med en Forbauselse, som Mørket hindrede Baabendrageren i at bemærke. „Jeg tænkte, at de fornemme Jomfruer pleiede at søie et Stammenavn til deres eget.“

„Christine Juul!“ yttrede den Anden nølende. „Er det af de Julers Slægt, som eier Barritskov?“

„Maaskee!“

„Saa maa det jo være Christine, der skal have Slottet og al dets Herlighed.“

„Ja det er et Spørgsmaal,“ svarede Baabendrageren. „Men hvem har givet Dig den Bested? Du sagde jo nylig, at Du ikke kjendte til Folk her i Egnen.“

„I stædes til Minde, Herr Baabendrager, hvad I selv fortalte, at Christine Juul var den fagreste Skjønhed i Bjergerherred, og at de sang Viser til Jomfruens Ære. Det er da ikke saa forunderligt, at jeg har ladet mig Et og Andet berette om hende.“

„Hvad har Du da hørt, Jørringer?“

„Na, hvem tænker vel efter Sligt! det falder mig blot ind, at man altid taler ilde om

Ivar Totting, hendes Farbroder og Formhænder, som nu bestyrer Gedsset."

"Du veed bedst selv, hvormeget Folkesnat gjælder," svarede Vaabendrageren. "Ivar Totting er en Hædersmand for Gud og Menneſter."

"Det ſaaer at være, Vaabendrager, ſom I ſiger, hvorvel jeg aldrig har hørt ſaa meget Godt om ham af Andre tilforn. Alligevel gad jeg nok træffe ſammen med Ivar Totting. Der er Noget jeg vilde ſige ham."

"Det Ønſke var let at opfylde," ſagde Vaabendrageren. "Imidlertid kunde Du jo betroee Dig til mig."

"Na nei! maafſtee I ikke er taus."

"Du vel," ſvarede Vaabendrageren, "ſiden Forſtilløſe ikke hjælper, ſaa maa Du vide, at Alt, hvad Du betroer mig, min brave Ven, er ligesaa godt forvaret, ſom hos Ivar Totting; thi det er ham ſelv Du taler med."

"I?"

"Saaſandt hjælpe mig Chriſt og den hellige Jomfru. Fortæl mig derfor hvad Du har at ſige."

"Godt, Herr Ivar!" ſvarede Strandrøveren, langt mindre overraſket, end Ridderen havde

ventet. „Jeg vilde blot raade Eder til at være mere vaersom, før I en anden Gang vover Eder saa langt med Folt, som I ikke kjender.“

„Hvorfor det, Jørringer? hos Dig har jeg vel Intet at frygte. Det er et klart Maaneffinsveir i Aften, og desuden behøver jeg blot at sætte dette rare Tudehorn til Munden, for at kalde Folt til min Hjælp.“

„Ja det kan vel være,“ sagde Jørringer med en stille Latter, „men dersom jeg alligevel vilde Eder tillivs, saa behøver jeg blot at sætte disse to rare Fingre til Munden, og see saa, hvad der følger paa.“

Strandrøveren udstødte efter disse Ord en gjennemtrængende Piben, og endnu førend Echoet heraf hændede i Skoven, hørte man det rasle inde imellem Løvet; Ivar saae dunkle Skikkelser nærme sig fra alle Sider. Han og Jørringer stode midt i Næssefongens Bande.

Andet Capitel.

En Idyl.

Ved Udkanten af Skoven, mellem en Gruppe af høistammede Bøgetræer, laa et lille Huus, opført af utilhugne Kampsteen, og tækket med Grene og Rørhalm. Krattet var her saa høit og tæt, at man endog i nogle Skridts Afstand flet ikke bemærkede denne Bolig. Slaaen, Hvidtorn og Brombærbuske spærrede Veien paa de tre Sider, og selv fra Stien, der aabnede Adgang til Stedet, lignede Hytten mere en sammenhobet Steendysse, end et Opholdssted for Menneſker.

Samme Aften ſom Børringer førte Ivar Totting til Næſſefongen ſade to Perſoner inde i denne Hytte. Den Ene var en gammel Mand, med lange hvide Haar, den Anden en Kone, omtrent af ſamme Alder ſom Manden. I de enkelte Mellemrum Flammen paa Arneſtetet blusſede op imellem Tørvene, belyste den Værelſet, og man ſaae da et Armbrøſt, en ſtøvet Ruſtning og et bulet Skjold hænge paa Steenvæggen. Den gamle Mand var iført en Faare-

ffindskofte. Han sad paa en Halmstol foran
 Ilden og flettede en Buesnor af Tarmstreng.
 Konen redte et Halmleie i en Krog paa Leer-
 gulvet.

„Gud veed, hvordan vor Søn har det i aften!“
 yttrede hun under Arbeidet. „Jeg er aldrig
 rolig for ham, naar han flakker omkring ude
 paa det vilde Hav ved Efteraarstide. Hvor
 troer Du, han nu er, Aage?“

„Hvor han er, veed jeg ikke,“ svarede Ol-
 dingen med en dyb og rolig Stemme, „men
 jeg veed, hvor han vil være, naar Tiden
 kommer.“

„Aa Du har bestandig kun Hævn og Strid
 i Sinde. Lykkes mig dog, gamle Aage, at
 Du nu er bleven aflægs nok til at tænke paa
 Din Himmerigs Part, naar Vorherre engang
 løser op for Dig.“

„Min bedste Himmerigs Part er Du Mot-
 ter“, svarede Oldingen med et venligt Smil.
 „Den anden faaer vel være. Jeg sad nu nys
 og regnede ud, at naar Mortensdag kommer,
 lider det stærkt paa den tredie Snees Aar siden
 vi først droge ind i denne Hytte. Vi have
 døiet baade gode og onde Dage med hinanden,

og lært vor Søn at aave sig i Tugt og Herrens Formaning. Hans eget Hjerter siger ham nok hvad han har at gjøre. Men nu er min Snor færdig, og imorgen vil jeg ud og see, hvad den duer til. Det er ellers silde i Tiden, lille Ane. Jeg har alt vendt vor Sandglas paa sjette Gang siden de ringede Sol af By ovre i Klostret. Lad os læse vor Aftenbøn og saa gaae til Ro."

Manden tog sin Hue af Hovedet og knælede ned paa Gulvet. Alden kastede et stærkt Bys paa hans hvide Vokker, der næsten skjulte Ansigtet, medens han bøiede sit Hoved og læste et Fadervor med høi og lydelig Stemme. Den gamle Kone knælede ved hans Side og gjentog sagte Oldingens Ord.

I dette Dieblif lød Trin udenfor Huset. Ved et lille Vindue i Muren, der stod aaben for at Røgen kunde have en Udgang, viste sig en høi og bredskuldret Skikkelse. Den Gamle lagde ikke Mærke hertil, han vedblev at læse Bønnen og endte med at gjøre Korsjets Tegn for sig og sin Hustru.

"Amen i Guds Navn!" udbrød den dyb

Stemme fra Manden, som stod udenfor Vinduet. Konen udstødte et Skrig.

„Hellige Jomfru!“ raabte hun, „det er jo Borgen. Hører Du Aage, det er vor Søn, der kommer hjem!“

Seildugen som tjente istedetfor Dør, blev trukken tilbage, medens den gamle Kone taledede, og Børringer traadte ind i Stuen til sine Forældre.

„Vorherre skee Tak, fordi Du kom,“ sagde Moderen, medens hun slængede sine Arme om Børringers Hals og skjulte sit Ansigt ved hans Bryst. „Jeg har længtes meget efter Dig, min Søn, og gamle Aage ogsaa. Han blev saa glad nu nys forleden, da Du sendte ham den rare Faareffindskofte. Den gjør ham godt for Vinterfulden, og nu bilder han sig ordenlig ind, at han er bleven ung igjen. Du kan tænke Dig, at han iaften har flettet en Buesnor, og imorgen vil han ud paa Jagt, den gamle Aage!“

„Ja, og Du Ane,“ sagde Oldingen smilende, „gaaer Du ikke hver Søndag og brasser med det Gyldestykkets Hovedklæde, som Borgen lod følge med til Dig?“

„Jeg troer, vi tænde et Lys, Aage! for at vi kunne see vor Søn. Jeg har en lille Bortkjærte, som jeg tussede mig til forleden af en Tydsker, den var rigtignok bestemt at gjemmes til Julehelligdage, men den bedste Juul for os to Gamle er at see Dig Jørgen!“

Konen gik hen til et Skab, hentede Bortkjærten og tændte den.

„Hvor Du er bleven stor og kjon,“ udbrød hun, idet hun tog Jørringers Haand i sin og satte sig ned ved hans Side.

„Han ligner Dig Ane,“ sagde Oldingen.
„Men det er længe siden.“

Den gamle Mand tørrede sine Øine med Haanden og tilføiede, for at skjule Aarsagen til sine Taarer. „Det ryger saa slemt iasten.“

„Ja, jeg maa vel være bleven stor siden sidst,“ sagde Jørringer med et vemodigt Smil, „for Altting er bleven saa smaat herinde. Men hver en Steen kan jeg dog gjenfjende i Bægen. — Herre Gud! der er dog intet Sted paa den vide Jord saa godt som Ens Hjem. — Og hvor Dit Haar er blevet hvidt lille Fader!“
vedblev han med en inderlig Ømhed i Udtryk

og Stemme, medens han strøg sin Haand ned over Oldingens Hoved.

„Ja, Gud bedre det, min Dreng!“ sagde Manden, „der er nok snart ingen flere Haar tilbage. Fortæl os nu, hvordan Du har det. Om Mikkelsdag var det to Aar siden Du sidst sad herinde. Du farer vel endnu med den Lybækker Skipper?“

„Ja vist gjør jeg,“ svarede Jørringer forlegen.

„Det er dog Synd og Skamfærd, at en dansk Mand skal have nødig at arbejde for Udlændinge, saalænge vi selv have Fartøier paa Søen,“ sagde Moderen.

„Det var et sandt Ord,“ yttrede Aage, „men nu spørge vi nok snart bedre Tider. Hans høie Raade, den unge Kong Bolmer, er en strix Mand, og holder paa Lov og Ret. Siden Bæbner Niels slog den fullede Greve, kan Thydsken ingen Fremgang faae.“

„Synes mig dog Aage“, svarede Konen, „at der ligger ringe Vægt paa hvad enten det er Ravn eller Høg der plukker vor Høne. Er Thydsken end mindre gram, saa vrimler det nu af Udgjerningsmænd og Strandrøvere, besynderlig paa denne Kant af Vandet. Jeg taffer

Borherre for, at Du, Jørgen, er vedbleven at at være en from og ærlig Christen. Du læser vel endnu din Aftenbøn?"

"O min kjære Moder!" hvistede Jørgen med en kvalt Stemme idet han tog den gamle Kone om Hovedet og kysede hendes Pande. "Ja jeg beder til Borherre hver Aften — for Jer, og for mig selv."

Taarerne løb ned over Sømandens brune Kinder, medens han sagde disse Ord.

"Og for ham, hvis Blader hænge der paa Væggen", yttrede Aage bevæget og pegende hen paa Jernrustningen. "Ham maa Du heller ikke lade af at læse en Herrensøn for, Jørgen. Hvordan gaaer det hans Søn?"

"Poul har det godt, han farer med den samme Skipper som jeg."

"Og hans Datter, — tænker Du endnu paa hende?"

"Ja, jeg tænker paa hende."

"Staffels Jørgen! Christine er ligesaa fornem paa det, som hun er smuk. Der er nu saamange rige Herrer som have deres Gang ovre paa Barritskov, og Alle vide de at sige noget Smukt til Bomfruen, det har gjort hende

hømodig, jeg frygter at det vil holde haardt for hun tager Dig."

"Vad os ikke tale derom", sagde Jørgen, idet en mørk Rødme bedækkede hans Ansigt. "Hvad jeg føler for Christine, vide kun Gud i Himmerig og aldrig hun, det vilde kun slet sig skikke, at en ringe Mand som jeg fæstede sin Attraa og Billie til en adelig Jomfru. Men kan jeg ikke sidde Side om Side til Høibords med hendes Venner, saa tænker jeg dog, at jeg kan slaaes paa den samme Val med hendes Fjender, og det er af den Grund, jeg kommer hjem til Eder iaften."

"Hvad siger Du, Jørgen", raabte Aage og foer op af Halmstolen.

"Der er igjen noget galt paafærde med Totting".

"Saa skal han da ogsaa times en Ulykke!" raabte Oldingen forbitret. "Denne Gang vil jeg have min Billie og gjøre det af med ham, saasandt min Arm ellers mægter at drage en tvunden Buestreng tilbage."

"Men hvad har indgivet Totting dette ugudelige Sindelag mod de stakkels Børn?" spurgte Ronen.

"Det er da let at fatte," sagde Aage. "Du

veed jo nok, Ane, at Palse Juul, før han døde, gjorde sin Svoger Ivar Totting til Børge for Børnene og gav ham Barritskov at bestyre indtil Poul blev voksen, men sorte Alrikovre paa Palsegaard, som ogsaa var lidt i Slægt med Ridder Juul, skulde have Tilsyn med Totting. Altsaa først fik han Poul skaffet bort, og som Jørgen fortæller, pønser han nu ogsaa paa Skarnsstykker mod Christine, alt med den Tanke, at naar Juuls Børn ere afveien, vil han blive Eiermand til alle Herligheder paa Barritskov, det Gud forbyde."

"Hvorfor sætter da sorte Alrik ikke en Pind for dette skammelige Uvæsen?" spurgte Konen.

"Stakkels Mand! han har ondt nok ved at bjerpe sig selv, end sige at sørge for Andre. Mens vi havde Greben herinde i Landet, veed Du nok, hvordan Tydsten berendte Slottet. fordi det var Alrik, der samlede Almuen og prøvede paa at vise de Fremmede Vinterveien, og nu siden Kong Volmer er kommen til Regimente, skal han ikke være stort bedre faren, for han vil ikke underkaste sig og sværge Huldskab, men lægger Raad op med den gamle Niels Bugge paa Hald. Hvad er det ellers

for Ondt at Totting har isinde med Christine?"

„Han søger at faae hende afveien, og har iasten for en stor Sum Penge loffet Einer Trane til at tage hende med sig. De aftalte Planen saaledes, at Einer næste Torsdag Nat i al Stilhed skulde komme op til Barritskov, berende Slottet og føre Christine bort. Iforveien vilde Totting sende Svendene af By og beruse Kuren paa Taarntinden, saa at Ingen kunde hindre Strandhugstmændene i deres Henjagt.“

„Og hvad tænker Du om denne ugudelige Daad, min Søn?“ spurgte Aage forfærdet.

„Jeg tænker, at vi hindre den,“ svarede Jørringer rolig.

„Men hvordan! Vi ere kun To imod saa mange.“

„Ja, og tilmed mod de forfærdelige Strandrøvere,“ httrede Ronen. „Hver christen Moder signer sit Barn, naar hun blot hører Einer Tranes Navn nævne.“

„Einer er kanskee ikke saa slem, som Folk tænke,“ httrede Jørringer med en dæmpet og usikker Stemme. „Og naar Vorherre giver os sin Hjælp, saa redde vi nok Christine denne gang, ligesom vi engang forleden reddede Poul.“

Tredie Capitel.

Overfaldet.

Det gamle Barritskov laa paa en lille Holm midt i Skoven, der dengang strakte sig lige ned til Veile Fjord. Borgen bestod af to Etager med smaae udbyggede Vagttaarne, der i en vis Fraastand syntes at hænge paa Hovedmuren som Svalereder. Rundtom hele Slottet løb en muret Vold og nedenfor denne igjen en dyb Grav, af hvilken der i vore Dage ikke er bleven andet Spor tilbage, end en smal sivbegroet Sump, et Tilflugtssted for Krikænder og Snepper.

Paa denne Borg boede Bæbner Iver Totting som Formynder for hans Broderdatter, den smukke Christine Juul.

Siden han kom til Gaarden herskede der bestandig et muntret Liv paa Barritskov. De thidske Riddere og Hærsførere, som i Grebens Tid oversvømmede Landet med deres hvervede Skarer, fandt altid en venlig Modtagelse, et velbesat Bord og en fortræffelig Viin hos Bæbneren. Han holdt gode Miner med Alle og

stod sig vel derved, eftersom Tydskerne sædvanlig vare for artige til at inddrive Sthrespenge og Brandskat hos deres forekommende Vært med den Strengthed, de anvendte paa andre Steder.

Efter Baldemar Atterdags Thronbestigelse holdt Totting sig neutral, som han kaldte det, og hvorved forstodes, at han snart holdt med Marst Ludvig Albrechtsen, der var bleven Landskøvding over Ribe, Selligeshusfel og Kolding, snart med Kongen, alt eftersom der befandt sig et overveiende Antal af Danske eller Tydske i Nærheden.

En Torsdag Aften var imod Sædvane Alting thyst og stille paa Slottet. Man saae intet Vys i Taarnene, hørte heller ikke noget til Krigssfolkene, som, naar de vare fritagne for Vagt-tjeneste, pleiede at sværme omkring med Støi og Sange.

Hele Slottet syntes denne Aften at være uddøet; alene fra et lille Vindue, der vendte ind mod Haven, faldt et svagt og blegt Vys-skjær ud igjennem den malede Glasrude paa Træerne nedenfor.

Dette Vys kom fra Christines Værelse.

Vindebroen, som bestandig pleiede at blive trukken op saasnart Mørket faldt paa, var endnu nedladt paa den Side, som vendte ud mod Skoven, og dog syntes det just at være herfra, at man snarest kunde vente en Fjende, baade fordi de tykke Træstammer dækkede ethvert Angreb paa Borgen, skjulte Fjendens Mængde, og gave desuden et sikkert Tilflugtssted, hvis Stormen skulde mislykkes.

Denne Aften havde Totting og Næssefongen bestemt til Angreb paa Barritskov.

Alle Omstændigheder syntes at begunstige deres Plan. Himlen var mørk og skyfuld. Stormen foer med en sørgelig Hvinen igjennem Skoven, hvis Baggrund indhylledes af en vandagtig Taage; intet Maaneskien oplyste det dybe Mørke, som hvilede over Egnen.

Lidt efter Midnat steg en Skare bevæbnede Mænd ud af en Baad ved Stranden og sneg sig ind igjennem Skoven. Den Fne gik i den Andens Spor saa stille og varsomt, at man paa saa Skridts Afstand ikke vilde have anet deres Nærværelse. Troppen blev anført af en lille bredskuldret Mand, iført en mørk og flettet Pantserstjorte af Staalringe. Hans Hoved var

beskyttet af en glat Pikkelhue, under hvis Rand et sort og tætkrøllet Haar kom tilsyne.

Det var den berhygtede Ciner Trane, Strandrøveren, hvis Navn havde naaet de fjerneste Afsroge i Vandet, et Navn der stod i Forbindelse med de dristigste Boveskifter, og som flere end en af den Tids løbløse Bander benyttede, for at indjage Beboerne større Frygt og røve med mindre Fare.

Det lille Skovstykke fra Søen op til Slottet var snart lagt tilbage; ved de sidste Træer gav Næsefongen et Tegn, der bragte Skaren til at standse. Selv sneg han sig forsigtigt og speidende til alle Sider fremad, med det dragne Slagsværd under Armen.

Da Alt i Nærheden vedblev at være roligt og stille, vendte han tilbage og vinkede en af Mændene hen til sig.

„Lift Dig ind over Broen, Jonas! og siig mig, hvad Du tykkes om Gaarden. Kuren har rigtignok ingen Lys i Bagttaarnet, men blind Muus finder Wei i sit eget Hul, som man siger, og jeg lider ikke ret paa Væbner Totting. Lad to Mand følge bag efter Dig, og giv mig et Tegn, hvis Alt er roligt; jeg vil

forstaae Eder, naar I tude som en Ugle."

Jonas og hans Følgesvende forsvandt, og lidt efter lød Ugleskriget paa den modsatte Side af Volden. Næssekongen gav sine Mænd et Tegn, og hele Skaren listede sig med samme Forsigtighed som før ind over Vindebroen.

I Gaarden ordnede Einer Trane Folkene i tre Afdelinger, og først efter at han selv var trængt ind i Forhallen, gjenlød hele Slottet af et jublende Frydeskrig.

Jørringer var en af de Sidste, der gik over Broen. Strax indenfor Volden bøiede han til en af Siderne og forsvandt, uden at Mændene, der stode under hans Anførsel, kunde begribe hvor han var bleven af.

"Naa Børnlille!" raabte Trane, „nu Jere Faller frem, og saa til Arbeid! Jeg gjorde Aftale med Væbner Totting, at vi ikke skulde røre ved Andet end den Pengesum, han lovede, og man maa holde sit Ord. Forstaae I mig? I kunne tage Rub og Stub med Jer. Slaa istykker og riv ned efter Eders Fornøielse, drik saa megen Viin og Rostokerøl som I aarke, og spild Resten. Slaa Glasferne itu og spoleer Møblerne, thi som jeg sagde, man bør holde

fit Ord. — Tøv lidt!" vedblev han, da Mængden adspredte sig under et bedøvende Glædesraab. „Blot det maa I mærke Eder, ingen Drukkenskab og ingen Ild paa Gaarden."

Fallerne bleve tændte. Deres rødlige Skin udbredte et klart Lys i den store Borggaard, hvor Strandrøverne larmede, som om en Flok onde Aander pludselig var bleven nedsendt over Slottet. Mændenes solbrændte og skjæggede Ansigter syntes endnu vildere ved det grelle Lys af de viftende Flammer.

Overst paa Trappen stod Næssefongen med en brændende Fakkell i Haanden og betragtede tilfreds det livlige Optrin, der fandt Sted omkring ham. I denne klare Belysning saa man tydelig hans Ansigt, endstjøndt der faldt en bred Slagstygge fra Pikkellhuens Rand ned over hans Bænde og Dine. Hans Kinder vare runde, hans Hage omgivet af et ravnsort og kruset Skjæg, det hele Aasyns Udtryk var godmodigt og livligt.

Da han havde staaet nogle Minuter oppe paa Trappen, gik han ind i Tottings Værelse, hvor han fandt de lovede Penge opstablede paa

Bordet. Næssekongen stak dem til sig med et tilfreds Smil.

„Nu var det Jomfruen, vi skulde have sat paa," sagde han til sig selv. „For en Ufærd! den Hallunk har jo gjort mig ganske nysegjerrig efter at see det søde lille Pigebarn, som han tildeelte saa mangfoldige Indigheder, og det endstjøndt jeg ret snart begynder at blive en gammel Mand. Hvor finde vi hendes Kammer! Skam faae den Tørringer, som løb sin Vej med de Andre, han er jo den Eneste af os, der veed Besked paa Barritskov. Jeg bliver nu nødt til at søge hende paa Lykke og Fromme.“

Med disse Ord skred han igjennem to af Bærelserne. I samme Dieblis han aabnede det tredie, saae han ved Faltens Skin to Skikkelser forsvinde bag Døren lige overfor sig, den Eine var et Fruentimmer, medens derimod en velbekjendt Lyd af flirrende Vaaben, som høortes, idet Døren udenfor blev aflaaaset, strax sagde Næsses kongen, at hendes Ledfager maatte være en Mand.

Han bankede paa og forlangte med truende Stemme, at de skulde lukke op; da Ingen sva-

rede, prøvede han først paa at sprænge Døren, men de stærke Egetræes Fyldinger spottede ethvert Forsøg. Han ilede derfor tilbage paa Gangen og kaldte sine Folk til Hjælp.

Da Jørringer var kommen indenfor Porten, forlod han Strandrøverne og sneg sig langs med Borgvolden op i Bygningen. I Tottings Værelse tændte han sin Fakkell ved Lyset og ilede derpaa opad en Vindeltrappe, som førte til Taarnet. Lidt efter kom han tilbage, standsede ved en af Dørrene i den Fløi som vendte imod Haven, og bankede paa.

„Hvem der?“ raabte en kvindelig Stemme indenfor.

Jørringer kjendte denne Røst, den bragte hans Hjerte til at banke hurtigere, medens han svarede.

„Luf op, Bomsfru Christine. Nu er der knap Tid til at sove, hører I ikke Larmen nede i Gaarden? Barritskov er i Fjendens Bold og det vil kun vare lidt før de komme og banke paa Eders Kammerdør.“

„Hellige Guds Moder!“ raabte Christine, „hvad skal jeg gribe til? — Og hvem er Du? Jeg kjender jo ikke Din Stemme.“

„Jeg kommer for at frelse Eder, hvis Gud ellers vil det,“ svarede Jørringer. „Luf blot op, lille Christine, af mig har I Intet at frygte.“

Døren blev aabnet og Jørringer traadte ind.

Christine udstødte et høit Skrig, idet Frihytterens mægtige Skikkelse, belyst af Harpirfalken, viste sig i Døren.

„O min Gud!“ udbrød hun skjælvende og foer tilbage i en Krog af Værelset, „hvem er Du?“

„Hvad Magt ligger der vel paa hvem jeg er,“ svarede Jørringer med al den Blidhed han kunde lægge i sin Stemme. „Det er jo nok Christine, naar I veed, at der ikke lever noget Menneſke paa Guds vide Jord, som I mindre behøver at ræddes for end mig. Thi hæſt Raaben ſaſt om Eders hvide ſmaa Skuldre, Natteľuſten er ſkarp og kold nuomtide og vi have et godt Stykke Vei at gaae, før I vil være i Sikkerhed.“

„Nei,“ svarede Christine, „jeg bliver her, aldenſtund jeg ikke veed, hvorhen jeg ſkal flygte. Hvis Du mener det ærligt, ſom Du ſiger, ſaa tøv hos mig og forſvar mig. Det kan ikke

vare saa længe, før man sender os Hjælp fra de andre Gaarde."

"Hjælp!" gjentog Jørringer og rystede med Hovedet; „Gud bedre det, hvem troer I, der kunde hjælpe den Borg, som Einer Trane har inde?"

„Næssefongen!" udbrød Christine i den dødeligste Angest. O vee os!"

„Følg nu blot," vedblev Jørringer med en stedse bønligere Stemme, „mens Veien er aaben."

„Hvorhen vil Du føre mig?"

„Til min Fader, den gamle Aage Ringer, som I maaſkee kjender."

„Ja viſt," ſvarede Christine, „og nu kjender jeg ogsaa Dig, men jeg har aldrig før havt ſynderlig Tiltro til Din Mandhaftighed, Jørringen; jeg ſtoler ikke paa Dig."

„Nu vel!" ſvarede Fribytteren med et ſørgmodigt Smil. „Saa lad os da vente, ſiden I ikke forlanger bedre. — Kan jeg ikke frelſe Jer, ſaa vil jeg ſee, om jeg kan døe for Jer," tilføiede han ſagte, ſom om han talte med ſig ſelv.

Jørgen ſtaf Falken i en Ring ved Vinduet

og stillede sig foran Døren, men hans glindsende Blikke dvælede paa Christine, der kun halv paaflædt havde kastet en Raabe om sig, og blev siddende sammenbøjet i en Krog af Værelset.

„Der var en Tid,“ udbød Sorgen med den dybe og rolige Stemme, som var ham egen, og efterat der nogle Minuter havde fundet en fuldkommen Tausshed Sted fra begge Sider, „der var en Tid, og det er endda ikke saa længe siden, da I syntes at sætte Vid til mig. I viste mig af og til lidt Venlighed, Jomfru Christine; Gud veed, jeg mindes saare vel hvergang det skete; hvorfor mistænker I mig da dennefinde?“

„Hvor stor kan Ens Tillid vel være til den, som foretrækker at fly for at kæmpe. Desuden er det maaskee ikke saa farligt, som Du troer. Varmen tager af nede i Gaarden.“

„Stol ikke paa det, Folkene ere blot gaaede over i den anden Fløi af Borgen. — Hører I!“ vedblev han, da et nyt Skrig hævede sig. „De komme os nærmere.“

„Hellige Jomfru!“ bad Christine og strakte grædende sine Arme op mod et Madonnabil-

lede, som hang paa Væggen, „frels mig!“

„Jeg hører Skridt og Vaaben klirre i Kammeret næst ved,“ hviskede Jørringer medens han knugede Sværdet i sin Haand, og hans Læber skjælvede „Kjære lille Jomfru Christine, lad Eder dog sige. Nu græder I Tårer, men naar Lidt er gaaet vil I græde Blod, fordi I afflog mine Bønner.“

Larmen og Raabet tiltog nede i Gaarden, der lød Skridt i det næste Værelse.

„Kom da!“ sagde Christine, „og lad os gaae, før mig hvorhen Du vil.“

„Jørringer udstødte et Frydestrig, greb Falden, og førte Christine ud af Værelset.

I samme Dieblif aabnede Næssefongen den modsatte Dør. Fribytteren slog Skaaden for, tog Christine ved Haanden og løb mere end han gik, medens han omhyggelig tillaaefede hver Dør de kom igjennem.

„Nu tænker jeg, at vi allerede have rundet et godt Forspring,“ udbrød han, efter at dette var skeet i tre eller fire Værelser. „De skulle ikke saa let komme igjennem de stærke Egedørre. Mindes jeg ret, saa fører denne Gang

ned til Haven, og der ere vi saa godt som i Sikkerhed."

Jørgen havde neppe udtalt disse Ord, før end Døren fløj op og fem Strandrøvere sthyrte larmende ind i Bærelset. Deres glødende Kinder, stive Blikke og ophidsede Miner tilkjendegav, at de havde adlydt Anførerens Opfordring og besøgt Tottings Biinkjælder. Jørgen blev staaende som lynslagen ved dette Syn. Christine derimod udstødte et gjennemtrængende Angestskrig, og klamrede sig med Fortvivlelsens Hæftighed fast til Jørgens Arm. Strandrøverne studsede ved saa usformodent at træffe paa to Personer, men da de ved Fallerens Skin gjenkjendte Jørringer, omringede de ham og den næsten bevidstløse Christine med et uht Skrig.

"Nei see blot til den Jørringer!" raabte En af Banden. "Drager han ikke paa Fangst for egen Regning. Det er da en nyskelig lille Unge, Du der har faaet fat paa, Styrmand! Hid med Fallerne, at vi kunne see Din Skat."

"Lad fare med Eders Støien, I Folk," sagde Jørringer koldblodig. "See I ikke, at Pigen er besvimet. En sjunderlig Skat er hun ikke heller, oppe i Bærelserne hvorfra jeg kommer,

ligge Sølvørerne i Poser, og det røde Guld."

Røvernes Bliffe funkede af Begjærlighed. „Guldet for os!" raabte den Ene, „det stakkels Kvindfolk for Dig, saa faaer Enhver efter sin Attraa."

„Men ere I da gale Allesammen?" yttrede Den, der først havde talt, „siden I ikke mærke, at Jørringer blot vil narre os, for at blive alene med Pigen. Paa det Lav! Einer Trane har sagt, at Bytte var Fælledsgods, og denne rare lille Fugl tilhører os saa godt som Styrmanden. Na! see hvor hun misser med Dinene og vender det Hvide ud. Vil Du være min Kjæreste! Du lille Fugleunge, saa skal jeg prygle Den bort, jeg har derhjemme."

Jørgens Haand famlede efter Kniven i Beltet. Alle hans Lemmer skjælvede som i en heftig Krampe, men han fattede sig og svarede tilsyneladende rolig:

„Siden Du synes saa godt om Pigen, Eftild! saa tag hende kun. Men for Sandten! jeg kræver Jer alle, uvillige Mænd til Vidne paa, at jeg har sagt ham, at dette Fruentimmer tilhører vor Herre, Einer Trane, der gav mig i Orde at lede hende ud til Skibet. Nu kan

Du udrette hans Villie, imidlertid skal jeg vise Jer Andre hvor Herremanden gemmer sine Penge."

Jørgen slap Christine og vinkede ad Strandrøverne, men Eskild holdt ham tilbage og udbrød forlegen:

"Hænger det sammen paa den Maade, saa mærker jeg nok, at jeg har gjort Dig Uret, men Du vil da ikke lade mig undgjelde derfor, Styrmand, og jage mig ned til Skibet med et halvdødt Fruentimmer, medens mine Kammerater fylde deres Sommer."

"Nu, saa gaae da," sagde Jørringer, tilfreds med sin List, idet han tog Christine som et lille Barn op i sine Arme og forsvandt med hende gjennem den samme Dør, som Strandrøveren nylig kom ind af.

I dette Dieblif var det, at Einer Trane som fortalt kaldte sine Folk til Hjælp.

"O, hvor jeg takker Dig, Jørgen," hviskede Christine, idet hun tillidsfuld lagde sine Arme om Sømandens Hals. "Din Snildhed har fast baadet os mere, end Dit Mod vilde have gjort."

"Tak mig ikke," svarede Jørringer. "Jeg og Mine blev kun født til at tjene Eder. Nu

tænker jeg knap, at der skal være Mere iveien for Eders Frelse. Ude for Enden af det lille Arat venter gamle Aage os, og naar jeg faaer Eder ført ned til Trappedøren, kan I nok selv finde Vei, imidlertid jeg gaaer tilbage og standser dem, som skulle have fundet vort Spor.

Da Jørgen kom til Udgangen, satte han Christine ned paa Jorden for at lukke Døren op. Den var afslaaet.

Muren rystede under hans heftige Forsøg paa at sprænge Laasen, men det var forgjæves; store Sveddraaber perlede paa hans Pande, bleg og udmattet lænede han sig nogle Diebliske over mod Vindeltrappens Rækværk, ethvert Haab syntes at være ude.

Han skjulte Ansigtet i sine Hænder og hviskede: „Skjebnen er mig ikke god inat, og vi faaer vel give fortabt.“

„O nei!“ bad Christine grædende og strakte sine Arme op mod Jørringer, „lad os prøve det igjen, maaskee Laasen giver efter naar jeg hjælper med. Jørgen, min Ven! gjør et Forsøg. — De komme. — Jeg hører dem.“

Jørringer samlede endnu engang alle sine Kræfter, men Døren modstod som før.

Pludselig syntes han at have fattet nyt Haab, hans Træl opklaredes, han hævede Christine i sine Arme og slukkede Fakklen, for at dens Lys ikke skulde veilede Nogen. Derpaa ilede han tilbage igjennem alle Værelser, indtil han kom ind i det Kammer, hvor Næssefongen havde fundet Tottings Penge.

„Tal ikke, Jomfru Christine,“ hviskede han underveis, „thi i Kamret her næst ved er hele Skaren samlet, og mærk de Noget til os, ville vi være fortabte.“

Da han kom ind i Tottings Værelse, hørte han Strandrøverne og Trane udstøde Forbandelser medens de sprængte Døren med deres Ører og Sværde. Jørringer smilte og listede sig sagte hen til Væggen.

Her lod han i Mørket sin Haand glide over Egetræspanelet og fandt en Kofet, der hævede sig frem af de øvrige Forziringer; han trykkede paa den, Panelet knagede og gik tilbage, Jørringer traadte ind i det aabne Rum og bad Christine følge efter sig.

En kold og fugtig Luft strømmede dem imøde, det var ikke muligt at skimte endog de nærmeste Gjenstande i det dybe Mørke, som omgav dem.

Jørgen skød Blinddøren tilbage efter sig, tog Christine ved Haanden og ledte hende ned af en smal og meget steil Trappe.

„Nu kan I være rolig, Christinelille!“ sagde han, da de atter havde faaet Fodfæste paa Jorden, „thi denne gang skal ingen menneskelig Magt forhindre Eders Frelse.“

„Men siig mig dog, Jørgen,“ hviskede hun forundret, „hvorledes har Du kunnet faae et saa nøie Bekjendtskab til enhver Leilighed paa dette Slot? Selv jeg, som dog er født og opdraget her, vidste lige til dette Dieblif ikke det Ringeste af denne hemmelige Blinddør at sige.“

„Jeg har været paa Barritskov før inat,“ sagde Jørringer, „og jeg faaer vel at kjende Veien, siden den bestandig har tjent til Udgang for mig og Mine. Gud bedre det, saasandt som jeg vilde fortælle Eder, hvad jeg engang faae passere her paa denne Trappe, det turde faae Eders unge Blod til at stivne. — Men ths, lad os tale sagte, fornemmer jeg ret, saa ere vi nok ikke de Eneste heruede.“

Han standsede og bøiede Dret mod Jorden for bedre at lytte.

„Du tager feil," hvistede Christine, „jeg hører Intet."

„Det kunde maaskee være, at min Sands er skarpere end Eders," svarede Børringer smilende; „lad os vente lidt, saa vilde vi snart faae Manden at see. — I skjælver, Domsfru Christine, o nu har I ikke nødig at frygte længere."

Jørgens Formodning stadfæstede sig strax efter; Gangen, der løb i en Halvcirkel, oplystes paa den ene Side af et rødtligt Skjær, der bestandig tiltog i Klarhed. Christine lod forbauset sine Dine løbe omkring i Hvælvingen, der var opført af store utilhugne Kampsteen, og hvis mørke Mure Tid og Fugtighed havde overtrukket med et grønligt Skjær. Lyset vedblev at tiltage i Klarhed og Styrke; de Flygtende skjulte sig bag en af Pillerne.

Strax efter saae de en Mand gaae forbi dem med en tændt Fakkell i den ene Haand og en lille Kasse i den anden.

I denne Mand gjenkjendte Begge Iver Totting.

Christine kunde neppe fatte sig af sin Forundring over at træffe Bøbneren her, tilshne-

ladende saa sorgløs og rolig, medens man ovenfor udflyndrede hans Borg.

„Kjendte Du denne Mand?“ spurgte hun nglende, idet Tørringer førte hende videre gennem Hvælvingen.

„Al ja!“ svarede Fribytteren; „og hvis I selv, lille Christine, kjendte ham saa godt som jeg, vilde det knap undre Eder at træffe ham her i denne Time.“

Lidt efter udvidede Murene sig til begge Sider, en frisk Luft strømmede dem imøde. Hvælvingen endte med en steil Trappe.

Christine sank paa Knæ og takkede Gud, thi her var Faren tilende. Hun befandt sig i Krattet under aaben Himmel. Da hun vendte sig tilbage mod Fribytteren, saa hun ham staa med blottet Hoved, stirrende med sine dybe mørkeblaa Dine op mod Himlen, medens hans Læber sagte bevægedes; men saasnart han mærkede, at hun gav Agt paa ham, satte han igjen Stormhuen paa Hovedet og vendte sig til Siden, idet han efterlignede Skriget af et Egern.

I nogen Graastand hørtes strax efter et lig-

nende Skrig; Bussene skiltes og en Mand kom tilsyne med en stor Laasbue i Haanden.

Det var gamle Aage, Tørringers Fader.

„Jeg var halvveis bange for, at vor Plan skulde mislykkes, min Dreng,“ hviskede Oldingen, „især siden jeg saa Armblusset oppe i Taarnet.“

Tørgen vendte sig om mod Slottet og hviskede: „Det brænder jo klart nok; jeg tænkte, at Blæsten kunde have slukket Flammen. — Og nu, Fader! vil Du sørge for liden Kirstin, og tage vare paa hende, som det skifter sig for En af vor Slægt; jeg selv gaaer paa andre Veie, og min Tid er knap inat. Gud i Vold for Eder Begge.“

Christine rakte rørt og bevæget Tørgen sin Haand til Afsked, han bøiede sig ned og kysede den. Derpaa gik hun og Aage ind i Krattet, men Fribytteren blev endnu længe staaende paa samme Plet og stirrede hen efter dem.

„Vorherre holde sin Haand over Dig, Du, som har alle mine kjære Tanker i Cie!“ hviskede han endelig, efterat den sidste Øyd af deres Skridt var forsvunden. „Og nu ned til Manden i Kjælderen.“

Efter disse Ord gik han tilbage til Hælvningen igjen.

Medens denne Scene foregik mellem Jørgen og Christine, havde Fribytterne ikke været ledige. Alt, hvad der syntes dem af Værd, blev gjort til Priisgods. En Trane var vel tilfreds med denne Nats Udbytte og besluttede at give Tegn til Opbrud, da en af de udstillede Vagter pludselig sthyrtede ind i Gaarden med det Budskab, at han hørte Bevæbnede nærme sig i Skoven nede paa Veien fra Stærevold.

Denne Tidende foraarsagede en almindelig Bevægelse i Skaren; nu bemærkede man ogsaa Varmblusset paa Varden i Taarnet. En Trane gav skyndsomst Signal til Afmarch, og i Løbet af nogle faa Minuter trak hele Skaren i sluttede Rækker og hver især belæsset med de plyndrede Sager ud af Slottet ned mod Stranden.

Man savnede Jørringer og havde forgjæves gjentaget Signalet for hans Skuld; først da Baaden stødte fra Land, saa man ham med vældige Skridt komme springende ud af Skoven, forfulgt af Mændene fra Stærevold. Han naaede uskadt Baaden og svang sig op i den.

Jørringer var den eneste af Alle, der vendte tilbage fra Barritskov uden Bytte.

Fjerde Capitel.

En Straf.

Næste Morgen, lidt før Daggrøn, bugtede et stort og velrustet Skib sig op forbi Bjørnslunde og Aleshoved. De smaae firkantede Seil, som man i den Tid brugte, stode vel fyldte, fra Skibets Bug løb en høi Gallion, der endte sig i et udhugget Billede af en Søfugl.

Det var Einer Trane, som forlod Jylland og stævnede ud mod Skaanes Kyster for at gjøre Strandhugst der.

Mandskabet laa forude og sov under det aabne Dæk, med Undtagelse af de Enkelte, der behøvedes for at regjere Skibet; blandt disse var Jørringer.

Han sad paa Roerbænken; ved hans Side stod et ungt Menneske, som lænede sig ud over Rælingen og betragtede de hvide Skumstriber, som Bølgerne dannede langs med Skibets Gang.

Jørringer havde trukket Koftens Hætte ned over sit Hoved, hans Blik var rettet mod Stjernerne, efter hvilke han tog sit Mærke, da Compasset først kom almindelig i Brug omtrent hundrede Aar senere. Og det var uidentivl Tanke af en behagelig Natur, der under denne almindelige Taushed paatrængte sig Strandroveren, thi hans Læber bevægede sig til et Smil, hans haarde Træk antog et venligere Udtryk. Pludselig vendte han sig om mod det unge Menneske, der ubevægelig var bleven paa samme Plet som før. Jørringer lagde sin Haand paa hans Skulder og sagde:

„Naa, ikke forknøbt, Poul! har Næsefongen dømt Dig til Straf, saa faaer Du vel lide den som en Mand. Om et Par Dage vil Alt være forvundet igjen.

„Ja, men Skammen, Jørringer, den regner Du ikke for Intet.“

„Man maa være lydig, Poul, og Du har forseet Dig. Du skulde komme ombord ved Solnedgang, og vi ventede efter Dig til henimod Midnat. Jeg har ogsaa tidt nok raadet Dig fra at blive ved at fare med Næsefongen, det er intet Liv for Dig, og hvis Du

wilde følge mit Raad, saa toge vi Orlov Begge, naar vi nu komme til Norriges Ryster; deroppe findes gjæde Sømænd, vel ærlige Folk tillige, mens man her . . ."

„Nei, Jørringer!" svarede Poul; „Du holde mig dette tilgode, og hvis han lader mig binde, og hver Dag tilføiede mig den største Spee, som et Menneſte kan overgaae, jeg blev dog hos Næſſefongen og tjente ham alle mine Dage."

„Men hvorfor da?"

„Hvorfor!" gjentog Poul nølende, „fordi min Hu er fæstet til Einer Tranes Datter, den smukke lille Ane."

„Jeg har alt spurgt det," svarede Jørringer smilende. „Men hvad tykkes Næſſefongen derom? Lider han Din Veilen?"

„Han har ikke forbudt det, skjøndt Ane er af bedre Vilkaar end jeg. Giv til Gud udi Himmerig, Jørringer! at jeg blot var en fribaaren Mand og turde svinge Landſe og Sværd i Bedding med Ridderne, saa skulde jeg drage hen og hjælpe dem derhjemme, som ſlaaes for vort arme Fædreland. Og ſynge de nu om Bæbner Niels og hans Bedrifter, saa turde det

vel føie sig saa, at de i Tiden gjorde en lille Bise over mig med, hvis det ellers er Guds Villie."

"Er Du da ikke saa ædelbaaren en Junker, som Nogen i det danske Land, "svarede Jørringer venlig. Reis kun Dit Hoved, lille Poul, thi det kan jeg melde for Sandten, Du haver ei nødig at blues ved Din Slægt."

"Jeg fatter ikke Din Mening," svarede Poul medens Jørringers Ord dog bragte hans Kinder til at gløde.

"Du har før talt om Sligt, og jeg tænker, at Du nu gjorde rettest i at sige mig, hvad Du veed om min Slægt."

"Det er alligevel kun sørgelig Nytt, jeg har at berette."

"O nei Jørringer," vedblev Poul. "Kun det er sørgeligt, at føle mandhastigt Hjerte slaae under Trællekofte, men ikke at høre en tapper Slægts Bedrifter."

"Nu lysner det i Østen, Poul! det er Dagen som kommer. Blot jeg kunde frelse Din arme Krop fra Svøben, saa sandt som Du est den Mands Søn, Du helst begjerer at være."

"Og kan Du ikke frelse mig fra Svøben,"

svarede Poul, „saa kan Du frelse mig fra Smerten, thi som Regner i Ormekulen skal jeg synge et Kvad, mens de hudflette mig, hvis Du vil fortælle, hvad Du veed om min Herkomst.“

„Nu vel!“ sagde Jørringer, „Du maa da vide, at der for endeel Aar tilbage boede en Herremandovre paa Barritskov, som heed Palne Juul. Rig og mægtig var han, elsket af sine Venner og frygtet af sine Fjender. Engang førte de en fattig Mand op for ham, som skulde lide sin Dom, fordi han havde stjaalet et Raa-lam inde i Skoven.“

„Har Du taget mit Lam?“ sagde Herremanden.

„Ja, naadige Herre!“ svarede den Fattige, „men Nøden var haard og tvang mig dertil, og mine to smaae Børn de græde af Sult.“

„Godt!“ sagde Herremanden, „saa dømmer jeg Dig saaledes, at Du fra nu af ikke skal lide Nød længere, ei heller skal Dine smaae Børn sfrige af Sult, thi gaae ind i mit Stegers og lad Dig give Spise, og kom kun igjen, Du ringe Mand, saa tidt Du lyfter.“

Vinteren efter gif Palne Juul til Skovs for at jage. Han havde sine Hunde med sig, og

desuden en Jæger, som blæste i Horn for ham. Nede ved Skjællet af Staxevoold stødte de paa en Vildbasse, mod hvem Palne bidsede Hundene, men Bassen var gram og bidst, den rystede Hundene af sig og soer sporenstregs ind paa Palne Juul, som nu kom svært i Anibe. To Gange blev han saaret, lad være han værgede sig som en Mand, hans Vams var slænget i Stykker, og der var kun lidt Liv tilbage i ham, da Bussene paa engang stilte sig ad, og en fattig Mand kom tilsyne; han havde kastet sin Kofte over den ene Arm, og medens Dyret vendte sig for at gøre det af med sin ny Fjende, borede Manden sin Kniv lige til Skaf-tet i Bassens Bringe. Dermed var Herremanden frelst.

„Det var jo Herrefærd,“ sagde Palne Juul, mens han tørrede Blodet af sig.

„Na nei!“ sagde den fattige Mand, det var jo Lige for Lige. I hjalp mig engang fra at døe af Sult, derfor skifter det sig vel, at jeg gjør Gjengjæld som bedst jeg kan. I mærke Eder det, min ædelige Herre! saa lille flyder ingen Vi i Lust, at den jo dog har en Braad.“

Fra nu af blev Palne Juul gode Venner

med den Fattige; de jagede sammen og tilbragte hele Dage i hinandens Selskab. Og Herremanden gav ham Røglen til en hemmelig Trappe, der førte op under Jorden til hans Kammer, saa at den fattige Mand kunde komme og gaae, naar han vilde. En Sommer, nogle Aar efter, drog Palne igjen paa Jagt, og denne gang gik det ham værre end før, thi om Aftenen fandt de ham lænet op til et Træ med en Piiil i Siden. Alle Folk i Gaarden klagede og græd over denne Ulykke, og Ingen vidste, hvem der havde bedrevet sliig skjændig Daad. — Ingen uden Gud, og saa en ung Person, omtrent paa Alder med Dig, Poul. Herremanden blev da baaret hjem, saa forsigtigt som det lod sig gjøre, og der gik Bud paa Bud til Franciscanermunkene, som Palnes Farfader Nikolai de Barritskov havde givet Huus og Herligheder inde i Horsens By. Vel otte Dage laa han paa sin Sotteseng, men den niende hørte han Himmerigs Klokker ringe, og døde i Gud.

Samme Dag blev en gruelig Udaad bedreven. Palne syntes at være bedre, Saaret havde luffet sig, og han blundede let, imidlertid listede en Mand, der holdt Vagt ved Sengen,

fig hen til Bordet, heldte en lille Flaske i den Syges Viinbæger, og da han vaagnede og forlangte Drikke, rakte han Ridderen det forgiftede Bæger, som ogsaa blev tømt."

"Det vilde Vorherre, ved en underlig Tilskikkelse, at den Samme skulde blive Vidne til, som havde seet hvem der afstød Pilen i Skoven."

"Da Palne døde blev Ivar Totting Formyndet for hans to smaae Børn, en Dreng og en Pige. Nogle Aar efter forsvandt Drengen, og Folk sagde rundtom i Egnen, at han var bortstjaalet, formedelsst den svære Guldkjæde, han altid bar om sin Hals. — Ja, og saa er min Historie tilende, lille Poul, for det er Dig, der er den adelige Palne Juuls Søn, og Christine er Din Søster, hun som er saa mild og saa smuk og deilig, at hendes Pige ikke findes i denne Verden."

"Jo Ane paa Trældensæs," sagde Poul.

"Aa Ane!" gjentog Jørringer, "der er Forlig mellem de To, som at sidde til Roers en Vinternat og en Foraarsmorgen. Hvis Du blot kjendte hende som jeg, og hørte hende tale saa blødt og venligt, og saa hendes store blaa Dine, hvor de glindse og ere fromme, ved

Christi Kors, lille Dreng! da er det som om Hjertet skulde springe i Ens Bryst, man kunde baade lee og græde tillige. — Det tænker jeg saa tidt og mangen Gang," vedblev Jørringer, som om han talte med sig selv: „hvor han vil blive lykkelig, der faaer Christines Saord. En stor Mand maa han være, og rig og god, — fremfor alt god, hvis han gjør hende det Ringeste imod, saa bliver jeg bidst. O, Herre Gud! lille Dreng," tilføiede han, og knugede Pouls Haand fast i sin, „Du kan tro mig, det siger jeg for Sandten, der har ogsaa været den Tid, da jeg ligesom Du drømte om Hæder og Ære og ønskede at være en ædelbaaren Mand. Det skulde nu ikke være, og Gudsader jøvner Alt, som han selv finder for godt. — Men hvad sidder jeg her og snakker om. Du forstaaer mig dog ikke.“

„Hvem var det, der dræbte min Fader?“ spurgte Poul. „Nævn mig hans Navn, for at jeg kan huske det, og forsthyld ham, hvad han bedrev mod vor Slægt.“

„Jeg kjender ikke Manden!“ svarede Jørringer undvigende.

„So Jørringer!“ vedblev Poul, „Du kjender ham, og jeg vil vide Navnet.“

„Jeg veed det ikke,“ gjentog Jørringer bestemt. „Jeg er en fredelig Mand, Poul, og holder ikke af at sætte Splid mellem Andre. Lad Vorherre dømme Synderen. Han forstaaer sig bedst derpaa.“

Da Solen brød frem over Vandspeilet i Øst, forandrede Scenen ombord paa Strandmaagen. Røverne vaagnede, og kom frem paa Dækket. Byttet fra den foregaaende Nat blev sammenhobet og fordeelt blandt Mandskabet.

„Fangsten har ikke været slet endda,“ raabte Næssefongen tilfreds. „Derfor skulle I ogsaa have en dobbelt Portion Rostoker Øl til Dævre. Kom hid, Poul! — det var jo to Snefe Lamp Du blev tildømt, jeg eftergiver Dig det ene Slag, thi jeg vil, at Alle skulle være glade.“

Næssefongen lod et Anker Øl bringe op forude, Mandskabet tog Plads omkring det med Støi og Hurraraab; medens der blev druffet istemte de følgende Sang:

Høre J, Gutter! Nordvestvinden tude?

Bølgerne skumme mod Strand,

Maagerne flyve saa bange derude,

Fiskeren iler til Land.

Men lad det larme, her sidde vi saa trygge,

Og drikke og synge, bag Læseilets Skygge,

En rast og munter Vikingsang.

Solen saaer Guld paa de mørkeblaae Bølger,

Smiler saa mildt til os ned.

Seise vi Blodslag naar Natten os dølger,

Rast skyder Snekken affed.

„En Seiler i Læ!“ skriger Guttene i Masten.

Til Entring beredt, Sværd og Drer op fra Lasten.

Hurra! nu til Seier eller Død.

Vikingen kæmper mens Blodstrømmen flyder,

Senad det tjærede Dæk.

Veenmanden griner hvor Dødsghylet lyder,

Krysterne blegne af Skræk.

Saa knæle de ned, hør! om Naade de klynke.

Hurra! rast fra Bord, ret nu Skuden vil synke;

Hans Brag har vi høret i Grund.

Herligt at gynge paa flyvende Snekke,

Barterne plyndre og flaae!

Loven blev til for den Feige at skrække,

Os kan dens Arm ikke naae,

Herre er den hvem der bedst kan Klingen føre,

Skummende Sø skal os Vikinger tilhøre,

Den er vor Bugge og Grav.

Under Sangen gif Næssefongen hen til Jørringer, der endnu sad paa Koerbænken og sthyrede.

„Naa, saa Du synes bedst om at gjøre Bytte paa egen Haand, lille Ven!“ sagde han og stillede sig med begge Hænder i Koften foran ham.

„Hvad mener I dermed, Einer Trane?“

„Gaa! Slig Gaaede er let at raade! Jeg mener den smukke Jomfru, som Du førte bort inat, og bildte Eskild ind, at jeg havde givet Dig hende i Forvaring.“

„Værner dog hver lille Fugl om sin Rede,“ sagde Jørringer, „og Fruentimret var min Hjertens Allerkjæreste.“

„Jeg tænkte ikke, at Din Kjæreste var saa fornem paa det, at hun boede i Jomfru Christines Kammer,“ sagde Einer, „for der saae jeg Dig gaae ud af den ene Dør, da jeg kom ind ad den anden.“

„Det er dog gammel Sæd, at Jomfruens Terne boer ved Jomfruens Kammer,“ svarede Jørringer med største Rolighed.

„Hendes Terne!“ gjentog Næssefongen og taug nogle Diebliske, medens han overveiede

det Sandsynlige i denne Udflugt. „Jeg lader det gælde,“ yttrede han endelig, „Du er min Mester saavel i listige Rænker og Opspind, men siden Du er saa klogtig, kan Du maaskee hjælpe mig med at udfinde, hvem der tændte Blusset oppe paa Varden, saa at de Starevolds Mænd nær vare komne bag paa os. Jeg har ligget og grundet derpaa den hele Nat, og lige meget hjalp det. Jeg mener for vist, at det maa have været En af vore egne Folk, der bedrev sliq skammelig Forræderi mod sine Kammerater, thi mærkeligt nok, var hele Slottet saa godt som forladt af alle Beboere, da vi kom.“

„Undtagen af Ivar Totting, som jeg traf, da jeg førte min lille Kjæreste i Sikkerhed,“ svarede Børringer smilende.

„Birkelig! og ham troer Du det har været?“

„Det er vel muligt.“

„O ja! siden Du siger det, saa troer jeg det ogsaa. Men hvad vilde Du da selv deroppe? thi Taarnet synes mig dog at være et slet Skjulested for den liden Terne.“

„Har I ogsaa mødt mig i Taarnet, Einer Trane?“ spurgte Børringer spottende.

„Just ikke Dig," svarede Næssefongen, „men underveis traf jeg paa En, som fortalte at Du havde været oppe paa Varden, og der har Du Bevistet."

Med disse Ord traf Næssefongen en Kniv op af sin Kofte, og kastede den for Fødderne af Jørringer.

Denne gjenkjendte Kniven, som formodentlig var gledet ud af Skeden medens han steg op ad den steile Bindeltrappe til Taarnet.

„Hvad svarer Du dertil?" spurgte Næssefongen.

„Nu faaer jeg vel give mig fortabt," sagde Jørringer. „Kniven er min. Lad der saa skee hvad der behager Eder."

Einer Trane kaldte Strandrøverne til sig og tiltalte dem saaledes:

„Igaar dømte jeg Poul i Straf, fordi han ikke kom tilborde paa den Tid jeg befalede; I see, at Røgemesteren derhenne fletter paa Tampen til ham, men hvad Straf tænker I, at den bør lide, som ikke blot er ulydig mod min Befaling, men som stjæler af Byttet, hvori vi alle have Part, og derhos gaaer hen og for-

raader sine Kammerater, naar de som bedst stole paa ham?"

„Guds Død, Høvedsmand!“ raabte en af Banden, „viis mig den Karl, at jeg kan sluge ham raa.“

„Saa kommer Du til at gabe høit og thygge godt, Rasper!“ svarede Jørringer, „ellers vil jeg blive Dig en drøi Mundfuld.“

Et almindeligt Udbrud af Forbauselse lød fra Røverne, da de hørte Jørringer angive sig selv.

„Men hvortil behøves saa mange Ord,“ vedblev Styrmanden sagtnodig, „naar saa gjøre den samme Nytte. Det er mig, der har handlet som Einer Trane siger, I dømme mig efter Eders Villie.“

Næsefongen fortalte nu paa sin Maade, hvorledes Alt forholdt sig, og Strandroverne udbrøde i Forbandelser over Jørringer. Deres Forbittrelse kjendte ikke længer nogen Grændse.

Gjenstanden for disse Udbrud stod imidlertid midt i Skaren, saae op til Seil og Fløi, og dreiede Korpinden saa rolig, som om Talen angik den ligegyldigste Ting af Verden.

„Lad os hænge ham op i Raaen til han

bliver saa tør som en Bergesjift," udbød en af Røverne.

„Nei, saa veed jeg en bedre Straf," bemærkede en Anden, „vi ville salte ham ned i en Tønde og sende ham over til Barritskov for at hans Venner længe kunne have Godt af ham. Hvad tykkes I, Hovedsmand?"

„Det ene Raad kan være godt," svarede Trane smilende, „og det andet er ikke slet, men jeg tænker dog, at siden den listige Træring holder af at gaae paa egne Veie, skal han ogsaa have sin Villie; vi ville derfor sætte ham paa en Planke og hive ham overbord, lad os da see, om det gamle Mundheld holder Stik, at den drukner ei, som hænges skal."

Dette Indfald behagede Strandhugsmændene. Man bifaldt Næsseløngens Dom, og beredte Alt til at fuldbyrde den. Planken blev stillet op paa Kælingen og forsynet med et Reb i begge Ender, saaledes at den kunde fires ned fraborde.

I dette Dieblif gif Poul hen til Jørringer, der havde foldet Hænderne, som om han bad.

„Du skal ikke gaae paa den Reise alene,

Børringer," hviskede han, „jeg springer ud efter Dig."

„Du!" gjentog Sthrmanden, og for første Gang den hele Morgen antog hans Træk et bekymret Udtryk. „Nei Poul, for Guds Skyld, min lille Dreng, det maa Du ikke."

„Og hvis jeg nu gjør det alligevel," hviskede Poul. „Gud naade min unge Kjærlighed, men Du har været mig i Faders Sted, og vi ville derfor døe sammen, som vi levede tilfammen."

„Du gjør det alligevel ikke," svarede Børringer, idet en Tanke pludselig gjennemfoer ham, „Du gjør det ikke, og skal jeg sige Dig hvorfor — det var mig, som dræbte Din Fader."

Poul udstødte et gjennemtrængende Skrig, Sømændene grebe Børringer, der lod sig føre af dem uden at gjøre den ringeste Modstand. Han blev løftet op og surret fast til Planken, som derpaa firedes ned i Søen under bedøvende Skraal og Latter. Nogle lo, Andre sang og hylede og klappede i Hænderne af Glæde, Eiderne sad paastrævs over Rælingen og saae til. Alene Poul deeltog ikke i dette Op-

trin; han var sunken ned paa Korbænken og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

„Farvel, Styrmand!“ raabte Kasper. „Du burde have taget Din Bais af, for det er Synd, at Fiskene skulle bide deres smaae Tænder istykker paa det grove Tøi, førend de naae ind til Dig.“

„De smaae Hallunker ville springe af Glæde, naar de fornemme ham dernede, og tro at Vorherre har sendt dem et Fleskemagazin,“ yttrede en Anden.

„Uyffelig Reise, lille Børringer!“ raabte Næssefongen, medens Planken blev firet ned. „Hils hjemme!“

„Tak, Einer!“ svarede Børringer. „Hvis Vorherre giver Bør og sparer mig Halsen, saa sees vi engang igjen, og jeg vil forspilde min Himmerigs Part paa, at Du skal komme til at tænke paa denne Time, for nu har Du gjort mig vred.“

Solen var kommen fuldkommen frem paa Himlen, dens Straaler spillede hen over Bølgetoppene, Veiret var klart og herligt, medens dette Optrin foregik.

Paa Strandmaagen stod Mandskabet og

saae tilbage efter Jørringer, der red paa Blansen. Bludselig hævede sig et almindeligt Skrig; en Bølge kom majestætisk rullende hen mod dens Offer, den begravede ham i sit Skum; Søfolkene speidede forgæves efter ham, de kunde ikke pine ham længere.

„See saa, Folk!“ udbød Einer Trane, „det var Jørringer; nu kommer Touren til Poul!“

Femte Capitel.

En død Skildvagt.

En Foraarsaften, ved Pintsjetider, saae man et stadseligt Jagtselskab af Riddere og Damer drage hen ad Veien fra Urlev til Hornum. Foran Toget red to grønklædte Jægersvende, der af og til blæste smaae Melodier i deres Krumhorn; næst efter disse kom to Herrer, væbnede med korte Jagtspyd, Bue og Røgger. Den Ene var et ungt Menneske paa nogle og thve Aar, slank og velboren; han bar en mørkeblaa Fløis Vams med opsplittede Ermer og Puf, nedentil udsyet med en Sølobræmme af Egeblade. Paa Hovedet havde han en sort

Barret med en lang vaiende Heiresjeder. Under denne Barret saaes et thyt guulbrunt og krøllet Haar, der naaede lige ned til den hvide udtungede Halskrave. Han bevægede sig let og sikkert i Sadelen, han havde et saa sorgløst og lykkelig Udtryk, som om hele Verden tilhørte ham.

Denne Ridder var Jens Albertsen, Søn af Lehnsmanden i Kolding. Medens Gert levede, anførte han et Ryttercorps af tydske Guntshoveder. Nu derimod tilbragte han det meste af sin Tid i Besøg hos de holsteenske Adelsmænd, som Greven havde forlehnet med Godser i Sylland, og opholdt sig for Diebliffet hos Heine Jenicke paa Gravensgaard ved Stouby.

Denne Dag var han redet paa Jagt med Bæbner Tottings Familie ovre i Urlev Skove, og fulgtes nu ned til Barritskov med det øvrige Selskab.

Ridder Jens gav kun lidt Agt paa sin Hest, men desto oftere fløi hans Blik over mod en ung Dame, som red paa den anden Side af Beien, i Samtale med to ældre Herrer.

Totting, som fulgte jævnfides med Ridderen,

synes tilfreds at lægge Mærke til det Velbehag, denne skjænkede hans Myndling.

Bagerst i Toget kom en Trop Jægersvende, med Hundene i Kobler og Falkonererne med deres Fugle paa Skuldren.

Der var noget smukt og maleriskt i det hele Selvtab, som gjorde Fordring paa Enhvers Opmærksomhed og bragte de Forbigaaende til at standse og see tilbage, efter at Toget var redet dem forbi.

Jægernes Musik gav Echo inde i de dybe skumrende Skove, over hvilke Aftenen allerede begyndte at udbrede sit taagede Slør. Oppe i den rene Luft sang Værken, og i Vest farvede den nedgaaende Sol Himlen med en klar rosenrød Colorit, ved hvilken Bøgetræerne, som aftegnede sig skarpe og bestemte mod Luften, antog et varmt og livligt Farveskær. I de enkelte Mellemrum Jægerne holdt op at blæse, hørte man den melankolske Lyd af Engom Klosterkloffe, medens Munkene ringede til Vesper.

„Guds Død! hvor hun dog er smuk, den lille Christine!“ udbrød Ridder Jens henrykt, efterat han længe og vedholdende havde seet over til hende. „Saa nysselig hun veed at

styre sin Hest, og hvor godt enhver Bevægelse klæder hende. Fanden skal tage Dig, Bæbner Totting, hvis Du lader fare at tale min Sag for Jomfruen, som Du saa ofte har lovet."

"Du holde mig dette tilgode, Ridder Jens," svarede Bæbneren blidt, "hvad skal jeg gøre mere, end jeg alt har gjort? Christine kender Dit Hjertes Villie; Du sørge nu selv for Resten. Gaae til hende og tal efter Din Begjer. En Pige, som hun, lader sig ikke vinde ved Sukke eller kjæle Dietast, hun vil erobres."

"Hvad mener Du?"

"Jeg mener, som der sanges i den gamle Vise:

"Og Ridderen gik til den Jomfru sin,
Paa Svalen i Aftenstunden;
Saa løfted han hende paa Sadlen sin,
Men Ratten er mørk udi Lunden."

"Jeg skulde hortsføre Jomfru Christine?" raabte Jens forbauset.

"Og hvorfor ikke?" vedblev Totting med et listigt Smil. "Du vil finde aabne Dørre paa Barritskov, det gjør jeg Dig til Behag. Din Fader eier jo Gødser i Pommerland, hvorhen I kunne drage."

„Hvad tænker Du, at Christine siger dertil?“

„Hun vil stifte sig i sin Skjebne. Paa denne Maade vandt Ugersvend sig Brud, da jeg var ung, men nuomstunder ere I blevne saa vaerksomme og forsigtige, at I heller opgive Alt, end at vove det Ringeste.“

„Det skal Ingen sige mig paa,“ raabte Jens.

„Det en Anden tør vove, kan jeg ogsaa, og inat vil jeg finstre hos Christine.“

„Du mener at beile til hende gjennem Vinduet — det er vel Dit Spøg, Ridder Jens?“

„Saasandt hjælpe mig Gud!“ svarede Ridderen, „hvis jeg lader det fare, forlanger jeg ikke Bedre, end at blive staaende udenfor hendes Kammervindue min hele Levetid.“

Han anede i dette Dieblik mindst, at Skjebnen havde besluttet at tage ham paa Ordet.

Medens Ridderen og Iver Totting fordybede sig i denne Samtale, mærkede de ikke, at Christine holdt stille for en Person, der kom gaaende imod dem paa Veien, og som efter den frumme Havekniv i hans Velte at dømme, maatte være en Urtegaardsmand. Han bar en Kuro med afplukkede Paaskelillier paa Armen, og tog ærbødig til Huen, medens Toget red ham forbi.

„Hvem skal have disse smukke Blomster?“ spurgte Christine.

„Det skal min Hjertens Allerkjæreste,“ sagde Manden. „Jeg gik i Skov, og jeg gik i Enge, og søgte der de bedste Blomster ud, at hun kan pynte sig med dem imorgen, naar Helligdagen kommer. — Hyster Eders Naade nogle?“ vedblev han og holdt Kurven hen for Christine.

Den første Lyd af hans Stemme fremkaldte en dyb Rødme paa Christines Kinder. Hun betragtede ham overrasket, og udbrod sagte:

„O Ulrik, hvad vover Du?“

Disse faa Ord, som tilkjendegave et tidligere Bekjendtskab mellem Christine og Manden, bleve kun hørte af ham alene.

Smidlertid fattede hun sig hurtigt og yttrede roligt og overlegent som tilforn:

„Du er jo utro, som alle Mænd. Nu nylig fortæller Du, at Blomsterne ere bestemte for Din Brud, og giver dem dog hen til den første den bedste Veisfarende, Du møder.“

„Jeg tænker ikke min Brud vil vrides,“ svarede Manden smilende, fordi jeg byder Eder mine Blomster.“

Christine tog en Bouquet af Kurven.

„D vee!“ sagde hun, „de ere jo næsten visne.“

„Hver Blomst vil visne i Din Haand, Christine, af Sorg fordi Dit unge Billed fordunkler den,“ svarede Manden med dæmpet og lidenskabelig Stemme.

„Nei, lign mig ei ved Dine Blomster,“ sagde Christine, „de blænde blot, men dufte ikke.“

„Det siger jeg for Sandten,“ svarede Urtegaardsmanden næsten hvissende, „var Du end Markens allerværste Giftblomst, jeg ønskede mig den Lykke kun, at være Bien, der suger af dens Ralk, og siden døde.“

Efterat disse Ord, der aldeles faldt i den Tids Smag og opskruede Talemaader, vare blevne verlede, kom flere af Jagtselskabet til.

„Faaften!“ hvissede Manden med et glindsende Blik.

„Faaften!“ gjentog Christine, idet hun hilsede og red bort.

Urtegaardsmanden blev staaende endnu længe efter at hun var forsvunden; han holdt Haanden over Dinene og stirrede ind i den Støvsky, der opstod bag Toget.

Da Rytterne nærmede sig Brigsted Markskjel, saae de en Mængde Mennesker bevæbnede med

Stofke, Pleile og Grebe, forfølge en Mand, der, uagtet han allerede havde naaet et godt Forspring, vedblev at løbe saa hurtig han kunde. Iver Totting sporede sin Hest og red henimod Skaren.

„Hvad er her paaferde?“ spurgte han den Nærmeste, „hvorfor forfølge I denne Mand?“

„Gud bedre det, strenge Herre,“ svarede Bonden, „men vi ere vel nødte dertil; vi have betænkt at slaae ham ihjel herude paa Markskjellet for at faae Huusfred.“

„Hvad Ondt har han da gjort Jer?“

„Vi have huset og født ham i to Maaneder for christelig Barmhjertigheds Skyld, og saa gjengjælder han os blot med Ondt og Djævelskab. Først lagde han Troldtsi i det Huus han var, saa at Alting gik forkeert for Folkene. Kvæget faldt om og døde, som bedst det stod paa Stald, eller ogsaa blev Melken til det røde Blod, og nu nys forleden har han forheyet en gammel Mand, saadan at han kan see Synner ved høilys Dag, og løber omkring og hopper og dandser som en Tjantet.“

Selskabet brast i Latter over Bondens Fortælling, og Totting anvendte hele sin Anseelse

for at stille den ophidsede Mængde tilfreds.

„Hvad har Du at sige til Dit Forsvar?“ spurgte han Synderen, der var bleven staaende midt inde mellem Jagttoget.

„Videt eller Intet,“ var Svaret, „thi Naabigherren kjender mig vist altfor godt, til at tro, hvad Folkene der fortælle.“

Totting bleguede, medens hans Blik rettede sig paa Manden, thi i denne høie kolossale Skikkelse gjenkjendte han Jørringer, Strandmaagens Styrmand.

„Ja, tilvisse kjender jeg Dig,“ yttrede han forvirret, og vendte sit Hoved tilside for at undgaae det skarpe og gjennemtrængende Blik, der mødte ham fra Jørringer.

„Og I, Folk!“ vedblev han, „drage nu rolig tilbage hver til Sit; hvis Manden virkelig har bedrevet sliq skammelig Udaad, som I beskylde ham for, skal han komme til at lide Baal og Brand, men det maa skee efter Loven, og I kunne ikke dømme som ufrie Mænd. Jeg vil tage ham med mig op til Barritskov og stævne hans Sag for Thinge, som Sæd er.“

Væbneren befalede en Jæger at vogte Jørringer, og Bønderne, vante til slavisk Lydighed

mod deres Overmænd, skiltes efterhaanden fra hverandre. Toget red videre og naaede Barritskov, uden at der paa Rejsten af Veien indtraf andre Hændelser, end at Strandrøveren, da de kom til Slotsporten, var forsvunden.

Samme Aften, lidt efter Midnat, listede en Skikkelse sig igjennem den store Have, der omgav Slottet paa de tre Sider. Hans Figur var skjult af en folderig Kappe, men hans ranke Holdning og den lette og hurtige Gang, hvormed han sneg sig langs Bussene op til Slottet, røbede en Mand af Stand.

Udenfor et af Vinduerne gav han et sagte Tegn; strax efter blev Døren aabnet til Svaelen, en hvidklædt kvindelig Skikkelse kom ud og bøjede sig ned over Rækværket, idet hun hilste med Haanden.

„Kom ned til mig, at jeg kan see Dig, min unge Kvinde,“ hviskede Manden.

„D nei,“ svarede Damen, „vi lade det fare. Jeg er saa bange.“

„Frygt ikke, Christine! Ei mere trygt ligger lidet Barn ved sin Moders Bryst, end Du skal være hos mig.“

„Du forstaaer mig ikke ret, Ulrik!“ svarede

Christine i en venlig bebreidende Tone; „jeg tænker ikke paa mig selv, thi hvad skulde jeg vel kunne frygte hos Dig? Det skal Du vide, at Kvindens Kjærlighed er Kvindens Tillid; men jeg er bange for Dig. Du er en fredløs Mand i denne Egn formedelsst Du i Tvekamp haver fældet Din Landsmand, Nikolai Lembæks Søn. Ridderen har sine Speidere ude overalt, og endnu igaar spurgte jeg, at Mogle snege sig omkring Slottet.“

„Lehnsmanden saaer vel skytte sig selv,“ svarede den unge Ridder i en sorgløs Tone. „Jeg agter kun lidet hans Brede. Langt mere længes jeg efter en venlig Hilsen fra Dine søde Læber, thi aabne Du Din Dør og kom herved til mig, min sagre Kjæreste! at jeg kan læse min Lykke i Dit Die.“

„Men Natten er saa mørk.“

„Naar Morgenens gryer, bliver det Nat for mig,“ klagede Ulrik, „og der er kun saalidet af min Dag tilbage.“

„Nu vel, Din Billie skee, saaledes som Du onsker det,“ svarede Christine. „Vent lidt, saa kommer jeg.“

Hun lod Svalen staae aaben; strax efter gif

Havedøren langsomt op og Christine smuttede ud til sin Beiler. De forlode den aabne Plads foran Borgen og vandrede nu Arm i Arm omkring i de mørke Gange, medens deres Stemmer efterhaanden sank ned til en halvsagte Hvijsken, der gjorde det umuligt for den skarpeste Øytter at fange en Stavelse deraf. Dog var det sømme og henrykkende Ord, de voxede, det var Kjærlighedens rige Sprog med alle dens Forjættelser, der bragte Mandens Dine til at funkle og Christine til at sænke sit Hoved, medens hun med rødmende Kinder og bankende Bryst begjerligt lyttede til ham.

Og i hele denne Scene laa der noget saa Reent og Ustyldigt, endskiøndt den havde Matten til Skjul, Ungdom og glødende Videnskabers paa begge Sider.

Christine og hendes Beiler vare alligevel ikke blevne saa ubemærkede, som de troede. Inde i en af de tætteste Buske, der omgave Grønpladsen foran Borgen, laa en Mand, som medens Ulrik taledes, havde bøiet Grenene tilside, saa at han kunde iagttage og høre Alt. Da han saa Christine træde ud paa Svalen, foer et Udtryk af bitter Smerte hen over hans An-

figt; han sneg sig nærmere og lyttede. Dette Udtryk forandrede efterhaanden til en sorgmodig Hengivelse, og han saa dem Arm i Arm gaae ud i Alleerne med et dybt Suk."

"Det er altsaa ham, hun elsker," hviskede Manden, efterat det sidste Skjær af Christines hvide Kjole var forsvundet i Mørket. "Jeg tænkte nok, at der maatte være En, paa hvem hun fæstede sin Villie. — Og hvorfor skulde hun ikke holde af ham?" tilføiede han strax efter. "Ulrik von der Bügel er jo en modig Riddersmand, lad være han hører til de Tydske, jeg har seet ham dystes ene mod Tre, og vel skilte han sig derfra. Pigerne sige ogsaa, at han er kjon og rig, og forstaaer at belægge sine Ord. Han har Alt, — Alt — og jeg fattig Mand har Ingenting. — Nu gaae de Arm i Arm og fortælle, hvor høit de elske hinanden, og de ere begge To saa lykkelige og glade, — af lille Christine! Du tænker nok som mindst paa, at jeg har ligget her og stirret mine Dine vaade over til Dit Kammervindue. Men det er ogsaa Godt at Du ikke veed det. Du vilde kanske spotte og haane mig. Denne Hemme-

lighed tilhører kun Gudsfader i Himmerig og mit arme forsmaaede Hjerter."

Manden blev paa engang afbrudt i disse Selvbetrægtninger, ved at høre Skridt i Nærheden, han bøiede atter Bussene tilside, og spejdede hen imod Stedet.

Der kom to Personer gaaende ud fra Sidealleen og standsede under en høi Hasselbust, medens den Ene af dem sagde:

"Nu kan Du gjerne gaae, Gotfried, jeg behøver ikke længer Din Hjælp. Det er, som jeg tænkte, Døren til Svalen staaer paa Klem, og jeg seer Lys inde i Kammeret."

"Den rare Pige!" yttrede Svenden, "hun venter altsaa den strenge Herre?"

"Ja det kunde vel være saa," svarede Ridderen. "I det mindste maa Du tilstaae, at hun ikke kunde have truffet bedre Forberedelser til mit Komme."

"Gaa!" sagde Gotfried. "Man skulde dog mindst tro sligt om den adelige Jomfru, hun som er saa stolt og hoffærdig."

"Ja vist, Du har sagt det. Hun som er saa stolt og hoffærdig skal imorgen takke Gud,

hvis jeg vil vedkjendes hende. Men gaae nu, Tiden er knap. Det lysner alt i Osten."

„God Lykke! for ikke at sige god Søvn!“
 hvistede Svenden, og bortsfjernede sig ad den samme Vej han nylig var kommen. Ridderen blev staaende nogle Dieblikke, som om han overveiede hvorledes han bedst skulde naae op til Svalen. Derpaa listede han sig hen mod Huset.

Manden, som laa skjult i Bussene, havde hørt hvert Ord af denne Samtale. Hans Dine syntes at træde ud af deres Huulninger, hans hele Legeme stjalvede.

Da Ridderen gik hen til Havedøren, der var bleven staaende aaben efter Christine, reiste han sig sagte og ubemærket op fra Jorden, og listede sig hen efter ham.

Imidlertid saae man af og til et Glimt af Christines hvide Kjole dybt nede i Alleen. Enkelte Gange nærmede hun sig den aabne Plads foran Borgen, men bestandigt fik Ulriks Bønner og Overtalelser hende til at vende tilbage igjen.

Natten var thyst og stille, Træernes Løv be-

bægede sig i den svage Vind, og Flagermusen
surrede omkring i Mørket.

Maanen, som stod klar paa Himlen, havde
nu næsten fuldendt sin Bane, dens blege Lys
faldt i en skraa Retning hen over Græsplainen,
og oplyste den ene Side af Alleen, medens
Træernes Kroner i den modsatte Retning dan-
nede en stor Slagskygge, der omtrent indtog
det Halve af den aabne Plads.

I Slottet selv var Alt som uddøet, dets
halvt oplyste røde Mure forekom endnu ansee-
ligere og mere kolossale i Maanelysset. Indenfor
de smaae firkantede Vinduesrunder var det mørkt
og stille, alene fra Christines Kammer skinnede
Lysen ud paa Svalen, gennem den aabne Dør.

Der hengik flere Minuter efterat Ridderen
var forsvundet i Skyggen af Slottet, uden at
man hørte Noget. Manden vedblev at snige
sig nærmere, idet han undgik de aabne Pletter,
hvor Maanen skinnede. Hans Ansigt, som
nylig havde været saa heftig bevæget, var nu
roligt og koldt, alene den dybe Fure, der dan-
nede sig i Panden midt imellem Dienbrhnene,
tydede paa mørke og skrækkelige Tanker.

Da Ridderen kom til Døren og fandt den aaben, smilede han tilfreds.

„Det er dog Satans til Bæbner Totting,“ mumlede han for sig selv, „hvor herligt han forstaaer at indrette Alt efter Ens Bekvemmelighed. Nu videre!“

Han satte Foden paa Trappen og vilde stige op.

I dette Dieblis lød et kvalt Skrig hen over Græspladsen og strax efter Larm, som af en fortviolet Kamp, men Mørket som hvilede over denne Side, indhyllede Alt. Kampen var ogsaa hurtig tilende, saa Minuter senere herskede atter den tidligere Ro og Fred i Haven. En mørk Skikkelse listede sig tilbage i Skyggen af Træerne.

Lidt efter kom Christine ud af Alleen. Smilende og lykkelig lænede hun sig til sin unge Beilers Arm, og rakte ham en lille, hvid Haand til Afsted. Derpaa gik hun ind og lukkede Havedøren. Ulrik kastede endnu et Fingerkys op til hendes Bærelse og gik langsomt og drømmende tilbage i Alleen.

Næste Morgen fandt Urtegaardsmanden et Menneſte hængende i en Trægreen, ligeoverfor

Christines Kammervindue. Forfækket løb han ind og kaldte paa Totting. Væbneren kom til. I det affjælede Legeme, som de løste ned fra Træet, gjenkjendte Alle Ridder Jens Albertsen. Hans Løfte fra den foregaaende Aften var opfyldt, skjøndt noget ufrivilligt, thi om det end ikke lykkedes ham at komme ind til Christine, saa havde han dog tilbragt den sidste Rest af sit Liv som Skildvagt udenfor hendes Vinduer.

Sjette Capitel.

Flugten.

Rygtet om denne Begivenhed, der strax udbredte sig, forarsagede almindelig Bestyrtelse i Egnen. Totting især tog sig Ridderens Død til Hjerte, og ingeninde havde maaskee den Sorg og Bedrøvelse han yttrede over Andres Ulykke været mindre hyklet, fordi han indsaae de ubehagelige Følger en saadan Hændelse kunde have for ham selv, da Drabet var skeet paa hans Gods og saa at sige ligesom hans Dine.

Han lod strax gaae Bud til Marst Albertsen i Rolding, for at melde ham Sønnens sørge-

lige Skjebne, og anstillede derefter selv de ivrigste Undersøgelser, uden at disse dog bragte noget Lys i den gaadefulde Begivenhed. Man bemærkede alene at Jorden udenfor Havedøren var meget nedtraadt, og fandt en blodpletet Dolk paa Trappen, ligesom ogsaa hyppige Blodstænk i Græsset, hen mod Træet, tydede paa, at der maatte have fundet en heftig Kamp Sted. Dolken tilhørte den dræbte Ridder, og da han selv var usaaaret, maatte Blodet hidrøre fra Modstanderen.

Næste Dag fortsatte Totting sine Undersøgelser i Forening med Heine Jenickeovre fra Gravensgaard, hos hvem Ridder Jens havde været Gjest; man opstillede de forskjelligste Meninger om Aarsagen til Drabet, og som det sædvanlig pleier at være Tilfældet: netop den mest usandsynlige fandt mest Tiltro.

Omsider begyndte Mistanken at antage en bestemt Retning; Heine Jenicke paastod, at Christine maatte være Medvider om ikke Deeltager i Ridderens Mord; denne Formodning fandt han bekræftet, idet hun bestandig negtede at have hørt oet Ringeste til Kampen, der dog umalig kunde være foregaaet i Taushed, og

der næst i hendes synlige Forvirring, da han forlangte at vide, hvor hun havde tilbragt Natten.

Samme Eftermiddag gik det almindelige Rygte nede i Landsbyen, at Christine med egen Haand havde hængt Ridder Jens op i Egetræet.

To Dage senere kom Marsken selv til Barritskov. Det var en høi og mager Mand med graalige Haar, som han bar redte ned over Panden, for at skjule et dybt og gabende Ar, et Minde fra Slaget paa Nonnebjerg, hvor han efter en Tvekamp med sorte Alrik var bleven liggende paa Valpladsen.

Marskens Sorg var aldeles behersket af Forbittrelse og krænkethed over Sønnens uridderlige Død. Han befalede at anstille de skarpeste Undersøgelser, og lod en af sine Svende forkynde ved Kirkestævne, at den, der kunde give nogen Oplysning om Drabsmanden skulde faae hundrede Sølvører i Belønning. Men Ingen meldte sig. Sagen vedblev at være indhyllet i Mørke.

Da Heine Jenicke hittede sin Mistante mod Christine, forfæstede Ludvig Albertsen den først som usandsynlig, dog vedblev Manden fra Gravensgaard saa længe at tale derom, indtil Mar-

Hen endelig lod hende kalde for sig til Forhør, i Nærværelse af Totting og Heine.

Christine negtede Alt, ligesom tidligere, og besværede sig over den skaanselsløse Udfærd man viste mod en adelig Jomfru af hendes Stand.

„I faaer vel at finde Jer deri, Christine,“ svarede Marsten spottende, „og kanstee i Mere endnu, hvis I farer fort med at dølge hvad I veed. I maa have hørt Larm af Kampen, aldenstund Blodsporet næsten begynder lige udenfor Eders Kammerdør!“

„I tale nu Sandten, min ædelige Jomfru!“ udtrede Heine Jenicke med en spottende Mine. „Dg svare Eders agtbare Dommere hvad I haver fornummet i Kammeret, med mindre I Helt ikke var i Eders Jomfrubur den Nat.“

„Men hvis jeg negter at give anden Bessed, end I alt har faaet,“ sagde Christine og tilfæstede Heine et foragteligt Blik. „Hvad agter I da at gjøre, Marst Ludvig Albertsen?“

„Det vil jeg gjøre,“ svarede Marsten, og slog med sin knyttede Haand i Egebordet, „at I skal komme til at raabe Ak og Bee derover, saasandt der findes en Marterbænk paa Bar-

ritstov. — Ikke beklager jeg mig over den skjæggeløse Dreng, det vide Alverden! thi siden han taalte sliq uværdig Behandling, saa fortjente han den, men min egen Ære lider Bræk derved, og den vil jeg hævne, saasandt hjælpe mig Christ i Himmerig. Thi mærk I nu mit sidste Ord for denesinde. Idag vil jeg give Eder Frist Christine Liden! men førend jeg rejser bort imorgen, skal I enten tale godvillig eller græde nødtvungen, — Du tage Dig dette til Minde."

Marsken vinkede med Haanden, til Tegn paa at Forhøret var endt, og reiste sig op fra Bordet.

Christine gik ind i sit Kammer. Hun skjælvende ved Tanken om den næste Dag, og tvivlede ikke paa, at jo Marsken vilde opfylde sin Trudsel. Dog var hun fast bestemt paa hellere at taale Alt, end at røbe Stævnemødet med Ulrik von der Bügel.

Eftermiddagen var næsten tilende, Christine sad taktfuld ved Vinduet og stirrede over mod Skoven, da hun saa en meget høi Mand komme op fra Alleen og nærme sig Slottet. Han støttede sig til en Stok og bar en Kasse paa

Kjyggem, som Bispefræmmerne dengang brugte det. Medens han gik, fastede han af og til et hurtigt og speidende Blik til alle Sider.

I Gaarden blev han strax modtaget af Følgerne, der førte ham ind paa Slottet og forlangte at see hans Varer.

„Hyster Ederes unge Jomfru ikke at kjøbslaae med mig?“ spurgte han i en ligegyldig Tone. „Det er saa længe siden hun og jeg har gjort en Handel sammen.“

„Gudbedre det for hende den Stakkert!“ sagde Ternen, „saasandt som hun har Andet i Sind paa denne Tid end Bynt.“

„Gaa!“ udbrød Kræmmeren, tilskyndende forundret herover, „hvorledes lider hendes Naade da, med Gunst at spørge? Nu nyss forleden saae jeg hende jo frisk og munter; hvad Uheld er der mødt hende?“

„I maa nok være kommen langveis fra, Kræmmer, siden I ikke har hørt om det gruelige Manddrab, som her er skeet. Og nu idag har Marsten sagt, at han vilde lægge vor unge Frøken paa Pinebænk, og strække hendes smaa Lemmer, indtil hun bekjendte, hvem der havde dræbt hans Søn.“

„Han mistænker da vel ikke hende derfor?“
spurgte Kræmmeren smilende.

„Na, nei, han troer blot, at hun maa vide
Bested derom, siden Mordet foregik ligeudensfor
hendes Kammervindue.“

„Men hvorfor lader han da ikke Morderen
efterspore?“

„Det har han jo gjort, Dit Faarehoved, og
ovenikjøbet udlovet hundrede Sølvører for den,
der kunde gribe Rægten,“ yttrede en af Sven-
dene. „Men tænker Du, at han kommer frem
paa Stævne og giver sig selv tilkjende?“

„Vel ikke paa Stævne,“ svarede Kræmmeren,
„men det veed jeg dog, I tyske Svende, at hvis
jeg har Daggert og Plade som I, saa vilde
jeg see at fortjene mig Marstens Sølvører og
søge efter Drabsmanden nede i det store Elle-
krat bag Alleen.“

„Og hvorfor just der,“ spurgte Svenden nys-
gjerrig.

„Fordi jeg saa en mistænkelig En liste sig
omkring mellem Bussene, nu nys da jeg gik
herop. Rainsmærket stod ham at læse ud af
Panden, og da han saa mig, sneg han sig ind

i Tysningen ; lad være jeg mindst tænkte paa at gjøre ham Noget til Meen."

Denne Beretning af Kræmmeren øvede en vis Virkning paa Riddersvendene, en besynderlig Uro viste sig hos Begge, imidlertid anstillede de sig ligegyldige, og den Eine af dem svarede:

"Hvem siger just, at det har været Drabsmanden Du mødte? Her snige sig saamange mistænkelige Personer omkring Slottet. Den Karl hytter sig desuden nok for at blive i Nærheden af Barritskov."

"Ja, det tænker jeg med," sagde den Anden. "Men det bliver silde i Tiden og jeg vil gaae til Ro, aldenstund jeg har drevet omkring paa Jagt den hele Dag."

"Og jeg vil see til vore Heste!" sagde den Anden, "Marssen drager bort imorgen, og saa maae de være vel fodrede."

Med disse Forklaringer bortffjernede sig de to Mænd, tilsyneladende hver i sit Grend, dog saa man dem Begge gaae ind i Haven og møde hinanden i Alleen paa Veien, som Kræmmeren havde betegnet til Ellekrattet.

"Det lader til, at Du tyffes godt om dette

Huebaand," sagde Handelsmanden til Ternen, der var bleven tilbage og betragtede hans Varer. „Det skal ogsaa blive Dit, hvis Du til Beberlag vil bringe mig ind til din Somfru; jeg tænker dog, at hun vil føle sig opmuntret i sin Sorg ved at spørge Ngt fra Nabogaardene, og kaste et Blik paa mine Varer."

„Det kan jeg gjerne gjøre," svarede Pigen, loffet af det smukke røde Baand, „men jeg troer knap, at hun kjøber af Dig idag."

„Det faaer at blive som Hyffen spør sig," sagde Manden, tog Kassen paa Ryggen og fulgte bag efter Ternen ind i Christines Kammer.

Christine reiste sig uvillig over at blive forstyrret i sine Tanker, men da hun hørte Kræmmeren tale, forandrede pludselig dette Udtryk; hun smilede, og betragtede ham med et skarpt og forstende Blik, medens han begyndte at oppakke sine Handelsgjenstande for hende.

„Hvor kommer Du fra?" spurgte Christine.

„Oppe fra Boller og Bygholm," svarede Manden. „Det er en lang Vej at gaae paa en varm Dag, og med en tung Byrde paa Halsen. Hvis Eders høie Naade vilde vise mig en Velgjerning, lod I denne liden Terne bringe

mig et Krus Pors herop. Jeg vansmægter næsten af Tørst."

Christine gav Pigen et Vink, og denne bortfjernede sig. I samme Dieblig forandrede det Udtryk, der hidtil havde hvilet over Kræmmerens Ansigt. Hans Skikkelse hævede sig, han betragtede Christine med et venligt Smil.

"O, jeg kjendte Dig strax," udbød hun, og rakte Manden sin Haand. "Du er jo Jørgen Ringer?"

"Ja, det er mig," svarede Sømanden med et Blik, som Christine ikke forstod at tolke, "og det synes, som om Vorherre sender mig ringe Person til Eders Tjeneste hvergang der er Nød paa færde; men denne Gang gjælder det Mere end nogenfinde tilforn, thi Marst Albertsen er en strix Mand, og imorgen — Gud tilgive ham! — vil I komme til at flæde Pinebænk, hvis vi ikke raade Bod derpaa end i denne Aften."

"O min Gud!" udbød Christine forfærdet, "hvorledes skal jeg da frelse mig fra ham?"

"Vi maae see at komme bort herfra," sagde Jørringer, "jeg har forberedt Alt og mener nok,

at det skal lyffes os, naar Aftenen og Mørket falder paa."

"Og hvorhen tænker Du at føre mig? Der er jo ikke en Eneste her i Nærheden, som vil kunne skjule mig for Marsken."

"Jo!" svarede Jørringer, "jeg kjender dog Een, og det var godt for Eder, liden Kirstin, om I forlængst havde søgt Tilflugt hos ham, saa vilde Meget, som nu er skeet, være bleven anderledes, endstjøndt han selv er en forfulgt og lovløs Mand."

"Hvem mener Du, Jørringer?"

"Sorte Alrik paa Palsgaard."

"O nei, til ham vil Du vel ikke føre mig. Jeg frygter denne Mand."

"Og hvorfor?"

"Man fortæller saameget om Alrik; han er ikke godt lidt her i Egnen."

"Det faaer vel være saa," svarede Jørringer smilende. "Tydsken har just ingen Grund til at finde sig fornøiet med ham, siden de bestandig kun hentede braadne Pander, naar de prøvede paa at berende Borgen. Totting er nok heller ikke hans Ven, saalidt som den adelige Falk og Ugle, som sidde paa Green tilsammen; dog troer jeg

forvist, at Eders Fader, som Gud glæde i Himmerig, langt hellere saa Eder paa Palsgaard i Selskab med sorte Alrik, end her hos Eders Frænde Totting. Som sagt, liden Kirstin! det gjælder om at handle, thi Tiden hun er knap; i Aften venter jeg Eder nedensfor Havedøren, og hvis det er Guds Villie, skulle vi snart være velbeholdne ovre paa Palsgaard. Lad saa den grumme Marst kun strække sin Alo efter Eder, han vil saa den brændt tilbage. — Ihs, der kommer Ternen, vi ville ikke tale mere om Sagen. Man kunde høre os."

"Nei, her ere vi fuldkommen sikker."

"O, I kjender ikke Leiligheden saa godt som jeg," svarede Jørringer. "Paa Barritskov har alle Vægge Dren."

Han anede neppe, hvor sandt han talede; thi lidt tilbage fra det Sted, Christine sad, aabnede der sig et lille Hul ved Tapetlisten i Væggen, og bag dette havde Totting hørt ethvert Ord.

Da Ternen kom tilbage, sad Christine i sin Stol ved Bordet, og foran hende var Bissekammeren isærd med at udbrede sine Stoffer. Christine udsøgte sig de Gjenstande, hun ønskede,

og kun sjældent er nogen Handel bleven sluttet med saa fuldkommen Egegheldighed og saa uinteresseret fra begge Sider, som denne.

Lidt efter pakkede Kræmmeren sit Tøi sammen, tog Kisten paa Ryggen og bortsfjernede sig.

To Timer senere, da Mørket faldt paa, sneg Jørringer sig tilbage igjennem Alleen op mod Slottet og holdt sig skjult bag de tætte Buske, saaledes, at han, uden selv at blive bemærket, kunde see Enhver, der kom ud af Havedøren.

Veiret lod til at begunstige hans Plan denne Aften; en tyk Taage lagde sig over Landskabet og forøgede den tidlige Skumring.

Jørringer havde lagt sig ned i Græsset og vedblev at holde Døen med Havedøren og Christines Vindue.

„Jaften vil hun ikke møde ham,“ hviskede han, „og imorgen ikke heller. Jeg formærkede det grant, det var mest paa ham hun tænkte, dengang hun vægrede sig for at flygte.“

Efterhaanden blev Mørket saa stærkt, at Jørringer, trods sit skarpe Blik, ikke kunde skimte Døren. Pludselig hørte han lette og hurtige Fodtrin i Nærheden, og Christine kom frem i Alleen.

Han reiste sig hurtig op fra sit Skjul, hilste og kastede en mørk Kappe omkring hendes Skuldre. Derpaa tog han hendes Haand og bad hende følge sig saa hurtigt som muligt.

Da de havde naaet Udgangen af Haven udstødte han en Vhd som et Uglestyg, og strax efter kom en Dreng frem fra Bussene med to opsadlede Heste.

„Dem kan vi takke sorte Alrik for,“ udbrød Jørringer munter. „Jeg var derovre igaar og talte med ham om Eders ringe Vilkaar. I skal nu ikke være saa bange, lille Christine! Eders Haand ryster jo, Alting vil nok gaae godt; om lidt kommer Maanen frem, saa ride vi rask til i den lune Sommernat.“

„Giv til Gud, at vi alt vare der,“ hvistede Christine ængstelig. „Det bæres mig for, som om der forestaaer os en Ulykke paa denne Rejse, Dig eller mig.“

„Na nei!“ svarede Jørringer tillidsfuld, „Vorherre hjælper os nok. Jeg har læst en Herrensøn i Kirken for Eder, førend jeg begav mig herved. Lad os blot komme bort. Farvel, Du lille Dreng! Du vil sove godt inat, for Du har gjort en god Gjerning.“

Han tog Christine i sine Arme og løstede hende op i Tversadlen, selv sprang han op paa den anden Hest; derpaa jog de affted i et hurtigt Trav ned ad Veien, som fører til Vesterby og Helleborg Mølle.

Drengen gik ind over Marken, og saa Diebliske efter forsvandt de to Flygtninge i Taagen.

Imidlertid var det ikke Tottings Hensigt at lade Hemmeligheden, som han havde tilluret sig, blive ubenyttet. Denne Mands eneste Tanke gik blot ud paa at sikke sig Eiendomsretten til Barritskov, og saa hestig og levende var dette Ønske blevet hos ham, saa pinlig den Trang, der bestandig ansporede hans Handlinger, at han omsider ansaae ethvert Middel for tilladeligt, naar det blot kunde bringe ham Maalet nærmere. Men i flere Aar mislykkede alle Væbnerens Planer i denne Retning, stedse tilintetgjordes hans Hensigter ved en uventet Modstand, fra en Side, hvor han mindst formodede det, og ved et ubetydeligt Tilfælde, som Totting enten havde overseet eller ringeagtet. Dette forstemte ham saameget mere, som Christines Myndighedsalder nærmede sig.

Han antog mindst, at dette fjendtlige Element laa skjult i Aage Ringers Familie. Han vilde maaskee have smilet og spottet, hvis det var blevet ham fortalt; hvorledes skulde det tilskyndende ogsaa være muligt, at disse to Mænd: Borgen og hans Fader, saa ubetydelige og uanseete, saa blottede for al den Indflydelse, som Bæbneren havde til sin Tjeneste, turde byde ham Stangen, eller kunde gjøre det med Held. Det var ogsaa blot i en inderlig Hengivenhed og Trang til at gjengjælde Faderens Velgjæringer paa Børnene, at deres eneste Magt bestod; men denne faste og uroffelige Villie, der gaaer med hævet Pande mod alle Hindringer, der knuses, men ikke bøies, besidder i Sandhed ogsaa en større og mere ubegrændset Vælde end Verden i Almindelighed antager.

Saaledes som Totting paa sin Side, kæmpede de paa deres, og hidtil havde det bedre Princip seiret.

Heine Benicke og Marsken vare strax efter Forhøret dragne ned til Gravensgaard. De tydske Leiesvende, der hørte til Borgens Indkvartering, streifede omkring i Egnen. Bæbneren var saa godt som ene paa Slottet. Vist-

no! vilde han desuagtet let have kunnet forhindre Christines Flugt, men det laa ikke i hans Plan. Tvertimod ønskede han helst, at hun maatte faae Leilighed til at undvige, og først efter at hun havde forladt Barritskov, vilde han enten søge et Middel til at tilintetgjøre hende, og tillige Jørringer, hvem han siden det mislykkede Overfald paa Borgen i lige Grad frygtede og hadede, eller idetmindste bewirke, at hendes Brøde vandt større Tiltro og Sandsynlighed i Marssens Dine.

Medens han overveiede dette, nærmede Aftenen sig, og endnu var Intet gjort. Svenskene pleiede først at vende sildig tilbage, og i Almindelighed i en saa bevidstløs og beruset Tilstand, at de vare uskikkede til ethvert Foretagende. Væbneren maatte endelig bekvemme sig til at besøge Værtshuset nede i Kirkholm, hvor vi traf ham den første Aften, og hvor han kunde være sikker paa at finde dem han søgte.

Kroen var nemlig et stadigt Opholdssted for en Mængde af de vestphalske Guntshoveder, som Statholderen i Nørrejylland, Nicolai Lembæk, havde adspredt overalt i Landet for at holde den oprørssindede Almue i Awe.

I Krostuen sad Ubbe Friser og spillede Tærning med en af sine Kammerater. Væbneren kaldte ham affides, og bad om hans Hjælp, men her stødte han paa en ny og uformodet Hindring, idet Landsknekten afflog at forlade Krostedet. Væbneren fordoblede den tilbudte Belønning, men Ubbe lod sig ikke bevæge. Hændelsesviis nævnede Totting Jørringer, uden at ane, hvilken Betydning dette vilde have for ham. Ved dette Navn udstødte Tydskeren en drøi Ed, og rakte Væbneren sin Haand.

„Siden Jørringer er med i Spillet, saa er jeg færdig til Alt, min ædelige Herre. I har at befale. Jeg skal bringe Eder Flygtningene tilbage paa Barritsfov, enten døde eller levende, ligesom I selv ønsker det.“

„Siden Valget er overladt til mig,“ hvistede Totting smilende, „saa ønsker jeg som helst, at Du betager dem Leiligheden til at løbe bort tiere.“

„I mener, at jeg skulde gjøre dem døde — nu ja, med Jørringer, det kan jeg forstaae, men Eders Myndling, den smukke Christine?“

„Tilvisse vilde jeg flage og sørge overmaade, for hver en Bee, hun led, men Marst Ludvig

Albertsen gav mig idag to hundrede velstalte Sølvører at levere den der havde Mod og Mandshjerte til at hævne den Tort, som vederfores ham ved Sønnens Drab, og er Christine end ikke Gjerningsmanden, saa staaer hun dog i Vedtog med denne, aldenstund man har seet den dræbte Ridders Blod udenfor hendes Jomfrubuur."

"Hvorfor gjør Marssen det da ikke selv af med hende?"

"Han saaer vel lade det være, min brave Mand, siden Christine er en adelig Jomfru og har mægtige Frænder i dette Land."

"Godt!" udbrød Landsfegnægten med et Hovednik. "Jeg skal tænke over den Sag. Lad os nu komme afsted; det skader vel ikke at tage et Par Kammerater med. Hvorhen ere Flygtningene dragne?"

"Jeg tænker, de ride om ad Helleborg Mølle, siden det er den nærmeste Vej til Palsgaard. Drengen her kan give Eder Besked, og naar I holde Eder skjulte nede ved Aaen, ville I være sikre paa dem. Men agt vel paa Badestedet, der fører udenom Broen. Spørringer er godt

Hendt med Beien, og flig listig Ræv holder haardt at fange."

"Hvad Djævelen bryder jeg mig derom," svarede Vandseknægten, medens han tog sit Pandser op fra Krogen og spændte det fast. "Jeg vil slaaes med Tørringer, det er det Hele. Resten giver sig som bedst den kan."

Lidt senere steg Ubbe og to af hans Kammerater tilhest, og rede i hurtigt Trav ind over en Gjenvei, der førte til Helleborg Mølle. Totting saae dem forsvinde med et tilfreds Smil.

Syvende Capitel.

Underveis.

Den ubetydelige fribegroede Grøft, som i vore Dage danner Skjællet mellem Barrit og Alakring Sogn, var fordum en dyb og rivende Å, der gjennemskar hele Bjergerherred fra Nordvest til Sydøst, og havde sit Udspring mellem Bakkerne i Dalby og Hedensted. Nede ved Helleborg var Strømmen dybest, og Bredderne paa begge Sider omgivne af en tæt Række Piletræer. Længriis og udgaaede Buske, hvis

tørre Løv raslede ved ethvert Vindpust, skjulte Jorden paa den aabne Plads, der laa imellem Skoven og Floden; dette Lyng trivedes godt i den sandige Jordbund, og var saa høit, at man frybende paa Hænder og Fødder kunde nærme sig lige til Broen, uden at blive bemærket. — Længere tilbage udfoldede Skoven sine løvrige Kroner, Træerne viste sig her saa tæt ved hinanden, at de i Aftenens Skumring syntes at udgjøre en eneste uigjennemtrængelig Muur.

Paa hiin Side Aaen laa et lille Huus, som kaldtes Helleborg Mølle, noget borte fra dette løb en steil og ubestigelig Skrænt ned til Havet, som brødes mod Stenene og hvert Aar udhulede et Stykke af Bassen.

Midt over Helleborg Aa gik en skrøbelig Træbro, støttet til nedrammede Pæle, og neppe saa bred, at den kunde passeres tilheft; derimod var der et Badested nedenfor Broen, som Egens Bønder betjente sig af, for at komme over paa den modsatte Bred; dog maatte den Rejsende besidde et nøie Kjendskab til Stedet, for at slippe heldig over, eftersom der paa begge Sider fandtes dyde og bundløse Huller.

Lidt efter at Mørket var begyndt, hørtes

Hestetrav inde i Skoven; tre Ryttere kom frem af Taagen og nærmede sig Broen.

„Her er Stedet, hvor vore Folk skulle komme,“ hviskede Ubbe, idet han steg af Hesten.

„Ja, hvis de ikke allerede ere komne,“ bemærkede den Anden.

„Det skal vi snart faae at vide,“ sagde Ubbe, slog Tøilen over en Green og listede sig derpaa ned mod Broen.

De to Andre fattede ikke hans Hensigt. Imidlertid steg de af Hestene, og trak dem ind i Skoven. Ubbe kom strax efter tilbage.

„Vi kunne være rolige,“ hviskede han, de ere ikke redne her forbi endnu.“

„Det er vel svært at bestemme!“

„Na nei,“ svarede Ubbe, „man behøver blot at tage Kjente paa Sporene langs med Broen, de vise sig bestemte paa denne Tid af Døgnet, efterat Duggen er falden, men alle de friske jeg saae, vendte op mod os, derfor ville vi nu holde god Vagt og sørge for, at de ikke undslippe. Marsten har lovet fem og tyve Sølvører til den, der bringer ham Junkerens Bane-mand og Fruentimret, som staaer i Ledtog med Morderen. Thi mener jeg, at vi give os til

at bryde Gangsælene af Broen, og lægge dem løse paa igjen, saa at de vippe, naar Nogen prøver at gaae over. Paa den Maade ville de ikke slippe fra os."

Dette Forslag vandt Bifald hos begge Tydssterne. Den Ene blev tilbage, for at passe paa Hestene, medens Ubbe og den Anden gik ned til Broen.

"See saa!" udbød han tilfreds, „det tænker jeg er vel gjort, nu behøve vi blot at krybe i Skjul bag de tørre Buske, og vente paa vore Følk. Har jeg, sidste Gang vi frigedes sammen, mærket Jorringer i Panden, saa skal jeg flække den paa ham inat."

Medens disse Forberedelser bleve trufne nede ved Aaen, red Strandrøveren og Christine igjennem Herregaards Skoven. Vinden reiste sig og begyndte at adsprede Taagen, men desuagtet var Mørket saa tæt inde mellem Træerne, at man ikke kunde see en Alen frem for sig.

De to Flygtninge havde hidtil kun været nogle saa Ord med hinanden. I dette dybe hemmelighedsfulde Mørke tiltog Christines Frygt og de mørke Anelser hvormed hun havde for-

ladt Barritskov. Jørringer syntes ogsaa at være fordybet i sine egne Betragtninger. Saaledes vare de komne ind paa en aaben Plads, hvor man i Skumringen skimtede en Steendyssse omkring en udgaaet Eg. Dette Sted syntes at vække Jørringer; han bøiede sig over mod Christine, og udbød i en dæmpet Tone:

„See her, Christinelille! tag Kjende paa disse Stene og indprent dem i Eders Hukommelse, for at I kan finde Stedet igjen. Hvis det er Vorherres Villie, at der skulde tilstøde mig et Uheld, saa at jeg engang blev forhindret i at være nærværende, naar I havde mig nødig, saa huff paa hvad jeg nu betroer Eder. Seer I den store Steen, her lige ved Roden af Træet? To Skridt tilhøire har jeg nedgravet en Kasse, som tilhører Eder.“

„Mig!“ gjentog Christine overrasket. „Hvad mener Du, Sorgen.“

„Jeg mener, at Kjendetegnet paa Eders Byrd og Herkomst og alle de Papirer, som vedkomme de Fulers Eiendomsret til Barritskov ligge her begravne. Huffer I ikke nok den Nat, jeg hjalp Eder ned til gamle Aage Ringer, min

Fader. Da mødte vi i Hvælvingen en Mand, der bar et Skrin under Armen."

"Ja, det var jo Totting, min Formynders."

"Han ønskede at faae disse Papirer afveien, men Vorherre vaagede over Eder, Christine, som han altid har gjort, og denne Gang var det mig, han valgte til sit Redskab, — nok er det, at Papirerne kom i mine Hænder, og nu i Foraaret har jeg forbaret dem her i Steendysjen."

Efter disse Ord drev Jørringer paa Hestene, og Veien bødiede atter ind i Skoven.

"Hvor langt har vi nu til Balsgaard?" spurgte Christine lidt efter.

"Jeg tænker en halv Miilsvei," svarede Jørringer. "J behøver ikke at være bange længer, Christine. Om lidt ere vi ude af Skoven, saa kunne vi komme hurtigere afsted. Maaskee rider sorte Alrik os imøde med sine Mænd; det er en brav Mand, som mener det ærligt, og naar J først har været nogle Dage paa Balsgaard, tænker jeg nok, at det vil behage Eder der."

"Jeg har altid frygtet Alrik," sagde Christine, "han seer saa mørk og menneskeffjendsk ud."

"Han har ogsaa lidt stor Sorg i sine Dage,"

sagde Jørringer, „og megen Uret; Skjebnen var ham ikke god, det maa hans værste Fjende selv bekjende.“

„Man fortæller, at han har undsagt sin Broder og jaget ham fra Huus og Hjem.“

„Alf ja, Christine! Menneſkene fortælle ſaa meget. Nogle gjøre det i deres Hjertes Undſkab eller Genfoldighed, andre af et misundeligt Sindelag, ſaa gaaer det med Sandheden ſom naar man lader en Iſtap gaae fra Haand til Haand: den forsvinder aldeles. Alrik, ſtakkels Mand, har vel havt Ret i at fornegte ſin Broder, aldenſtund det var denne, der ſtjal hans Hjertefred, og gjorde ham ullykkelig hans Livſtid.“

„Hvorledes det?“ ſpurgte Christine.

„Det var i deres Ungdom,“ vedblev Jørringer, „da Alrik og hans Broder boede ſammen oppe paa Palsgaard; gamle Aage veed at fortælle derom, ſiden han tjente ſom Skytte paa Gaarden i den Tid. Saa beilede de Begge til Naboens Datter, Jomfru Inger oppe paa Bolver, og hun gav Alrik Fortrin. Til næſte Sommer drog han i Leding, dengang de Bønder gjorde det første Hærtog mod den tydiſke Greve.

Midlertid blev Broderen hjemme og tog vare paa Gaarden. En Aften i Kvæl kom Alrik tilbage fra Leding, og listede sig over til sin Fæstning, for uforvarende at sige hende et Gudsfred og Godaften. Da han traadte ind i Haven sad Komfru Inger paa Bænken, men Alriks Broder sad ved hendes Fodder, og loffede hende med sagre Ord og venlig Tale. Da gik der en Sky over Alriks Ansigt, og han græd til Gud i Himlen, at nu var hans Lykke forspildt, sneg sig ud af Bolver Have, stille og uformærket, som han var kommen, og fra den Aften var han aldrig glad mere."

"Hvorledes gik det Inger siden?" spurgte Christine.

"Hun ægtede Broderen, og saa løb de bort med hinanden.

"Men det er jo affkøligt."

"Na ja og nei tillige, som man vil tage det. Jeg kender lidt til begge Brødre, og den Anden er endda ikke saa slem; han meente det godt med Inger, og har siden holdt hende i Tugt og Ære. Det er ogsaa en modig og uforsagt Mand, det maa man lade ham; og gjorde han Ondt mod Alrik, saa har han siden selv faaet

fit Kors at bære paa. Men seer I, hvor det
lysner derhenne! Nu ere vi ved Enden af
Skoven, og ret ud for os have vi Helleborg
Mølle.

Jørgen og Christine nærmede sig den opstil-
lede Fælde.

Ubbe havde allerede længe hørt Lyden af
Hestene. Han gav sine Kammerater et Tegn,
og krøb frem fra Buskene.

Vinden var imidlertid bleven stærkere; den
drev Taagen i Beiret, og foer med en sørgelig
Tuden hen over Løvet af de visne Buske, ude
paa Sletten. Af og til saaes en svag Lysning
paa Himlen af Maanen, der skinnede mellem
de forbiglyvende Skyer.

Da Jørringer havde naaet Udkanten af Sko-
ven, standsede han Hesten og lyttede. Chri-
stine saa overrasket op til ham, og spurgte om
Aarsagen.

„Tys! vær lidt stille, hører I ikke Biben
derude bliver ved at skriges mens hun slagrer
frem og tilbage over Sletten?“

„Jo,“ sagde Christine, „men hvorfor skulle
vi standse derfor?“

„Der maa være Nogen nede imellem Bu-

skene," svarede Jørringer dæmpet og rolig, „for i denne Tid ruger Fuglen, og saa skriger hun aldrig, uden at man skræmmer hende."

„Du vil nok gjøre mig bange, Jørgen," udbrød Christine. „Hvis der var Fare paa færde kjender jeg din Natur for vel til, at Du skulde blive saa rolig."

„Jeg tænker, at vi kunne slippe bort, om der ogsaa er Noget dernede, som vil os Ondt. Men det skal vi snart komme under Veir med. Vent mig blot lidt, Christinelille!"

Jørringer steg af Hesten og bandt Tøilen fast til en Green.

„Hvad har Du isinde at gjøre?" spurgte Christine forfærdet.

„Jeg vil see, om Fuglen varsler sandt, og hvis saa er, ville vi flygte som snarest; jeg er en fredelig Mand, og holder ikke af Kamp, naar det kan undgaaes."

„Nei, jeg veed det," svarede Christine med en vis Spot, „Mod og Manddom hører ikke til dine Dyder, hvor mange de ellers ere."

„Vorherre gav hvert Menneſte ſine forſkjellige Gaver; jeg forlanger ikke at gjælde for mere end jeg er," svarede Jørringer ſagtmodig.

Derpaa listede han sig bort, saa sagte og lydløst, at Christine endnu troede, han stod hos hende, længe efterat han var forsvunden.

I dette Dieblif hørte man en Busten og et gjentagende Hvin, som af en sky Hest. Strax efter kom Jørringer tilbage. Christine blev greben af en tiltagende Angest.

„Kjære lille Jørgen!“ udbrød hun, næsten grædende, „siig mig for Sandten, er der virkelig nogen Fare paaferde?“

„Fare veed jeg just ikke af,“ svarede Sømanden rolig og dæmpet, „blot det er vist, at der skjule sig tre Mænd nede i Bustene, for deres Heste stode bundne derhenne ved Træerne. Dem ville de knap faae synderlig mere Gavn af inat,“ vedblev han smilende, „for nu løbe de omkring inde i Skoven, hver ad sin Vej, og Rytterne skulde ogsaa snart komme tilshue. Bliv I kun siddende rolig og stille. I det værste Tilfælde ere vi tilhest og vore Forsølgere tilfods; det er dog altid een Fordeel. Nu vil jeg see at faae Veien aaben. — Hvor kommer Vinden fra?“

Med disse Ord forsvandt han igjen.

Nede fra Bustene ude paa Sletten hævede

fig et mørkt Hoved, beklædt med en Staalhue.

„Nu seer jeg den ene af vore Folk,“ hvistede han til sin Kammerat. „Skal jeg lægge min Armbrøst til Rinden og sende en lille Piiil derhen?“

„Nei, nei!“ svarede Ubbe heftig. „Skyder Du feil og de høre Pilen hvine, ride de deres Bei. Rør Dig ikke fra Pletten, Asmus, for jeg giver Tegnet, ellers skal jeg krybe over og støde Dig Tænderne ind i Munden med mit Sabelhæfte.“

Under denne Samtale hørte Christine en knyttrende Lyd inde i Skoven, og strax efter viste sig et mat Lysglimt i Lyngen foran hende, længere borte endnu et, derpaa et tredie, saaledes at disse Punkter dannede en Halvcirkel, hvis Lys bestandig tiltog i Klarhed og Størrelse, indtil en mørk, glødende Røg, fulgt af en lang og gnistrende Flamme, opsteg af dem.

Tørringer havde tændt Ild i den tørre Lyng. Vinden førte Luerne med en ubeskrivelig Hurtighed nedad mod Broen, hvor de tre thdske Landseknægte laae skjulte.

Greben af Skræk og Rædsel mægtede Christine ikke at vende sine Bine fra Ilden, der

blussede op, sluktes og paany greb om sig med fordoblet Kraft, medens en tyk og kvælende Røg rullede foran den i mægtige Hvirvler. Skovens mørke Stammer syntes at træde frem af Baggrunden, Bøgens friske Løv antog en bleggryn Farve, Fuglene flagrede forvildede og sty frem og tilbage over Sletten. Paa engang lød et gjennemtrængende Skrig fra Landsknektene, der, drevne fra Sted til Sted, endelig ikke havde nogen anden Tilflugt end Broen, de selv havde ødelagt. Derimellem hørtes Ubbe at brøle: „Forbandede Jørringer! det skal Du faae betalt! Herre Jesus, hvor jeg skal hæbne mig! Du skal komme til at smage smeltet Bly for den Spøg. Uh!“

„Ja, skrig kun,“ raabte Jørringer med en stille Ratter, „der er sommetider langt fra Kjøppen til Haanden, og iasten troer jeg ikke, at jeg faaer noget af dit Bly at smage.“

Han havde neppe udtalt, førend man hørte et Skrig, fulgt af et tungt Plump i Vandet. Derpaa blev Alt stille.

„Lad os nu komme afsted igjen,“ sagde Jørringer. „Jeg kjender et Badested igjennem Aaen, som vi let kunne komme over. Jeg tænkte

strax, at de havde noget for med Broen. Ubbe har engang før spillet mig det Puds, og da var jeg værre faren end iasten."

Han steg tilhest, greb Christines Tøiler, og tvang Dyrene ind over de rygende Stene ned til Badestedet.

Christine var saa angreben af dette sidste Optrin, at hun vaklede i Sadelen. Da de vare komne over Floden bad hun Jørringer om Lov til at hvile lidt. Strandrøveren hjalp hende ned af Hesten, og satte sig i Græsset ved hendes Side.

Den nyelig overstaaede Fare var Gjenstanden for deres Samtale.

„Men hvor fik Du Ilden fra?" spurgte hun, da han havde forklaret hende sin List.

„Inde i Skoven fra Faarehyrdens Ildhuus," svarede Jørringer. „Jeg er vel kjendt paa dette Sted. Før end Alage flyttede over til Barrit-Kov, boede vi paa denne Side Aaen."

Et Ildhuus kaldte man den Tid et Fyrsted, hvori Maden blev kogt, og som pleiede at staae særskilt fra de øvrige Bygninger, af Frygt for Ildsvaade. Ildhusene vare blevne bekjendte

fort før Thydskernes Indfald; tilforn gjemte man Ilden i et Hjørne af Ageren.

„Og hvor troer Du, at vore Forfølgere ere flygtede hen?“ spurgte Christine.

„Det skal jeg ikke sige for vist,“ svarede Jørringer, „maaskee er det gaaet dem, som man slynger i Bisen:

Nogle fløi til Øster
og Andre til Vester,
men Nogle fløi ud i den salte Sø,
Jeg troer de er der endnu.“

„Na nei!“ svarede uformodet en Stemme bag ham, „vi ere komne op af den igjen,“ og først end Jørringer fik Tid til at besinde sig, greb en kraftig Haand ham og kastede ham ned til Jorden. Christine udstødte et gennemtrængende Skrig; det var ikke gaaet hende bedre.

„Nu op, Du Helvedesbrand!“ raabte Manden, der holdt Jørringer nede paa Jorden, „tag din Kniv eller hvad Du har at værges Dig med, og lad os saa begynde, hvor vi slap sidst. Du fortjente rigtignok, at jeg skulde expedere Dig strax, men jeg vil lade Naade gaae for Ret, og det lyfter mig nu at dystes.“

„I Guds Navn, Ubbe!“ svarede Jørringer

sagtmodigt, „lad der stee med mig, hvad I vil, men jeg er en fredelig Mand og slaaes ikke.“

„Du, fredelig,“ gjentog Landsfæknægten forundret. „Vil Du ovenikjøbet drive Spot med mig? sloges vi dog saamangefinde før, hvorfor da ikke iaften?“

„Af, Ubbe! Jeg kan jo ikke slaaes med Dig, siden min Haand er halvt overstaaren af en Dolk.“

Og Jørringer trak med disse Ord Haanden, der var ombunden med et blodigt Klæde, ud af Bamsen og holdt den hen for Tydskeren.

„J seer vel nok, at mit Ord staaer til Troende,“ vedblev han, „den begynder at bløde paany ved det heftige Tag, hvormed I nys kastede mig til Jorden.“

„Hvor Djævelen kommer det Saar fra?“ spurgte Ubbe; „det har jeg jo ikke givet Dig?“

„Na nei!“ svarede Jørringer leende. „Jeg fik det forleden Nat, alt imens jeg værgede for en Havedør.“

Endstjøndt Christine i dette Dieblif var betagen af den dybeste Angest, gennemfoer den Tanke hende dog med en pinlig Bevidsthed, at

han lidt tilforn havde spottet Jørringer, og antaget ham for feig. Selv Ubbe blev greben af en vis Medfølelse og sagde:

„Sæt Dig ned, Du Satans Jørringer, at jeg kan binde Klædet fastere sammen om Saaret. Guds Død! Du kunde jo forbløde Dig, og saa kom vi aldrig til at kriges mere.“

Med en komiss Jorighed viklede han Klædet omkring den saarede Haand og vedblev:

„Mindes jeg ret, sad Du for lidt siden og roste Dig af dit nye Bekjendtskab til Egnen, saa siig os da et Sted, hvor vi kunne tilbringe Natten, thi nu har jeg kun ringe Lyst til at drage den lange Vej hjem igjen til Slottet.“

„Gaa! Det kan jeg let,“ svarede Jørringer. „Næst herved ligger et lille Udhuus; der saaer vel være Plads nok til os Alle. Men, et Ord til Dig alene, Ubbe. Saa sandt som Du holder af din Moder eller din Søster, lade Du ikke Christinelille vederfares Noget til Meen; jeg agtede Dig altid for en brav Karl af en Tydsker at være; Du svigter vel ikke min Fortrøstning?“

„Du kan være rolig. Hende skal intet Ondt vederfares,“ svarede Ubbe, „thi løse Du den lille

Jomfrues Baand, Asmus. Jeg tænker ikke, hun løber fra os." Staae nu op, Mordbrænder! og viis Vej til Huset, Du talte om. Siden jeg ikke kan slaaes, vil jeg sove."

Jørgen reiste sig og skred foran de Andre ind i Skoven. Asmus koblede Hestene sammen og trak dem efter sig.

"Det siger jeg Dig", raabte Ubbe, der fulgte tæt bag Sømanden, „at hvis Du blot tænker paa at gjøre et Sidespring, saa borer jeg Dig min Klinge igjennem Ryggen. Jeg veed ikke, om jeg taler tydeligt nok."

Jørringer smilede paa sin egen stille Maade, og vedblev at anføre Toget.

Lidt efter naaede de en lille, uanseelig Hytte, neppe saa høi, at et voxent Menneske kunde staae opreist under Taget. Væggene bestode vexelviis af et Lag Steen og Leer, og Døren var dannet af tre sammenføjede Grene, gjennemflettede med Pinde og Riis, saaledes som man endnu seer dem i Østeregnen foran Gaarefoldene.

"See her er Huset, Ubbe!" sagde Jørringer. "Det staaer til Dig, om vi skulle benytte det eller ikke; synes mig dog, at Leiligheden falder

lidt ringe for en saa fiin og velvant Jomfru, som Christine Juul."

"Ind med Dig!" svarede Tydskeren, efterat han havde undersøgt Hytten. „Det kan vel hælde sig, at den fleine Jomfru kommer til at finde ringere Leilighed end denne for god. Læg Dig nu ned, derovre i Hjørnet ved Muren, og see til, at Du sover og bliver rast til imorgen, hvis Du til den Tid endnu ikke kan slaaes med mig, lader jeg Dig grave ned i Jorden, og tænder Ild i din Haartop."

Christine blev anvist et Sted i det modsatte Hjørne, men Tydskeren og hans Kammerat lagde sig ned paa en Bunke Riis indenfor Døren.

Tørringer gik hen til Christine, trak sin Kofte af, og bredte den ud over Halmen foran hende.

„Læg Eder paa denne, lille Christine," sagde han høit, „saa falder Stedet mindre haardt."

Under disse Ord bøiede han sig tæt ned mod hende og hviskede:

„See at holde Eder vaagen. Hvis Gud vil, skulle vi nok komme bort herfra endda."

„Hvad er det, Du siger?" raabte Abbe, „hen paa Pladsen, jeg har anvist Dig, eller jeg skal

nagle min Sabel fast i Jorden igjennem begge dine Been."

Jørringer lagde sig ned i Krogen, og lidt efter tilkjendegav hans dybe langtrukne Aandedrag, at han var slumret ind.

Ubbe stødte sin Kammerat i Siden, bøiede sit Hoved over mod hans Dre og hvidskede:

„Den Satans Jørringer! troer Du nu han sover. Jeg vil være forbandet, hvis han ikke ligger og graver et Hul i Muren mens han snorker allerhøiest. Vi skulle ret snart have våre Løier med ham. Jeg har snoet mit Stjærfsammen, og spændt det fast over begge Dørstolper, tæt ved Jorden. Lad os flytte os længer bort herfra, og saa ligge rolige og stille, som om vi sov, saa skal Du blot see Spil."

Asmus adlød Ubbes Raad, og under Paa- skud af at det blæste gjennem Dørhullet, lagde de sig bedre op i Hytten, og begyndte at snorke omkaps.

Jørringer gik i Fælden. Han lyttede først længe efter Tydskernes Søvn. Da Begge vedbleve at snorke, reiste han sig op, og gav et Tegn til Christine, som efter hans Ønske havde ligget vaagen og ventet med bankende Hjerter

paa, hvad der vilde skee. Sagte og lydløst snege de sig Begge hen til Hyttens Udgang; Jørringer, der gik foran, aabnede Døren, og i den Hurtighed hvormed han ilede bort, strectede han næsegruus til Jorden over Abbes Skjærf. Fra Hyttens Baggrund blev dette Fald hilset med en Skoggerlatter af begge Tydsterne, idet de ilede til og grebe begge Flygtningene.

„Hvorfor løb Du ikke bort, lille Jørringer!“ spurgte Abbe spottende.

„Na, jeg vilde blot see ud, om det ikke snart begynder at dages.“

„Naa, saa Du længes efter at komme afsted? Du vil komme tidsnok, min Dreng! altfor tidlig! — Nu lægger Du Dig herved, midt imellem Asmus og mig, og hvis Du nok engang prøver paa at løbe din Bei, skal jeg binde Dig til Halen af min Hest imorgen, og ride i Galop henover alle Steendysser. — Og Der ogsaa, lille Jomfru!“ vedblev han, henvendt til Christine. „Eder skal jeg skjære begge de smaae Fodder af, hvis jeg forresten taler tydeligt nok!“

Jørringer lagde sig paa det betegnede Sted,

og lidt efter herskede der en fuldkommen og længe vedvarende Stilhed i Hytten.

Daggrøet viste sig i Øst, og kastede et blegt og dæmrende Lysskær ind imellem Dørens Aabninger. Værkerne sang, og Biben hævede sit monotone Skrig, idet den kredsede henover Flodbredden. Begge Thydserne sov trygt, men Jørringer vaagede.

Han havde løst Snoren, der før tjente ham til Belte om Kofte, denne Snor kastede han, efterat have gjort en Kendeløkke paa Enden, over Fødderne paa Ubbe, saaledes at Løkken nødvendig maatte trække sig længere op paa Benene og snøres sammen ved det første Forsøg, Landsknekten gjorde paa at reise sig. Den anden Ende af Snoren bandt han fast til en af Spærene paa Taget, under hvilket han laa. Derefter tog Jørringer sin Kniv og overfør Ubbes Sværdbelte. Alt dette blev udført saa forsigtigt og stille, at ikke en Lyd, ingen mærkelig Bevægelse røbede ham.

Da Beltet var gennemskåret greb Jørringer Sabelen, trak den bort fra Ubbe og slængte den hen i det modsatte Hjørne af Hytten. I samme Nu lagde han sig med al sin Kraft over

paa Asmus. Tjydfkeren udstødte et høit Brøl, men førend han kom til Besindelse om hvad der foregik, havde Jørringer med en vidunderlig Behændighed, og trods sin saarede Haand, sammensnøret begge hans Arme med Skjærset.

Ubbe var strax vaagnet ved sin Kammerats Skrig, han sprang op, og faldt, som Jørringer havde forudseet, indviklet i Kendeløffen, der trak sig sammen om hans Fødder. Inden det blev ham muligt at gjøre sig fri for den, var Jørringer allerede færdig med Asmus, han overskar nu Knuden om Spæret og bandt Ubbes Hænder og Fødder med Snoren.

Friseren hylede af Raseri, og gjorde de meest fortvivlede Anstrængelser for at rive sig løs, men Jørringer agtede ikke derpaa, og vedblev usfortrødent at sammensnøre ham, lige til den sidste Ende af Snoren.

„Uh, Herre Jesus!“ raabte Ubbe tænder-skjærende. „Hvor jeg skal hævne mig paa Dig, naar vi mødes igjen, dit nedrige Skarn! Jeg giver min sidste Penning for at faae Smeden til at gjøre en Pigtønde; der skal Du sættes ind, og saa rullles ned af de Starevolds Bakker.“

„Det kommer an paa Dig selv, Ubbe Fri-

ser," svarede Jørringer koldblodig, „men indtil den Tid vil jeg ønske Dig fare vel, for nu drager jeg min Vej! Kom Christine lille! Vorherre hjælp os igjen, som jeg nok tænkte. Dagen er brudt frem, og vi ville fortsætte vor Rejse."

Jørringer og Christine gik ud af Hytten, de to Tydskeres Forbandelser lode efter dem.

Op paa Formiddagen kom Flygtningene velbeholdne til Palsgaard.

Ottende Capitel.

En Tvekamp.

Fjorten Dage senere havde Egnen omkring dette Slot antaget et frigerist Udseende. Om trent i to Bueskuds Afstand fra Gravene, der omgave Palsgaards graa og mosklædte Mure, hævede sig en Mængde smaae Jordhytter, opførte af Græstørst og Riis, og midt imellem disse et Telt med Seildugstag, for hvis ene Ende der var opreist en Fane med et udshet Thyrehoved, Ludvig Albertsens Vaabenmærke. Talrige Skarer af velbevæbnede Mænd færdedes

i alle Retninger udenfor Hytterne. Nogle udbedrede deres Vaaben, Andre havde forsamlet sig i Klynger, spillede og drak, atter Andre vare i Arbeide med de opstillede Blider og Slyngeaffiner, fra hvilke der, i enkelte Mellemrum, bleve udkastede tunge Stene mod Borgen.

Paa Palsgaard vare Vindebroerne trukne op. Indenfor Voldene saae man af og til en Armbryst eller Spidsen af en Pikkeshue komme tilsynne. Glashullerne i Taarnene vare tillukkede, alene fra de to øverste fremragede de lange Bjælker af en Blide, der ogsaa var i uophørlig Bevægelse, og med en langt fordæveligere Virkning end Beleirernes, eftersom man fra Slottet, der beherskede den flade Egn, kunde vælge sit Maal med mere Sikkerhed, og desuden udkaste Stenene fra en større Høide end Tydsterne.

Da Marfken erfarede, at Christine havde fundet et Tilflugtssted hos hans gamle Fjende paa Palsgaard, sendte han Bud til Alrik og forlangte, i Egenkab af Overherre, Tilhytningen udleveret som Medskyldig i den unge Ridders Drab. Alrik lod spottende svare, at Chri-

Heine Juul var kommen som Gæst til hans Slot, og at Marsken vel fra fordums Dage kunde mindes, at han, Alrik, blot pleiede at tage, men ikke at give.

Denne sidste Yttring sigtede til Slaget paa Ronnebjerg ved Skanderborg, hvor Alrik i en Tvekamp havde berøvet Ludvig Albertsen det høire Øie.

Marsken skar Tænder af Raseri da han hørte dette Svar, og Bæbner Totting, som her troede at faae en Leilighed til at fiske i rørt Vand, havde i Sandhed ikke behøvet alle de Hentydninger og Opfordringer han anvendte, for at opægge Albertsen mod Ridderen fra Palsgaard. Endnu i samme Time gif Budstikken om til alle Guntshoveder i Eggen og befalede dem at møde paa Baritskov, for at rykke i Marken med Marsken. Næste Dag sendte Heine Jenicke ham tyve Landsknegte fra Gravensgaard, og derpaa drog Marsken og Totting ned til Palsgaard, forsynede med alle de Blider og Slyngemaskiner, de havde kunnet opdrive, for at beleire og storme Slottet.

Alrik saae dem komme uden Frygt; hans Borg var paa Grund af den fredløse Forsat-

ning, hvori han befandt sig, velforsynet med Vernettsmidler; bag sine tykke Mure spottede han alle hans Fjenders Anfald, og besvarede enhver Opfordring til at overgive sig, med Haan.

Efter flere forgjæves Forsøg begyndte Marssk Rudvig selv at mistvivle om sine Planers heldige Udfald. Dertil kom, at hans Fogder i Rolding og Veile meldte ham, at Borgerne og Bønderne pønsede paa nye Uroligheder, og bade ham snarest muligt vende tilbage.

Hans ringe Held forøgede de Beleiredes Dristighed; Alrik havde endog to Gange prøvet et Udfald fra Borgen, og tilspøiet Fjenden et betydeligt Tab. Ved det sidste blev han saaret i Skulderen af en Piiil, da han allerede befandt sig under sine egne Volde. Forbittrede over dette Skud, der umuligt kunde komme fra Thdsterne, paa Grund af den store Afstand, hvori han allerede befandt sig fra disse, gjennemførte Svendene Krattet langs med Graven, og fandt et ungt Menneske, der uagtet hans Forsikringer om sin Uskyldighed, blev grebet og kastet i Borgfængslet.

Rhygtet om det Uheld, der var tilspøiet Alrik,

naaede snart, overdrevet og forvansket, til Beleirerne. Ludvig Albertsen troede at burde benytte sig heraf, og befalede i al Stilhed den næste Nat en almindelig Storm paa Borgen, men som tilforn mødte han samme Narvaagenhed, samme Modstand, og maatte, efterat have kæmpet fra Midnat til Morgengry, omsider trække sig tilbage med et bethdeligt Tab.

Saaledes vare Forholdene omkring Palsgaard fjorten Dage efter Christines og Jørringers Flugt.

En Morgenstund fandt der en usædvanlig Bevægelse Sted paa Slottet. I den store Ridderhal laa Alrik paa en Væibænk, bleg og afkræftet af Saaet i Skulderen. Han havde faldt alle sine Kampfæller omkring sig, med Undtagelse af dem, der havde Bagthold paa Volden.

Solen skinnede ind af de smaae Ruder i Sælen, dens Straaler brødes med en malerisk Virkning paa Mændenes Hjelme og Harnister. Enhver lyttede med spændt Opmærksomhed paa Indholdet af en lille Pergamentsrulle, som Alriks Skriftefader, en Minoritermunk fra Graabrødre Kloster i Horsens, oplæste for dem.

Dette Brev var ankommen samme Morgen med et Sendebud fra Marssen. Ludvig Albertsen havde efter den sidste mislykkede Storm endelig opgivet Haabet om at kunne ydmøge Alrik og gjøre sig til Herre over Borgen. Desuden modtog han Bud paa Bud fra sine betrængte Fogder i Hjemmet, og besluttede derfor, førend han ophævede Beleiringen, at søge Opreisning i en Sværdkamp, hvortil han i Brevet æstede Alrik.

„Det være svoret til Gud!“ raabte Alrik harmfuld, da Munken havde oplæst Marssens Forslag, „at jeg til denne Stund holdt Ludvig Albertsen for en bedre Riddersmand, end at han skulde benytte sig af mit Uheld og fordre en Kamp, den han forud var vidende om, jeg ikke mægtede at bestaae.“

Munken læste videre:

„Men da det er blevet mig fortalt, at Du haver tildraget Dig en Bunde, saa er jeg ogsaa tilfreds, at Du lader møde for Dig med en ærlig og velbyrdig Mand, desligeste til hvem Anden Du sætter din Lid og Fortrøstning, og venter jeg Dig med to af mine Mænd paa den aabne Plads nedenfor Krattet, naar Sol i

Brevet holder op at skinne paa det største af de
Balsgaards Spire."

Da Munken havde læst dette, sammenrullede
han Pergamentet og gav det tilbage til Alrik.
Denne blev nogen Tid liggende i Tausshed, og
stirrede paa Marsk Albertsens Jernhandske, der
var fulgt med Brevet. Endelig reiste han sig
op paa Løibænken og sagde:

„Nu, mine Mænd! hvad tykkes Eder herom?
Hvem af Jer vil gaae i mit Sted iaften og
flaaes med Marsken?"

Ridderen lod sit Blik glide hen over For-
samlingen; men saa stor var Frygten for Lud-
vig Albertsen, og hans Mod og Mandhaftig-
hed saa bekjendt, at Ingen i hele Kredsens vo-
vede sig til at optage Handsken.

Christine havde været tilstede under disse
Forhandlinger. Hun sad paa en Stol ved Al-
riks Hovedgjærde, og lyttede med spændt Op-
mærksomhed paa Alt. Sagen angik jo hende
Mere end de Dvrigte.

Da hun bemærkede de dybe Rynker der
lagde sig over Alriks Pande ved Svendenes
Tausshed, reiste hun sig op af Stolen og sagde:

„Den vil jeg kysse paa Mund og paa Haand,

som bringer Seir fra Kampen, og tyffes Eder
 sliq en Vøn for ringe, saa vil jeg hænge min
 Guldfjæde om hans Hals og give ham mine
 gyldne Drensmykker tillige."

Endnu medens hun talede, opstod der Larm
 i Mændenes Kreds; en høi Mand, væbnet med
 et Rkrads og en Stormhue, trængte sig frem
 til Christine og sagde:

"Hil være Eder, Christinelille! I beholde
 selv Eders Kjæde og Smykker; men den første
 Vøn, som nys I bød, vil jeg med Guds Hjælp
 fortjene mig, siden Ingen af de mandhaftige
 Svende i Kredsen ere komne mig i Forkjøbet."

Det var Jørringer, som talede. Hans Kin-
 der glødede og hans Dine funklede, medens han
 halv undseelig stod foran hende og Alles Blikke
 hvilede paa ham.

"Du, Jørgen!" udbød Christine, i høi Grad
 overrasket. "Du, som ellers pleier at være
 — saa fredelig?"

"I maa dog ikke reent mistvivle om mig,"
 sagde Sømanden venlig, "siden det var en stor
 Mand, der lærte mig hvad jeg kan af Vaaben-
 haandværk. Det var forsandten Eders egen
 Fader, Christinelille!"

Ulrik syntes at sætte mere Tillid til Jørringer end Christine; han rakte ham Haanden og vinkede derpaa ad de Øvrige til Tegn paa, at de skulde forlade Værelset.

Da Svendene vare gaaede, vendte Ulrik sig til Jørgen og spurgte: „Har Du forhørt Synderen, Jørgen?“

„Ja, det er skeet, som I befalede, men han vedbliver bestandig at negte Alt.“

„Det er en Tydsker?“

„Ja!“

„Hans Navn?“

„Ulrik von der Bugel!“ svarede Jørgen nglende.

Christine udstødte et Skrig.

„Hvad fattes Dig, Christine?“ spurgte Ulrik forundret. „Kjender Du Ulrik von der Bugel?“

„Om jeg kjender ham!“ gjentog hun med et Udtryk af Smerte og Deeltagelse, der vilde have indviet en bedre Kjender end Ridderen i Alt. „Ja, — det vil sige, jeg har truffet sammen med ham nede paa Barritsfor.“

„Hvad er Eders Villie med denne Mand?“ yttrede Jørringer.

„Jeg har alt sagt Dig det,“ svarede Ulrik

mørk, „Du afhugge hans Hoved, ham selv til Straf og Ligefindede til Advarsel.“

Christine forlod Bærelset.

Da Jørringer kom ud greb Christine ham i Armen og hvisttede, ligbleg og skjælvende:

„Du vil ikke fuldkomme denne Dom; thi Ridder Ulrik er uskyldig.“

„Det mener Ulrik dog ikke,“ svarede Jørringer rolig.

„Men jeg mener det,“ vedblev Christine lidenskabelig. „Jeg veed, at han aldrig har tænkt paa at begaae dette Snigmord. O min Gud!“ vedblev hun grædende, hvad bryder han sig vel om Eders Stridigheder! Det er jo for mig, for min Skyld alene, at han listede sig omkring Slottet, da I greb ham. Og derfor maa Du høre mine Bønner og staae Ridderen. Ikke sandt, Du lover mig det jo?“

„Jeg vil gjøre min Pligt,“ svarede Jørgen sagte; „her paa Palsgaard er Ulrik Herre.“

Hans Stemme var noget usikker og skjælvende medens han talede disse sidste Ord, men han rev sig løs fra den grædende Christine, og gik hurtigt bort for at berede sig til Kampen.

Genimod Aften saae man oppe fra Palsgaard

Marſk Ludvig Albertſen komme til Kamppladsen, ſom han i ſit Brev havde beſtemt. To pyn-
telige Svende fulgte ham; den Ene bar hans
Skjold, hvori et forgyldt Tyrehoved ſkinnede,
den Anden bar hans Sværd; men foran dem
red En, ſom blæſte i Krumborn. Marſken ſelv
var fra Tøſſe til Fod iſørt en blankpoleret Staal-
røſtning. Fra hans Hjelmskam vaiede en bøl-
gende Fjerbuſk. Da han var kommen ned paa
Pladsen, ſteg han af Heſten, gav Tøilen til en
af Svendene, og tog derpaa Sværd og Skjold.

Solen var næſten forſvunden fra Spiret af
Palsgaard, men endnu ſaae Marſken Intet til
ſin Modſtander. Alt var ſtille og roligt i Nær-
heden af Borgen, blot Svalerne ſlagrede i
muntre Kredſe omkring de mørke Bindingsværks
Mure. Marſken gik frem og tilbage paa Plad-
ſen med ſtigende Utaalmodighed, og kaſtede af
og til ſit Blik op mod Taarnet, hvorfra den
ſidſte Solſtraale i dette Dieblik var forſvundet.

„Det varer lovligt længe, inden ſorte Alrik
lader ſig ſee,“ ſttrede han endelig, „alligevel
mit Brev er kommet ham tilhænde.“

„Hænger dog ſelv uſſeligſte Flue ved Livet,“
ſvarede den ene af Svendene, „og Ridderen

agter vel for bedre, at hvile paa sin Løibænk, end stande i Kamp mod en Mand, som Eder, Herre min!"

"Du laste ikke Alrik! han er en gjæv og freidig Helt, det Vidnesbyrd faaer selv hans Fjende give ham."

"Der har vi Manden, Herre!" udbød den anden Svend.

I det Samme bevægede den tunge Vindebro sig i sine Jernkæder, og tre Mænd skrede hen over den, med en Sækkepiber i Spidsen.

Tydsfernes hele Opmærksomhed var henvendt paa de Kommende, og der var noget vist Foruroligende i at betragte Jørringers brede Skuldre og hans kolossale Lemmer, medens han med lange og sikre Skridt gik hen imod Krattet. Han var iført den sorte Jernrustning, som havde givet Alrik hans Tilnavn, og bar et langt og mægtigt Slagsværd i den ene Haand, men Klingen af dette havde han stukket gennem Bøilen paa Skjoldet, og fastet det over sin Skulder. Rustningen var ham paa flere Steder for snever, saa at man saa hans lyse Underklædning titte frem paa Siderne af Har-

nisket. Vijret var derimod flaaet ned og tilslukket.

„Min Tro!“ udbød Marsten, med en Munterhed som han ikke meente stort med, „hvad er det for en Mand, vi der har for os? Rustningen kjenner jeg vel, men det er knap Alrik, der bærer den.“

„Betragt blot hans vaklende og usikre Skridt, Herre min!“ hystrede Svenden. „Det siger jeg for vist, at denne Kæmpe har levet sin længste Tid.“

Tørringer var imidlertid kommen ind paa Pladsen. Marst Ludvigsen gik hen imod ham, men Svendene trak sig tilbage.

Længere borte var hele den ene Side af Krattet omringet af tyske Landsknechte, der strømmede til for at betragte Tvekampen; og saa fra Borgens Mure saa man en Række af staalklædte Stridsmænd komme tilsynne, men Ingen talede et Ord; Enhvers Opmærksomhed var henvendt paa de to Hovedpersoner.

„Hvem er Du, tyske Svend?“ spurgte Marsten, da Tørgen med Skjoldet paa Armen og Sværdet, endnu bestandig paa Skulderen, stillede

sig ligeoverfor ham, „Du bærer jo Dit Bærgesom en Slagter sin Dye.“

„Det faaer vel være, som I siger,“ svarede Børringer, med en Stemme, der under det lufkede Visir lød endnu dybere end sædvanlig. „Kanskee vil I om lidt formærke, at jeg ogsaa bruger mit Sværd som Slagteren bruger sin Dye.“

„I hvis Navn kommer Du at stride?“

„Jeg kommer i Jesu Christi, den kjære Guds Søns Navn,“ svarede Børringer høitidelig, „alldenstund Ridder Alrik ligger syg og saaret paa sin Borg.“

„Men om hvad skulle vi To vel kæmpe? Med Ridderen vilde jeg slaaes for at hævne min krænkede Ære; men Du er neppe Mand for at skaffe mig synderlig Opreisning, hvorvel Du bærer hans Rustning og Skjoldmærke.“

„Og vil Du ikke kæmpe med mig for Ærens Skyld,“ sagde Børringer, „saa lad os stride for vort arme Fædrelands Skyld, som Du og din fullede Greve platus have pønsset paa at ferdærve. Thi fold nu kun dine Hænder, gamle Mand! mens jeg læser os en Herrens-

bøn førend vi begynde at kæmpe. Tiden gaaer, det lider stærkt ad Kvælde."

"Du kan læse din Herrens bøn i Helvede, hvorhen jeg ret snart skal skille Dig," raabte Marsken, idet han drog sit Sværd. "Lad den trangbrystede Munk læse Bønner, men ikke jeg!"

"Nu har Du gjort mig vred, Marsk Albertsen," sagde Jørringer, "og det skal Du vist faae at føle."

Med disse Ord traf han Sværdet og begyndte Kampen.

Marsken mærkede snart, at det ikke saameget var Jørringers Færdighed, han havde at frygte, som den uroffelige Koldblodighed og Ro, hans hele Adfærd røbede. Desuden var Sømanden ham ogsaa overlegen i Udholdenhed og Kraft, og han besluttede derfor at overvælde sin Modstander og saa hurtig som muligt at afgjøre Kampen. Han trængte hæftigt ind paa Jørringer, der hidtil blot var gaaet forsoarsviis tilværks.

"Nu bliver I hidfig, Marsk!" raabte Jørringer under en Pause i Striden, "og det duer ikke. Om jeg vilde det, havde I allerede to Gange været en falden Mand."

Albertsen svarede ved at føre et rasende Hug mod Sømandens Hoved.

Hvis Jørringer var bleven truffen af dette Slag, vilde Kampen sandsynligviis have været afgjort; men han bøiede sig til Siden og gengjældte i det Samme Slaget med en saa frygtelig Kraft paa Marssens Hjelms, at ikke alene Hjelmskammen med dens Fjerbust, men ogsaa Jørringers eget Sværd fløi i flere Stykker til Jorden. Marssens høie Skikkelse sank forover og vakkede ved Hugget, men idet han faldt, borede han Dolken, som han efter den Tids Skik bar til Parade i venstre Haand, ind i Aabningerne af Jørgens Rustning. Jørringer, der strax bemærkede hans Hensigt og søgte at forhindre den, greb ham i Armen; men Stødet var allerede ført, og Marssen traf ham med sig i sit Fald.

Begge Kæmper bleve liggende nogle Minuter paa Jorden, Bryst mod Bryst, gispende efter Aande; Jørgen hindret i sine Bevægelser af den tunge Rustning, Modstanderen endnu bedøvet efter Slaget. Sømandens ene Haand vedblev at klamre sig om Marssens Arm, og holdt den fast som en Skruestik, medens han

søgte at fravriste ham Dolken. Ludvig Albertsen følte, at Alt beroede paa dette Dieblif; hans Læber skummede, hans Dine syntes at træde ud af deres Huulninger og vare underløbne med en blodig Rand. Med en sidste og heftig Anstrengelse lykkedes det ham endelig at støde Jorringer tilbage, idet han gav Slip paa Dolken.

Han reiste sig og saae sin Modstanders Blod løbe ud paa Siden af Rustningen.

„Du bløder, Mand!“ raabte han jublende. „Knap troer jeg, at Du faaer dit Fædreland hævnnet, thi alt inat skulle Himmelens Fugle mættes ved dit Liig.“

Endnu inden disse Ord bleve udtalte samlede han sin sidste Kraft til et nyt Udfald mod Jorringer. Men denne optog Slaget med hævet Skjold, saaledes at Sværdet uskadeligt gled langs ned ad Knappen. — I samme Nu bøiede han sit Hoved, og foer med et eneste Spring ind paa Marsten. Han vristede ham Sværdet ud af Haanden, kastede det bort og greb ham derpaa i Bryniens Halskrave, medens han søgte efter en Abning i Rustningen, hvorigjennem han kunde støde Dolken.

Et almindeligt Skrig lød hen over Sletten, men fra de Danskes Side var det Jubel, thi Jørringer havde afvæbnet Marsken og sat sin Fod paa hans Bryst.

„See nu, gamle Mand!“ udbød han, „giver Gud dit Liv i min Haand, og hvis jeg saasandt vilde, tænker jeg knapt, at det blev mig, som Himmels Fugle inat kom til at æde af; men jeg er et fredeligt Menneſke, og voldes nødig Andre nogen Fortræd, naar det ellers ſtaaer til mig; tag derfor din Dolk tilbage, og derhenne ligger dit Sværd. — Vorherre være med Dig, Marſk Albertſen. Jeg tænker vor Kamp er tilende.“

Med diſe Ord tog Jørringer Hæftet af ſin brukne Sabel op fra Jorden, vinkede ad de to Krigsmænd, der vare fulgte med ham, og gik tilbage til Slottet.

Fra den nedladte Vindebro ſtrømmede Kri-
gerne ud imod ham, og undſeelig og mod-
ſtræbende maatte han finde ſig i, at Mæn-
dene løſtede ham op paa deres Skuldre, og
bare ham under Jubel og Frydeſkrig ind i
Borgen.

Men Marsten vendte nedbøiet og taus tilbage til sit Telt i Leiren.

Niende Capitel.

Et Stævnemøde.

Hele Aftenen og langt ud paa Natten hørte man fra Palsgaard en munter Larm og Støi, der i høi Grad stak af mod den dybe Stilhed, som tidligere havde fundet Sted, medens Tydskerne beleirede Slottet. Alrik lod bringe et Fad Rostoker Ol op i Gaarden, Krigsmændene laae i Grupper leirede omkring paa Jorden, sang og drak, og ovenfra belyste et klart og venligt Maaneskjæn denne livlige Scene.

I Tydskernes Leir nede bag Krattet var der imod Alt som uddød. De udstillede Vagtposter gik tause og mørke frem og tilbage foran Jordhytterne. Alene fra Marstens Telt saae man det svage Skjær af Lyset, som brændte indenfor.

Da Jørringer kom tilbage til Alrik blev han modtagen med aabne Arme. Ridderen og Christine havde hele Tiden, medens Kampen fandt Sted, siddet ved Vinduet, og velvillig bevægede

af Haab og Frygt. For Alrik var hans Vre, men for Christine derimod hendes personlige Sikkerhed jo afhængig af Stridens Udfald.

„Du være mig velkommen, min bolde Kæmpe!“ raabte Borgherren til Jørringer. „Saa sandt jeg oplever bedre Tider i Danmark, skal jeg aldrig forgjette denne Aften. Begjer af mig, hvad Du vil. Der skal ikke findes den Deel i mit Cie, uden at jeg jo giver Dig den.“

„Og hvad skulde jeg vel begjere?“ sagde Jørringer, medens han spændte Hjelmen af, og satte den fra sig. „Føde og Klæde maae mine Arme fortjene, og Guld og Hæder nytte mig kun Lidet, siden Borherre dog har tilskuffet mig saa frank en Lykke i denne Verden. Men da I selv giver mig Forlov, at bede Eder om en Gunst, Ridder Alrik, vil jeg huske derpaa, naar I bliver saa vel, at I atter kan bruge jeres høire Arm igjen “

„Guds Død! Sorgen!“ raabte Alrik leende. „Det gjælder da aldrig en Kamp mellem os To.“

„Alf nei,“ svarede Jørringer. „Snarere en Kamp for end imod mig.“

„Du est vel saa drabelig en Kæmpe, at Du selv magter at væрге Dig.“

„Det kan sommetider holde haardt nok. Nu
nys forleden i Vaaren led jeg en Overlast,
mod hvilken mine egne Kræfter ikke vilde slaae
til, og jeg svor i mit Hjertes Harne en Eed
til Gud at gjengjelde det, thi satte de mig ud
i den salte Sø, og lode mig fare for Bind og
Bove i trende Døgn tilfulde, indtil jeg blev
frelst af en fattig Fisker, der drog sit Vaad
paa Havet. Derfor laane I mig engang eders
Anor, som ligger her bag om Slottet og give
mig Stridsmænd til at infrie mit Løfte.“

„Det vil jeg,“ sagde Alrik, „saasandt hjælpe
mig Gud! og jeg vil gjøre mere end det; thi
som Du iasten stred mandelig for mig og min
Ære, saa vil jeg igjen kæmpe for Dig, at Du
kan skee Fyldest efter Ret og Skjæl. Hvem er
ellers din Fjende?“

„Det skal jeg sige Eder, Ridder Alrik, naar
Tiden kommer.“

Samme Aften, da Solen var gaaet ned,
stod Skytten fra Palsgaard inde imellem Krattet,
foran Borgen. Buskene i Nærheden vare saa
høie og tætte, at de baade skjulte ham for
Slottet og Leiren. Han speidede stift og usra-
vendt over mod Tydskernes Bordhuse, hans

blege farveløse Ansigt, hans høie furede Pande, hans funklende Dine, var et Billed paa heftige, utæmmelige Videnskaber. Paa engang forandredes dette Udtryk, hans Læber fortrak sig til et uhyggeligt Smil.

„Der er han,“ hviskede han sagte. „Nu slaaer nok snart min Forløsning.“

Nede paa Veien fra Leiren kom en Mand gaaende med hurtige og faste Skridt. Han bar et Brystharnisk over sin Koste af flanderst Alæde; Fjerbaretten og de gyldne Sporer betegnede ham som Adelsmand. Da han nærmede sig Krattet, bøiede han af fra Veien, og gik lige henimod de to høie Ellebuske, bag hvilke Skytten skjulte sig.

„Guds Fred, Bæbner Totting!“ udbød Jægeren. „J lader længe vente paa Eder.“

„Jeg har bragt dit Budskab videre“, svarede Totting, idet han kastede et speidende Blik omkring til alle Sider, „men der maa Tid til at overveie det.“

„Na, den Tid synes mig at være slet anvendt, thi naar jeg paatager mig Arbeidet, kunne J Andre vel snart blive enige om at høre Fordelen deraf. Hvad siger Marsken?“

„Ja i Førstningen gjorde han Invendinger, og fandt, at det ikke burde skee, men mine og Heine Jenicks Forestillinger har nu omstemt ham. Han meente, at man ikke burde fæstet ret Tid til Dig, aldenstund Du er i Brød hos Ridderen paa Balsgaard, og, som de fortælle, engang har haft et godt Die til hans Søsterdatter, mens hun boede paa Borgen.“

„Lad dette ikke skræmme ham,“ sagde Skytten med en haanlig latter. „Siden Folk have talt om min Elskov, lagde de vel ogsaa til, hvorledes den bekom mig.“

„Nei!“ svarede Bæbneren nysgjerrig. „Ikke det jeg veed.“

„Nu vel,“ vedblev den Anden, med en lidenskabelig og bævende Stemme. „Saa skal jeg selv gjøre Eder viis derpaa, for at I kunne bedømme mit Sindelag, og benytte det efter eders Fordeel. Ja, jeg holdt af denne Kvinde, som I taler om, og det turde vel hændes, at hun deelte min Villie, saasandt Maanen deroppe har seet hende hvile i mine Arme og trykke sine Læber mod mine. Da gif jeg til Ridderen, og bad paa mine Knæ om hans Samtykke. „Du vredes ikke, Herre min!“ sagde jeg, „at

jeg hævede mine Dine saa høit. Nu er der Ufred i Danmark, og jeg vil gaae i Krig og forhverve mig Hæder som saamangen Anden har gjort før mig, jeg vil fortjene din Frænke ved Mod og Manddom."

"Og hvad svarede Alrik?" spurgte Bæbneren.

"Han smilede med Spot og bød mig lade de Tanker fare. Min Frænke bliver aldrig din Brud, sagde han. Saalidt som Spurv og Drønen parres sammen. Næste Gang hun og jeg mødtes passede han os op, og lod mig Dagen efter pidske ved Borgeledet. Men den unge Kvinde blev giftet bort med Herremanden paa Tirsbæk. — Da swoer jeg ham Hævn og ventede derpaa i tretten lange Aar, men nu er Timen kommen, — hører I Bæbner, mine Ord, jeg kan ei tøve længer. Inat vil jeg gjøre Gjengjæld, overgive Balsgaard i Fjendens Vold, fælde Ridderen, mens han troer sig sikrest, og jeg bad Eder komme, for at I kunde høre, hvorledes denne Plan skal iværksættes."

"Stakkels Mand!" udbrød Totting med en hyllet Deeltagelse. "Det maa jeg sige for sandt, at Du har lidt Meget og taalt Meget i dine Dage."

„Ved Gudfader i Himmerig!“ svarede Jægeren, „jeg har hidtil kun døiet een Overlast, uden som bedst at hævne mig igjen. Inat vil ogsaa den blive forskyldt.“

„Hvorledes har Du da tænkt at iværksætte din Hensigt?“

„Hører I hvor de larne deroppe paa Borgen?“ spurgte Jægeren med et lumskt Smil. „Det er vore Krigsfolk, som drikke sig fulde i Mjød og Rostokerøl. Ridderen befalede mig, at lade et Fad bringe ud af Kælderen, jeg lod dem tage to, og ringe skulde jeg kun kjende vore Mænd, hvis de holde op at drikke saa længe de kunne faae en Draabe ud af Spunshullet. Alle deeltage de i Laget, lige fra Kuren paa Taarnet og Bægteren paa Muren, indtil liden Madsvend i Stegerset; ved Midnat ville de ligge drukne omkring i Gaarden som slagtet Kvæg, og saa kommer Tiden for os til at handle. Vist Eder da op til den søndre Udsaldsport med fire af Eders Mænd, saa skal jeg lade Broen gaae ned og vise Eder, hvor Ridderen er at finde, Resten af Marssens Folk holde sig stille dernede, indtil de see et Blus paa Taarnet. Var Solmærket deroppe Eder kun til ringe

Baade iaften, saa kan det træffe sig saaledes, at det bliver bedre inat. Naar Lysen er tændt, er Alrik dræbt, og I have Intet videre at befrygte, thi Mod og Manddom vil med ham forlade Krigsfolket. Saa tilhører Palsgaard Eder, og jeg er hævnnet. — Hvad tykkes I om min Plan, Væbner Totting?"

„Det vil jeg sige Dig imorgen. Den Plan holder jeg altid for bedst, som bedst gelinger. Imidlertid skal det skee efter din Villie. Naar Sanduhret viser Midnat, vente vi Dig ved Borten.“

„Udsøg de Stærkeste og meest Behjertede, I kjende, thi Alrik er en Ridder som saa, det siger jeg ham paa, alligevel han er min Fjende.“

„Vær uden Frygt,“ svarede Væbneren leende. „Vi skulle vel mage det saa, at vi blive ham mandstærke. Men nu, Christine, den unge Pige, som flygtede til Eder med Sorgen Ringer, hvorledes lider hun paa Palsgaard?“

„Heel vel, hun pleier Ridderen og forbinder det Saar, jeg gav ham forleden i Skulderen. Hun har sit Kammer næst ved hans.“

„Jeg frygter for, at hun vil faae en urolig Nat,“ sagde Tottinger smilende.

„Og jeg haaber, at min Haand inat vil træffe mere sikkert end Pilen forleden.“ Med disse Ord skiltes de. Bæbneren gik tilbage mod Leiren, men Skytten sneg sig langsomt og forsigtigt op til Balsgaard.

Tiende Capitel.

Et Glambul.

Krigsmændene laae endnu bestandig paa Jorden, leirede omkring den næsten tomte Tønde. De befandt sig næsten alle i fuldkommen drukken Tilstand, larmede, sang og skreg. Nogle havde trukket sig tilbage under de løvrige Lindetræer, som stode i en Række indenfor Volden, her valgte de sig en Plads i Græsset, for at sove Rusen ud. Paa Borgens Bevogtning tænkte Ingen.

Da Skytten aabnede den lille Dør i Udsalgsporten, blev han standset af en høi Skikkelse, iført Alriks sorte Jernrustning. Overrasket foer han tilbage, men fattede sig saasnart han paa Stemmen gjenkjendte Jørringer.

„Hvorfra kommer I saa sildig?“ spurgte Sømanden.

„Na, jeg har været ude paa Fangst. Jeg saa et Krondyr lufte omkring mellem Krattet i Mørkningen og tænkte, at jeg skulde bringe Ridderen en Brad til Morgen, men nu har Fanden taget Dyret.“

„Og Eders Bue med, kan jeg tænke, med mindre I har glemt den derude.“

„Saa Du Skam, Jørgen,“ sagde Skytten, idet han gjorde mislykket Forsøg paa at smile, „som Du kan lægge Mærke til Alting. Jeg kommer da vel til at gaae til Beksjendelse, men Du maa ikke røbe mig. Jeg har iaften ladet Hjort være Hjort og besøgt min lille Kjæreste, som boer derovre i Sønderhaab.“

„Ridderen har dog forbudt os at gaae fra Borgen, naar Aftenen falder paa.“

„Ridderen er jo syg, og Du vil vel ikke bringe mig i Fortræd.“

„Na nei!“ sagde Jørringer tankefuldt, idet han gik bort. „Jeg skal ikke forraade Dig.“

„Du skal ogsaa faae din Løn derfor, hvis Du gjør det,“ mumlede Skytten efter ham; „inat vil jeg holde Regnskab med Eder Alle.“

Han gif hen til Krigssfolkene, deeltog i deres Lag og opfordrede dem bestandig til at drikke.

Lidt efter Midnat begyndte det at blive stille i Gaarden, selv de mest Udholdne havde endelig maattet bukke under for Mjøden og det stærke Øl, og laae nu henstrakte og sovende paa Jorden omkring Fadet.

Tiden nærmede sig, da Skytten kunde vente sine Bundsforvandte udenfor Porten.

Et klart Maanefsin oplyste Sommernatten, gjennem Træerne foer en kjølig Vind og udbredte Rindeblomsternes Duft overalt i Nærheden. Hvilken Contrast var der i dette Dieblif ikke imellem Nattens stille, høitidelige Fred og de Tanker og Planer, som krydsede hinanden i Skyttens Indre, medens han lænet op mod Porten stod og ventede paa Væbneren.

Efterhaanden hørte man Lyden af Skridt udenfor Volden, men som det var blevet forudsagt, havde ogsaa Kuren paa Taarnet nydt sin Deel af Fadet, og sov trygt, uden at mærke det Mindste. Skytten saae sig om til alle Sider, og aabnede derpaa Laagen i Udsalgsporten. Fire velbevæbnede Mænd traadte sagte og lydløse ind i Gaarden.

„Er Alting sikkert?“ spurgte den Ene af Mændene, med en Stemme, der trods Rustningen og det nedslaaede Visir, tilkjendegav sig som Bæbnerens.

„Alt er som det bør være,“ svarede Skytten, „naar man vil tjene sine Venner og fælde sin Fjende.“

„Godt, saa før os videre, at vi kunne gjøre det af med Ridderen, førend Resten af vore Folk komme. — Gaae foran!“

Skytten adlød denne Opfordring. Medens han gik op imod Slottet vendte han sig om til Bæbneren, der fulgte tæt bag ham, med det blottede Sværd under Armen, han pegede paa de drukne Krigere, der laae i Grupper henstrakte paa Jorden.

Totting smilte tilfreds, og de fem Mænd gik derpaa videre.

Der kunde vel omtrent være forløbet to Timer, siden Jørringer mødte Skytten, da denne vendte tilbage fra Stævnemødet med Bæbneren. Mere af et vist usforklarligt Instinct, end ifølge nogen egentlig Grund havde Sømanden under sit Ophold paa Palsgaard bestandig tvivlet om Skyttens Trofasthed mod Alrik;

han eftersporede ham, og syntes af tusinde Smaaomstændigheder at finde sin Mistanke bekræftet. Imidlertid taledes han ikke derom til Nogen, men lod det beroe ved selv at give stadig Agt paa alle den Andens Handlinger.

Da han iaften saae ham liste sig igjennem Udsalssporten, var han overbevist om hans Forræderi, og holdt det for sin Pligt at underrette Ridderen herom.

Han gik derfor strax op paa Slottet, og kom ind i Alriks Bærelse. Alt var roligt og stille i Kammeret. En lille Lampe stod paa Bordet, og kastede sit Lys henover Løibænken, hvor Alrik laa og sov. Tørringer holdt det for Synd at vække ham, og satte sig paa en Stol i Forværelset, i den Hensigt at vente til Ridderen vaagnede.

Der gik en Tid bort saaledes. Den forrige Dags Anstrængelser havde udmattet Tørringer. Hans Dine sank til, og det varede ikke længe, førend han faldt i en tryk Slummer. Døren til Bærelset havde han ladet staae paa Klem, da han gik ind af den.

Da Thydferne kom op paa Gangen udenfor Ridderens Bærelser, standsede de og lyttede.

Man hørte Jørringers dybe Aandedrag indenfor, og saae det svage Skin af Lampen.

„Fire mod Een!“ hviskede Tottinger, idet han gjorde sig Umage for at skjule en vis Zitteren, der overfaldt ham ved Tanken om dette afgjørende Dieblif. „Det tyffes mig dog at være nok! Jeg vil tage Post her ved denne Dør, at Ingen skal komme ham tilhjælp, medens I ere derinde. Og nu til Værket!“

Thydsterne stødte Døren op og traadte ind i Kammeret.

I samme Dieblif slog Jørringer Dinene op. Da han saae de fire Mænd træde ind og hørte paa Klängen af deres Plader, at de vare bevæbnede, anede han strax, hvad der forestod; han slog Døren til Alriks Bærelse ilaas og sprang derpaa behjertet hen til Væggen, hvor der hang et bredt og gammeldags Slagsværd.

Bæbnet med dette stillede han sig midt for Døren og spurgte Thydsterne, hvad de vilde.

„Guds Død!“ raabte den Ene. „Mennesket er vaagnet. — Nu, saameget desto bedre.“

„Jeg fornemmer paa Røsten, at det er Dig, Ubbe!“ udbrod Jørringer. „Saae mig Skam! i mine Tanker var Du for god en Mand til

at liste Dig paa Fjolt som en Morder i Mulm og Mørke."

"Jørringer!" raabte Landsfæknægten, med et Udtryk af en saa inderlig Glæde, som om det var hans bedste Ven, han mødte. „Træffes vi atter her. Naa, endelig kunne vi da komme til at holde Afregning sammen. Herre Jesus! hvor jeg har længtes derefter. Kjære Jørringer! nu skal Du strax faae din Befomst."

Under disse Ord drog Landsfæknægten sit Sværd og foer ind paa Jørringer. Denne traadte et Skridt tilbage og afværgede Slaget, i det Samme som han lagde al sin Kraft i et lignende, der bedøvede Ubbe og fik ham til at synke i Knæ. Imidlertid havde de to andre Modstandere omringet Jørringer og gik ham nærmere, hver fra sin Side. Den Tredie blev derimod staaende ved Døren, lagde en Piil paa sin Armbryst, og tog omhyggeligt Sigte efter Kæmpens ubedækkede Hoved.

Saa snart Jørringer havde skaffet sig rust for Ubbe, kastede han et Blik omkring i Værelset, for at overskue sine Modstandere. Ved Hjælp af det usikre Maanelys saa han Tydsferens Armbryst rettet mod sig, greb Stolen,

hvorpaa han nylig havde siddet, og slyngede den med en saa rasende Kraft hen mod Skytten, at denne med et kvalt Skrig sank til Jorden.

I næste Dieblif blev Jørringer angreben af de to Tilbageblevne, der paa eengang, som efter et givet Tegn, fore ind imod ham. Den Ene havde grebet om Skastet paa sin piggede Stridskølle med begge Hænder, svang den over Hovedet og rettede et saa dræbende Hug mod Jørringer, at det mægtige Sværd, hvormed han søgte at dække sig, sprang sønder nede ved Hæftet. Men endnu medens Thysseren stod bøiet efter Slaget, sprang Jørringer ind paa ham, og bibragte ham med Hæftet, han holdt i Haanden, et Slag midt over Ansigtet. Thysseren udstødte et gjennemtrængende Smerteskrig, hans Arme sank ned, han vaklede, holdt Hænderne frem for sig og tumlede omkuldb.

„Dg nu os To!“ skreg Jørringer, idet han sprang ind paa den Tredie og slyngede sine Arme omkring ham. „Vorherre være din syndige Sjæl naadig, for nu troer jeg, at Du vil til at døe.“

Disse Ord vare neppe udtalte, førend han med et vildt og rasende Skrig hævede Thysser-

ren op i sine Arme, og kastede ham over mod Muren med en saa uimodstaaelig Kraaft, at den Ulykkelige blev liggende paa Stedet, hvor han faldt, zittrende i de sidste Krampetræfninger.

Jørringer lignede i dette Dieblif ikke længere sig selv, Fraade bedækkede hans Læber, hans flammende Dine vare omgivne med en mørkerød Rand. Blodet flød ham ned over den furede Pande, alle Muskler i Ansigtet vare stive og spændte.

Medens han stod der, og med den rystende Haand afstørrede Blodet, hørte han en Lyd bag sig, og da han vendte Hovedet, saa han den ene af de Faldne reise sig og gribe Sværdet, der var faldet fra ham.

Det var Ubbe.

„Det er godt gjort, Du Satans Jørringer!“ raabte Friseren, „overmaade godt. Guds Død! var Du ikke min allerbittreste Fjende, tog jeg Dig om Halsen og kysfede Dig for det Stykke Arbeide, Du her har bedrevet. Men først vil jeg slaae Dig ihjel, som jeg har lovet. Kom nu! jeg har faaet mine Kræfter tilbage.“

Efter denne Udfordring fulgte en Kamp, mere hæftig, vild og forbitret end hidtil. Jørrin-

ger havde taget den faldne Thyffers Sværd; han greb om det med begge Hænder, og hans Slag faldt hurtige og lynsnare efter hinanden ned over Ubbe. Men Thyfferen blev staaende fast og uroffelig, med rullende Dine, blege, sammenbidte Læber, og gjengjældte ethvert af Søndens Hug. Ingen af dem taledes et Ord. Man hørte blot Sværdenes Klirren mod Rustningerne; et svagt Suk, en huul Stønnen var det Eneste, der forraadte, naar En af dem var bleven truffen.

Efterhaanden udbredte der sig et rødt Stjær i Bærelset og fortrængte Maanesskinnet. Jørringer lagde Mærke hertil midt under Kampen. Det kunde umuligt være Morgengryet, der viste sig igjennem Ruden, eftersom Natten først nylig var brudt frem. Skinnet vedblev at tiltage med en flammende Glans; Bærelset var omfider fuldkomment oplyst deraf; man skjelnede de Saaredes eller Døendes fordreiede Ansigtstræk paa Gulvet, enhver Gjenstand blev synlig.

Nede i Gaarden opstod paa samme Tid en stedse tiltagende Larm, der paa engang gik over til et jublende Skrig.

„Slottet brænder!“ raabte Jørringer, og

førte to nye Slag mod sin Modstander. Det første knuste Ubbes Staalhue, ved det næste sank han selv omfuld, udstødte et dybt og flaggende Suk og farvede Gulvet med en mørk Blodstrøm.

Saa snart Jørringer saae ham falde, styrtede han hen til Alriks Sovestueindgang, som han indtil dette Dieblis saa heltemodigt havde forsvaret, han aabnede den, men fandt Bærelset tomt. Ridderen var forsvunden. Udenfor i Gangen lød Sværdklirren. Jørringer gik efter Lyden, og i det Samme han aabnede Døren, saae han Alrik, bleg og afkræftet, og bøiet ned over Skytten, der krympede sig sammen med gjennemboret Bryst og udstødte Forbandelser mod Ridderen.

„Slottet brænder!“ raabte Jørringer. „Fjenden skriger i Gaarden, Alt er tabt, Herre min! I maa flygte.“

„Nei aldrig,“ svarede Alrik bestemt, „den Kunst haver jeg endnu ikke fattet. Jeg bliver her og kæmper, som bedst jeg kan.“

„I maa flygte!“ gjentog Jørringer, „om jeg saa skal bære Eder bort i mine Arme.“ — Og som han sagde dette, slængede han Armene

omkring Ridderen, løftede ham iveiret, og bar ham bort som et spædt Barn.

„J er for god en Helt til at falde for en thvst Snigmorder," sagde han, medens han gik ned af Gangen. „Vil Gud, kommer der nok bedre Dage, og Danmark har alle sine brave Mænd fornøden."

Disse Ord og den physiske Magt, Jørringer anvendte, beroligede Ridderen; han lod sig føre bort uden at gjøre Modstand, og sagde til Jørringer: „Jeg hørte Kampen, som Du bestod for min Skyld, og jeg forbandede Skjebnen, der havde lammet mine Kræfter, saa at jeg ikke kunde komme Dig tilhjælp; men Du, Jørringer, er den bedste Helt, som mine Dine have seet. Det siger jeg Dig paa. — Giv til Gud, jeg havde Mand som Dig til Søn."

Jørringer og Alrik forsvandt bag en Døør i Enden af Korridoren.

Det var ikke Tottings Hensigt, saaledes som han foregav, at holde Vagt i Gangen. Saa snart han hørte Kampen i Værelset indenfor, forlod han Døren, og listede sig skyndsomst hen i den Retning, hvor Skytten havde betegnet ham Christines Værelse. Men i dette Mørke

tog han feil af Veien, eller sandt idetmindste ikke den, han søgte. Han blev ved at gaae frem paa Lykke og Fromme, lyttede først nogle Diebliske udenfor enhver Dør, førend han aabnede den, og traadte derpaa ind.

Imidlertid havde Skytten fuldført sin Plan og antændt Borgen paa alle Kanter. Querne grebe hurtig om sig i det tørre Tømmer, og det var først ved Gjenskinnet af Flammerne, at Totting omsider bemærkede, at han var bleven ved at gaae i en Kredsgang.

Pludselig hørte han Skridt i Nærheden og skjulte sig hurtig bag en Dør; men den Komende traadte ind i Værelset efter ham, og Væbneren udstødte et Skrig, da han saa sin Fjende, Jørringer, overstænket af Blod, med sønderhugget Rustning og flammende Blikke at staae for sig.

Jørringer var paa sin Side ikke mindre overrasket, men han fattede sig hurtigere og sagde:

„Naa saa vi træffes her, Ivar Totting! kunde jeg dog fast formode det, thi naar var I ikke tilstede, der hvor Synd og Uret seirede. I vidste vel, at Christine var paa Palsgaard og

pønsede paa hendes Fordærv, som I alt tilforn har gjort."

"Du taler haarde Ord, Jørringer," svarede Bæbneren med et sletst Smil, "og vel uden Føie; saa lidt ønsker jeg min Myndling Ondt, at jeg tvertimod kommer for at frelse hende."

"Gud naade hende for Frelse hos Eder," svarede Jørringer forbittret. "Jeg kjender Eder for vel dertil, Bæbner Totting; jeg har kjendt Jer i mange Aar, og været Eder nær, hvor I mindst tænkte det. Hør nu efter, hvad jeg har at sige. Endstjøndt I bestandig pønsede paa Ulykker mod de stakkels Børn, og brugte Rænker og Underfundighed mod dem, paa det I selv kunde tilrane Eder deres Gods, og blive Herre, hvor I fødtes til Tjener, har Gud længe baaret over med Eder, men nu er hans Langmodighed pludselig forspildt, og i denne Time vil I gaae til Doms, Bæbner Totting!"

Den forfærdelige Ro og Kulde i Jørringers Miner isnede Bæbnerens Blod; hans Læber bleve blaa, hans Legeme skjælvede.

"Hvad er da det, Du beskylder mig for, kjære Jørringer? Jeg er mig intet Ondt bevidst."

„Har I ikke først ved et lumskeligt Snigmord dræbt Balne Juul, den fagreste Ridder i dette Kongerige? Da han laa paa sin Dødsfeng, og bad Eder med grædende Taarer at blive hans to smaae Børn en god Fader, siden Vorherre ikke tillod ham selv at være det længere, gav I ham Haand og Mund derpaa, og dog maatte den lille Poul strax efter vandre ud imellem vildfremmede Menneſker, og havde ikke det, han kunde hælde ſit Hoved til. Har I ikke ſiden ogſaa villet fordærve Chriſtine, baade hendes Legeme, idet I bød Einer Trane Penge for at røve hende, og hendes Sjæl, den Aften I ſolgte hende til Ridder Jens Albertſen? Negt det, om I kan, Væbner! jeg veed god Beſked med Alt; Gud vilde ikke, at to ſaa fromme Menneſkers Liv og Lykke ſkulde forſpildes; derfor gjorde han mig, ſyndige Mand, til et Redſkab for deres Frelſe. Det var mig, der hjalp Poul, da han var ſtedt udi Nøden, det er mig, der har frelſt Chriſtine for Eder, og det er tilſidſt ogſaa mig, der hævnner al den Tort og Spee, I lod dem vederfares. I ſkal ei gjøre mere Skade, men lide Dom, ſom I har fortjent. — Thi mærker I Nøgen, ſom ſtrømmer

os insøde? hører I Flammerne, som hvisle udenfor Vinduet? I har ogsaa forvoldet denne Ulykke her. Derfor skal I falde paa Eders Gjerning. Gaa da ind i Kammeret, Bæbner, og anvend den Tid I har tilbage, til at bede en Herrensøn; thi nu lukker jeg Døren og den vil aldrig mere aabne sig for Eder."

Jørringer greb ham i Skulderen for at støde ham ind i Bærelset. Totting udstødte et gennemtrængende Raab om Hjælp.

"Det kan I gjerne spare Eder," sagde Sømanden haanligt, "thi for at jeg uforstyrret kunde sige hvad jeg vilde, har jeg spærret alle Indgange til disse Kamre."

Han stød Bæbneren ind, og vilde just lukke af for Bærelset, da den modsatte Dør aabnedes. En kvindelig Skikkelse kom hurtig ud deraf. Det var Christine, som stod for dem, med den dybeste Skræk tegnet i alle Træk.

Hun var kommen igjennem Alriks Forværelse og havde seet de fire Tydske ligge dræbte og svømmende i deres Blod paa Gulvet.

Bed Synet af Jørringer og Totting udstødte hun et Glædesskrig og ilede henimod dem.

"O min Gud!" udbød hun, "hvad er dog

det, som her gaaer for sig? Palsgaard staaer i Brand. Krigsmændene kæmpe nede i Gaarden. Frels mig, Jørgen!"

Et nyt Haab vaagnede hos Totting; han tænkte strax, at Christines Nærværelse kunde blive til hans Fordeel, og svarede:

"Jeg stod just i Begreb med at søge Dig, Christine; men Jørgen holdt mig tilbage, og nu, — lovet være den hellige Guds Moder, at Du kom! Den skjændige Daad, han vil øve mod mig, har da idetmindste et Vidne."

"Hvad har Du isinde at gjøre mod min Formynders?"

"Jeg vil straffe hans Ugudelighed."

"Han vil indespærre mig i Kammeret, at jeg Ulykkelige skal omkomme i Flammerne."

"Du, — Jørgen!" udbrød Christine med et Udtryk af Afsky og Rædsel. "Nei, det er umuligt. Saa slet kan Du ikke handle."

"Det er alligevel sandt," svarede Totting, paany gjort angst ved Jørringers Taushed. "Bed for mig, Christine!" vedblev han og greb hendes Haand. "Dig vil han høre, og følge din Villie. Og har jeg forsyndet mig, Gud bedre det! saa giv mig i det mindste Stunder

til Bod og Bedring. Jeg skal gjøre Alting godt igjen!"

"Du maa frelse ham Sorgen!" bad Christine. "Du vil ikke, at jeg skal tabe den sidste Rest af Tiltro og Godhed for Dig."

"O, I veed knap hvad I forlanger, lille Christine," sagde Jørringer sørgmodig. "Men det faaer nu at være. Gaa da Eders Bei, Væbner Totting! og ihukom denne Time. Thi det være svoret ved min Himmerigs Part: saalænge jeg og Mine ere ilive, lade vi Eder ikke ud af Dine. Følg I nu med mig, Christine! Jeg har noget at sige Eder."

Totting foer ud af Døren saa hurtig som en affkudt Piil, og løb ned ad Gangen, der allerede begyndte at blive opfyldt af Røg. — Jørringer gik ind i en Sidesløi med Christine.

"Tag denne Røgle!" sagde han med et vee-modigt Smil. "I Taarnet sad nu nys en fangen Mand."

"Mind mig ikke derom," svarede Christine. "Til Gud har jeg klaget dit grusomme og haarde Sind, siden Du kunde forspilde min Lykke i denne Verden."

"Han sidder der endnu," sagde Jørringer.

„Han er jo dræbt," hviskede Christine klægende, medens Taarerne løb ned over hendes Kinder. „Alf Sorgen, hvad Ondt har jeg stakfæls Pige dog gjort Dig, medens Du paaførte mig dit Had?"

„Jeg — hade," gjentog Jørringer forundret. I har ikke ret forstaaet mig, Christine. Jeg har jo tvertimod elsket Eder alle mine Dage, saa høit som jeg elskede min Moder. — Gud! hvis jeg blot var en Riddersmand, mægtig og anseet, men jeg er ringe og fattig. — Tag Nøglen! — forstaaer I mig da ikke? Gaa over i Taarnet og luk op."

„For hvem?"

„For ham, der er lykkeligere end jeg."

„O, kjære, kjære Sorgen!" raabte Christine, medens hendes vaade Dine straaede af Haab. „Ulrik lever da? Du har ikke dræbt ham, som Ulrik vilde det."

„Troer I jeg vilde volde den Fortræd, som I holder af?" sagde Jørringer. „Al nei, lille Christine, jeg har forlænge fredet om Eders Lykke dertil. Lad ham nu gjøre det for Ester-tiden. I kjender Veien fra Taarnet ned til Stranden. Før Ulrik von der Bügel derved,

og stig i Knoren, som ligger seilklar og venter paa Eder."

"Men hvorfor følger Du ikke selv med os Borgen," spurgte Christine, rørt over det sørgmodige Udtryk i Sømandens Stemme og Miner."

"Jeg gaaer hvorhen min Skjebne byder," svarede Borgen. "Farvel lille Christine! Lad mig til Afsked kysse Eders Haand, og naar I kommer i den Hæder og Velstand, hvortil Vorherre bestemte Eder, saa tænk imellemstunder paa mine to gamle Forældre, som bo nede i Kratstoven. — Tænk ogsaa lidt paa mig," tilspøiede han sagte og undseelig, medens han slog sit Blik til Gulvet.

Børringer vilde gaae, men Christine slængede grædende begge sine Arme om hans Hals, og kysede ham. Taarerne løb ned over Børringers Kinder, idet han med lange og hurtige Skridt forlod Bærelset.

Imidlertid tiltog Branden med en ubeskrivelig Hurtighed; i de øverste Etager vare alle Bærelser opfyldte med en tyk og kvælende Røg. Udenfor forvandlede Tuerne Morgendæmringen til den klareste Dag. Taarnet hvorfra Ilden var opstaaet, begyndte at vakle med en huul

Knagen. Omspændt af Luerne paa alle Sider stod det som en uhyre Blodsoile op mod den mørkeblaa Himmel. Nede i Gaarden larmede Tydskerne. Kampen med de drukne Krigsmænd havde kun været kort, og faldt naturligviis ud til Fordeel for Fienden. Odelæggelsen var fuldkommen, man behøvede ikke længere at fremskynde den. Marskens Krigsfolk stode i ørkesløse Grupper og betragtede Ildens Fremstridt, og ledsagede enhver Deel, som sank sammen af den gamle Bygning, med et jublende Skrig.

For at komme ned i Gaarden maatte Førringer igjennem Alriks Forværelse, hvor han nylig havde bestaaet Kampen med de fire Landsknegte. Idet han traadte ind kastede han sit Blik hen over Stedet, og gyste ved at betragte sit eget Værk.

De knyttrende Luer, som udenfor sliffede op ad Muren, oplyste enhver Krog af Kammeret, en mørkerød Blodstrøm bedækkede Gulvet, de tre Tydskere laae affjælede paa samme Plet, hvor de vare faldne; deres fordreiede Ansigtstræk, med den graalighvide Farve som Døden havde udbredt over dem, antog ved Flammernes Lys et rædselsfuldt Udtryk. Henne under

Vinduet lød en svag Stønnen, Jørringer gik nærmere, og saa et Menneske, ligbleg i Ansigtet, og overstrømmet af Blod paa den sønderhuggede Rustning, bønlig strække sin ene Haand ud imod ham, medens han med den anden frampagtig søgte at reise sig iveiret.

Det var Ubbe Friser.

„Kom og hjælp mig, lille Jørringer!“ bad han sagte. Jeg vilde nødig ligge her og blive fæstet, saalænge der endnu er lidt Liv i mig.“

„Stakkels Ubbe!“ udbrød Jørringer godmodig, idet han ilede Thidsfæren tilhjælp. „Hvordan er det fat med Dig? Lad mig forbinde dine Saar, førend vi gaae herfra.“

„Uh! dit Skarn, Du Satans Jørringer!“ mumlede Friseren, idet han næsten bevidstløs sank om i Sømandens stærke Arme. „Jeg skal lade Dig rive ihjel af sultne Ulve, naar jeg faaer min Halsen igjen — o Gud! — Hvorfor slog Du mig ikke hellere ihjel, end at lade mig pines saaledes?“

„Hvor kan Du nu tale saadan,“ sagde Jørringer, „hvem skulde jeg vel siden have at strides med, naar jeg havde slaaet min brave Ven

ihjel? Men hvorfor løb Du ikke bort, lille Ubbe!" tilføiede han smilende.

„Du Djævels Tørringer," hviskede Ubbe, „Det er mine Ord, Du gjentager, fra dengang jeg havde fat i Dig nede i Hytten ved Broen! Vent blot til jeg bliver rast!"

„Hvis Du nogentid tænker paa at blive det," sagde Tørringer, efter at have bundet Ubbes Skjærf omkring hans Hoved, for at standse Blodet, som bestandig vedblev at løbe ud af Saaret, „saa maa vi nu see at komme bort herfra. Om lidt styrter Taget ned over vore Hoveder."

„Ja, men jeg kan jo ikke bevæge mig fra Stedet," sagde Ubbe klagende.

„Na det finde vi nok paa Raad for," meente Sømanden. Han løstede Ubbe op i sine Arme og bar ham igjennem Gangen over i den modsatte Fløi, som Ilden endnu ikke havde berørt.

Marst Ludvig Albertsen og Heine Jenicke stode nede i Slotsgaarden, og betragtede med synlig Tilfredshed Flammernes mægtige Fremstridt. Ilden havde været dem en virksommere Bundsforvandt end alle de hvervede Landseknægte tilfammen.

Strax efter at den Deel af Ridderens Svende, der ikke havde søgt Frelse i hurtig Flugt, vare blevene besejrede, samlede Mariken sine Folk, og udlovede en Belønning af tyve Mark Sølv til den, der bragte ham Alrik eller Christine. Guntshovederne sthyrtede ind i den brændende Borg, og gjennemføjte alle Værelser. Deres Skrig og Jubelraab blandede sig med Luernes Bragen. Enhver Krog i Slottet blev gjennemføjgt, netop med Undtagelse af den Fløi, Ridderen opholdt sig i, thi her havde Jørringer tilspærret alle Døre.

Imidlertid gjorde den tiltagende Hede og Røgen, som opfyldte Værelserne, det snart umuligt for Fjenderne at fortsætte deres Efterforskninger. En efter En vendte de tilbage, men Ingen havde seet Noget til Ridderen eller Christine.

Pludselig hævede sig et lydeligt Skrig oppe fra Bygningen, i den Retning hvor Alrik var forsvunden. En af Landskneægtene stak sit Hoved ud af Vinduet og raabte:

„Jeg har ham! Ridderen er fangen.“

Hundrede Stemmer gjentog dette Raab, eller besvarede det med en vedvarende Jubel.

Strax efter saae man Landsknechten, sværtet af Røg, med forbrændte Klæder, komme tilsyne paa Trappen. Han førte Fangen, der var indhyllet i en viid Kappe og bar en Hjelms paa Hovedet, med sig, og fremstillede ham for Marsk Ludvig.

„Her bringer jeg Eder Ridder Alrik, strenge Herre!“ udbød han triumpherende, „jeg har fristet Livet for at fortjene min Belønning, og endda holdt det haardt nok at blive hans Mester.“

„Godt,“ svarede Marsken. „Naar vi komme tilbage til Leiren, kan Du hente Sølvket i mit Telt.“

Fangen var imidlertid bleven staaende med hævet Hoved, rolig og frygtløs, som om Alt her var ham uvedkommende.

„Naa saa Du er Alrik?“ spurgte Marsken med et spottende Smil. „Alart nok brænder den Fakkelt, som vi have tændt deroppe, men jeg kan dog ikke ret see dit Ansigt formodentlig Hjelmen.“

„Jeg saaer vel være Alrik,“ svarede Ridderen koldblodig, „siden der knap er Noget af Eder, som vil gjøre mig denne Tre stridig.“

„Det er længe siden, vi To sidst saae hinanden," vedblev Marsken

„Na ja, men I bærer dog Mindet derom endnu, hvilket Falken deroppe ogsaa brænder klart nok til at bemærke."

„Hvor har Du glemt Christine Juul?"

„Christine er hvor hun bør være, i en Stund som denne."

„Hvor?"

„Omgiven af sine Venner."

„Du har altsaa ladet hende flygte?"

„Og hvis det nu var, som I siger, hvad saa?"

„Saa skal Du hænge i Skovenes det høieste Træ, og din Krop gives til Priis for Himmelens Fugle," raabte Marsken rasende „Det vil jeg gjøre, Ridder Alrik, ikke aleneste fordi Du giver mine Fjender Tilhold i din Borg, men fordi Du har sammenrottet den nedrige Bonde til Oprør mod os; fordi Du est en fuglfri Mand, og negter at sværge din Lehnsherre Huldskab og Tro. Thi fører denne Ridder bort i Eders Midte, I Svende! og vogter ham vel, indtil jeg kommer tilbage til Leiren, da skal der skee ham efter Fortjeneste."

„Det tykkes mig Uret, strenge Herre!“ udtrede Heine Benicæ, som stod hos Marsken, „at gjøre Saameget for Saalidt. Ridder Ulrik har nu i fyrgethve Dage tilende negtet os at komme over de Palsgaards Mure. Vader os gjengjælde Ondt med Godt, og give ham Forlov til som snarest at stige ned af dem, aldenstund han ikke kan boe her længere.“

„Hvad mener Du, Heine?“

„Gia!“ svarede Tydskeren med et ondskabsfuldt Grin. „Jeg mener, at Muren her foran os er høi, og Vandet dybt; en druknet Mand behøver ikke Reb til at hænges i. Vader os styrte ham ned i Graven fra hans egne Mure!“

Heines Raad blev optaget med et overordentligt Bisald af de Omstaaende. Guntshovederne ventede sig Morsskab af denne Scene, og fordrede eenstemmigt, at Ridder Ulrik skulde styrtes ned fra Muren. Marsken fremkom vel med Indvendinger, men blev overdøvet af det almindelige Dnsfe.

Ridder Ulrik stod under denne Raadslagning rolig og frygtløs; hans Blik var rettet imod det brændende Slot. Hjelmranden kastede en

dyb og bred Slagstygge over den øverste Deel af hans Ansigt.

Da Marsken endelig gav sit Bifald til Heines Forslag, toge Guntshovederne Ridderen imellem sig, og droge ham under et bedøvende Glædesfrig op paa Muurtinden. Heine Benicke og Marsken fulgte efter dem.

„Her er Muren høiest,“ raabte en af Landseknægtene, „fra dette Sted ville vi styrte ham ned.“

Alrik gik i Sværmen, som om han blot skulde være Tilskuer af hvad der forestod.

I Øst rødmede Himlen af den opgaaende Sol, og blandede sit Lys med Luerne fra Slottet. Fra Skovene i Baggrunden af Landskabet opsteg en hvidlig Taage. Fuglene sang i Engene nedefor Palsgaard. Der var noget særdeles Gribende i hele denne Situation, i det halvedbrændte Slot, der ragede op mod Himlen med sine glødende Mure, i de vilde, greltbelyste Krigere paa Muurtinden, hvis jublende Skrig lode vidt omkring, og dertil den Alvor, den høitidelige og majestætiske Fred, som hvilede over Landskabet udenfor.

Mændene grebe Alrik, for at styrte ham ned af Bolden.

Hele Muren i Nærheden var besat med Frigere, der med en nysgjerrig Begjerlighed imødesaae det forestaaende Skuespil. Paa engang rev Ridderen sig løs med et hestigt Skrig.

„Beder Alle til Gud for hans syndige Sjæl!“ raabte han med høi og kraftfuld Stemme, og stirrede stivt op imod det brændende Taarn.

„Bed de onde Aander! troer jeg ikke, at Frygten pludselig gjør vor Ridder affindig,“ udbrød Marsken leende. Hvad mener Du med dine Bønner?”

Svaret var overflødigt, thi i samme Dieblif hørtes et gjennemtrængende Angestskrig, og ved at følge den Retning, hvori Alrik ufravendt vedblev at stirre, saa man en Mand komme tilsyne i et af Glasmullerne paa Taarnet, skarpt oplyst af Ilden indenfor.

I dette Menneſte gjenkjendte hele Mængden Iver Totting.

Ubekjendt med Palsgaard havde han først taget feil af Veien, og da han omsider fandt Døren, spærrede Luerne ham Udgangen og drev ham fra Sted til Sted, indtil han endelig, halv

kvælt af Røg og Hede søgte Tilflugt i Glamhullet.

Bæbneren strakte Hænderne bønfuldende ud for sig; hans Skrig lød stedse mere fortvivlet og smertefuldt, jo nærmere Ilden kom ham.

„Jeg tænkte det nok,“ mumlede Alrik. „Gud vilde ikke lade hans Ondskab tribes længere!“

Den dybeste Rædsel bemægtigede sig alle Tilskuerne. Flere af dem ilede hen mod Taarnet, i den Hensigt at bringe Totting Hjælp, men Ilden havde forlængst spærret enhver Afgang til Trappen. Han kunde ikke mere frelses.

Ingen tænkte længere paa Alrik, der imidlertid tog Hjelmen af sit Hoved, knælede ned paa Borden og begyndte høit og lydeligt at bede et Fadervor. Uvilkaarlig lyttede de Tilstedeværende efter Bønnen; selv den vildeste Krieger var i dette Dieblit, da han grebes af Medlidenhed med Bæbneren og det sandsynlige Udsald, dennes Skjebne vilde faae, blødere stemt; Pikkelhuerne forsvandt af deres Hoveder, hist og her foldede en Landsknekt sine Hænder, og førend Ridderen taug, laa hele Skaren paa Knæ og deltog i Bønnen.

Den Ulykkelige's Skrig lød stedse vildere og mere gjennemtrængende.

Taarnet vaklede, en huul og knyttrende Bragen lød fra Spærværket i Spiret; derpaa hævede sig et bedøvende Raab fra Tilskuerne, og førend dette endtes, var Spiret og Væbneren forsvunden. En tyk og kvælende Røg steg op fra de nøgne Mure.

Denne Scene havde rystet Alles Gemhytter. Marsken var den Første, der fik sin Fatning tilbage; han vendte sig om mod Ridderen, som stod med blottet Hoved ved hans Side.

Et Forundringsraab undslap ham, i dette Ansigts aabne og godmodige Træk gjenkjendte han ikke sin Fjende, ham, som Folket paa Grund af de mørke Miner havde givet Navn af sorte Alrik.

„Hvem er Du?“ spurgte han, medens Guntshovederne samlede omkring ham. „Var det Dig, vi holdt for Ridderen til Palsgaard?“

„Ja,“ svarede Manden rolig, „og jeg kunde ikke berette Eder, at I tog feil, fordi jeg først maatte frelse den stakkels Alrik. Det vil nu være skeet, og jeg har ingen Grund til længere at beholde hans Navn.“

Med disse Ord kastede Manden Rappen, hvori han hidtil havde været indhyllet. Det var Jørringer, der stod for Marsken.

„Men hvem Djævelen er Du da?“ spurgte Ludvig Albertsen. „Dit Mæle er mig bekendt, og vi have dog aldrig før staaet Ansigt til Ansigt for hinanden.“

„Jo, eengang.“

„Naar?“

„Ak, Eders Naade!“ svarede Jørringer med et roligt Smil, „det var iastes, da vi frigedes sammen.“

„Hvorledes!“ raakte Marsken, i høieste Grad overrasket. „Var det Dig, der mødte mig i Alriks Sted?“

„Ja, Ridder! det blev min Lod at kæmpe med saa modig og ædel en Helt.“

Marsken taug nogle Dieblkke, medens han søgte at fatte sig efter den Forundring, som Jørringers Ord havde sat ham i.

„Du sloges som en brav Mand,“ udbød han lidt efter. „Thi siig mig dit Navn, at jeg kan vide, hvem det var der skaanede mig, da mit Liv var i din Haand.“

„Mit Navn er Jørgen Ringer, men de kalde

mig ogsaa Jørringer i daglig Tale," svarede Sømanden.

„Du est vel ædelbaaren?"

„Af nei, strenge Herre! jeg er kun en ringe Fiskermand, og drager mit Vaad og mit Næt ude paa Søen."

„Og varst Du end født af den usseligste Træl," svarede Marsten, bevæget af dette trohjertige og ligefremme Sprog, „saa fortjener Du dog den bedste Ridders Lykke. See der, Jørringer! tag dette Minde om mig, og naar Du om Vinteraften sidder ved Øvn, og fortæller Andre, hvad Du har bedrevet, saa siig dem, at Marst Ludvig Albertsen engang rakte Dig Haand, som Pant paa hans Guld og Bevaagenhed, og gav Dig dette sit gode Sværd, fordi han selv besad saa megen Mandhaftighed og Mod, at han vidste at statte det hos sin Fjende."

Under disse Ord havde Ridderen rakt Jørringer Haanden, og hængt sit Slagsværd med dets sølvbroderede Bælte omkring hans Hals. Jørringer stod med nedslaaet Blik; alle Muskler skjælvede i hans solbrændte Ansigt, og han var synlig bevæget over Marstens Afsærd.

„Men hvis Du vil blive hos mig," vedblev Albertsen, „og tjene mig, Du brave Mand! saa vel som Du nys tjente Alrik, saa skal Du holdes i Agt og Ære og leve den Dag, da jeg klæder Dig med Riddersværd og gyldne Sporer."

„Nei, Herre min!" svarede Jørringer, „I fordrer ikke dette. Mit arme Fædreland har alle sine Sønner nødig. Jeg tænker, at for mig er det bedst at blive her."

„Men hvorfor da?" spurgte Ludvig Albertsen.

Jørringer smilte, idet han svarede:

„For at kunne kæmpe mod saa ædelig en Fjende, som I er, naar vi atter mødes i det standende Slag."

Lidt efter blæste Luren til Asmarsch fra det nedbrændte Palsgaard.

Ellevte Capitel.

En Veiler.

Det var ved Midsommerstid samme Aar, da man en mørk Aften saae en Skare af fem og tyve Mænd drage ind igjennem Trelde Skov, ad Veien, som fører fra Havet og Kasserodde. Mændene vare bevæbnede med Morgenstjerner, Stridsøxer og Sværd. Anføreren, som gik foran dem, bar en Pantser skjorte af Staalringe; paa Hovedet havde han en Staalhue, hvis Kam endtes i en Spids, og i Haanden et langt, tvæægget Sværd. Nærmest ham gik en høi og bredskuldret Mand, til hvem Anføreren undertiden rettede nogle dæmpede Ord.

Efterat Mændene en Tidlang havde fortsat deres Marsch, uden at gjøre andet Ophold end det, som den tilgroede Bei og de nedfaldne Træstammer paa flere Steder tvang dem til, begyndte Skoven at blive lysere, og aabnede sig endelig med Udsigt til en stor Slette, gjennemskaaen af en bred og rivende Strøm, som længere borte faldt ud i Havet, og paa hvis modsatte Bred der hævede sig en meget steil Bakke.

Paa den yderste Kant af Bakkens Top gif en Muur, bag denne saaes de ranke Taarne af en gammel Ridderborg, i hvis smaae Binduer Maanen, der af og til kom frem bag mørke, forbiflyvende Skyer, affpeilede sit klare Sølvlys.

Da Mændene havde naaet Udkanten af Skoven, gav Anføreren dem stiltiende et Tegn til at standse, medens han selv gif noget forud, og stirrede speidende og tankesfuldt op mod Slottet.

Medens han saaledes stod, forandrede det mørke Udtryk, som hidtil havde hvilet over hans Ansigt, til et Smil, i hvilket der dog syntes at ligge mindre Lykke end Had og Hævnlyst.

Lidt efter gif han tilbage til Manden, der under Marschen op fra Søen havde været ham nærmest, og hviskede:

„Herfra var det jo Du meente, at vi bedst kunde fremme vor Hensigt, Tørringer?“

„Vistnok, Ridder Alrik! skulle vi naae til Borgen inat, maa det skee ad denne Vej. Over mod Veilby og Eggeskovkanten udstille de hver Aften deres Poster, saasnart Klokken ringer Sol af By; mens de derimod antage et Overfald for umuligt fra denne Side. Imidlertid skader det ikke, at vi blive ved vor første Bestemmelse,

og sende en Speider op paa Borgen. Einer Trane er listig og klog, det har jeg seet mange Beviser paa. Medens jeg var i hans Brød, brugte vi for Skik, at give de Fremmede Nat-
tely i det lille Kammer, hvis Glughul I seer deroppe i Muren ligesom os, og det gjøre de vel endnu. Lad derfor Speideren tage en Steen med sig, og kaste den ned fra Hullet i Floden, dersom Alt er sikkert paa Borgen. Jeg vil da krybe i Skjul bag Pilebusten dernede, og strax give Jer Besked, naar jeg hører hans Tegn. Imidlertid kunne Mændene inde i Skoven gjøre Stigerne istand."

"Du er en fløgtig Karl, Jørringer!" httrede Alrik med et tilfreds Smil.

"Saamænd!" svarede Sømanden munter; „den, som rører ved Beget, faaer gjerne noget paa Fingrene, og Einer har lært mig, hvad han selv vil komme til at døie for inat."

Ridderen gik nu tilbage til Mændene, der havde leiret sig omkring paa Jorden i Græsjet, En af de mest Forflagne blev sendt op paa Borgen. De Øvrige gik ind i Skoven for at udsøge Granspirer til Stiger, men Alrik og Jørringer toge Plads under en gammel Eg og

fortsatte deres Raadslagning i det samme dæmpede Sprog som hidtil.

Omtrent en Maaned før end denne Aften var Næssefongen vendt tilbage fra Skaane, og havde tilbragt den sidste Tid i Uvirkksomhed paa sin Borg, medens et Saar hindrede ham i at foretage nye Reiser.

Strax efter Solens Nedgang traadte to Personer ud i den lille Have, som laa nedenfor Borgvolden paa Trelldenæs. Den Ene var Poul Juul, Sømanden, som blev omtalt paa Strandmaagen, den Anden en ung Pige, neppe atten Aar gammel, spæd bygget, med blondt Haar, fromme, mørkeblaae Dine, barnlig i Udtryk og i alle sine Bevægelser.

„Af, lille Ane!“ sagde Poul, idet han førte hendes hvide Haand til sine Læber. „Hvor dog Dagen er lang, naar man venter paa Aften!“

„Det faaer vel jeg bekjende!“ svarede Ane, „jeg lille Pige, som ikke har andet Selskab end min Bønnebog og min Haandteen, medens Du derimod passer din Dont og gantes imellem med de mange Svende paa Gaarden.“

„Jeg bryder mig kun lidt om Svendene,“

sagde Poul alvorlig. „Du gjetter ikke, hvad jeg har bestilt idag.“

„Lad mig da høre det,“ udbrød Ane, med barnlig Nysgjerrighed, „saa skal jeg ogsaa sige Dig, hvad jeg har taget mig for.“

„Jeg gik i Skoven og fangede mig en Fugl, en lille Stær; den vil jeg lære at udtale dit Navn, og naar jeg vaagner op om aarle Morgen, skal det være den første Hilsen, som naaer mit Dre.“

„Ei behøver jeg Sligt,“ svarede Ane, idet hun lagde Haanden paa sit Bryst, „herinde, Poul, boer der en liden Sangfugl, som synger dit Navn for mig fra tidlig Morgen til sildig Aften, ja vel om Natten med, kan jeg tænke, siden jeg fornemmer det i alle mine Drømme. Nei, saa er mit Arbeide bedre, for jeg har beghndt at baldyre Dig et Aelskjærf med kunstig Sting og Syning; det skal Du faae engang, naar jeg bliver din trolovede Brud; og saa længe Du bærer mit Skjærf, vil det gaae Dig vel, thi mens jeg syede paa det, bad jeg til den hellige Jomfru for din Lykke.“

„Men naar vil Du blive min trolovede Brud?“ spurgte Poul heftig.

„Siden," svarede hun smilende.

„Der er saa længe til siden! Troer Du, at din Moder er os godt stemt i aften?"

„Ja maaskee," hvistede Ane rødmende; „men jeg tør ikke gaae op med Dig."

„O jo vist, lille Ane! hvorfra saaer jeg vel Mod til at tale, naar jeg ikke kan læse det af dine milde, fromme Dine? Jeg tager Dig ved Haand nu strax, saa gaae vi Begge ind til din Moder og sige hende vort Hjertes Sindelag, og beder hende lægge et godt Ord ind for mig hos Einer Trane."

„Men hvis han negter det, Poul," sagde Ane ængstelig. „O Gud! saa blev jeg aldrig mere glad i denne Verden."

„Det gjør han ikke," svarede Elskeren tilbidsfuldt. „Din Fader er en streng Mand, men han en er god tillige og vil ikke volde os to unge Folk saa stor en Hjertevee."

„Jeg gif i Kloster hvis han afflog vore Bønner," sagde Ane.

„Og veed Du, hvad jeg gjorde?" udbrød Poul modig. „Jeg sadled mig en Hest og satte Dig foran paa den, saa rede vi vor Bei herfra og kom aldrig mere tilbage. Men jeg har

givet en Munk de to Sølvører, jeg fik om sidste Julehelligdag i Gave af Einer, for at han skulde læse en Bøn for os i sin Kirke. Det tænker jeg vel vil hjælpe. Maaskee er Rykken os ikke saa slem, lille Ane! Naar vi nu komme og staae for Einer, saa kan vel hændes, at han siger: „Du er en slink Dreng, Poul, og har tjent mig ærlig og tro i al den Tid Du var i mit Brød; derfor vredes jeg ikke, og Du skal have min lille Pige, hende Du elsker saa saare!“ — Thi hæv dit søde Hoved og tør Taarerne af dine Dine; vi har jo intet Ondt ifinde.“

„At Poul!“ hvistede Ane, idet hun skjulte sit Ansigt ved hans Bryst, og slyngede sine Arme om hans Hals. „Gud give, at det maatte skee, som Du siger, men jeg frygter dog saa saare.“

I samme Dieblit de to Unge forlode Haven aabnede Hyldebusken sig tæt bag det Sted, hvor de havde staaet, og en lille, bredskuldret Mand kom frem derfra. Han kastede et speidende Blik hen i den Retning Poul og Ane gik, og styndte sig derpaa ad en Omvei op til Borgen.

Fru Inger, Anes Moder, var omtrent i Alder med Næssekongen; hendes Ansigt var blegt, men fiint og kvindeligt i alle Former, og bar endnu Spor af en tidligere Skjønhed. — Ane lignede hende Træk for Træk i en paa-faldende Grad; Moderen gjenfandt sin egen Ungdom i Datterens. Denne Lighed indskrænkede sig imidlertid ikke blot til det Ydre. I deres stille og eensformige Liv paa Treldenæs havde Fru Inger været Anes eneste Opdragerinde, bibragt hende alle de Kundskaber hun selv besad, og lært hende at kjende Gud og Verden efter sine egne Begreber om begge. Under disse Omstændigheder var det naturligt, at Ane bestandig maatte slutte sig inderligere til sin Moder. De levede kun for hinanden. Den Enes Glæde var den Andens Lykke. Moderen traadte i Venindens Sted. Ane betroede hende alle sine Tanker, alle sine Længsler og Drømme.

Da Poul og Ane kom ind i Stuen til Fru Inger, sad hun ved Vinduet og saae ned paa Skoven, over hvilken Aftentaagen efterhaanden som Solen dalede udbredte et stedse tættere Slør. Hun modtog dem med et Smil og rakte Haanden til Ane, der kyskede den og derpaa

skjulte sine glødende Kinder ved Moderens
Bryst. Poul traadte undseelig nogle Skridt
nærmere og sagde:

„J var mig altid et godt og hjærligt Her-
skab, Fru Inger! og engang har J sagt, at
naar der var Noget, som ret laa mig paa
Sinde, saa kunde jeg frit udtale det for Eder.
Jaften — kommer jeg og — —“ Her forlod
hans Fatning ham, han stammede, gjentog det
allerede Sagte, og Poul, der i to Aar frygt-
løs havde kæmpet paa Strandmaagens Dæk,
trodsset og spottet alle de Farer, som Einer
Tranes Fribytterliv førte med sig, skjælvende i
dette Dieblif, blev forlegen, og rødmede und-
seelig og bange som en lille Pige.

Fru Inger endte denne piinlige Situation,
idet hun med et venligt Blik rakte ham sin
Haand og sagde:

„Troer Du da ikke, Paul, at jeg allerede
veed, hvad Du vil sige, og hvad der kalder
Rødmen frem paa dine og Anes Kinder? Her
har jeg jo siddet og seet Eder gaae og tale
sammen nede i Haven, og vel maatte jeg
være en daarlig Moder for min eneste lille
Datter, hvis jeg ikke gav Agt paa hendes Veie,

og fredede om hendes Uskyld. Men jeg kjendte Dig, Poul, og satte al min Fortrøstning til dit ærlige Hjerte. Thi signe Gudsfader Eders Bagt! jeg har alt gjort min Bøn for Eder Begge, og for Estertiden skal Du, stakkels Dreng, som ingen Moder har, være min Søn, saa godt som Ane er min Datter."

Pouls Dine straaledede i en fugtig Glands; han knælede ned ved Siden af Ane, og hvistede:

"Forsandt, I gode Frue! jeg skal blive Eder en god Søn, derpaa kan I lide!"

"Jeg veed det, Poul!" svarede Moderen rørt, idet hun lod sin Haand glide ned over hans krøllede Haar. "Dertil sætter jeg jo ogsaa min hele Tillid."

"Men Einer Trane!" udbrød Poul ængstelig. "Han"

"Ja, Einer er vor fælles Herre og Hundebond," svarede Fruen, medens hun reiste sig.

"Nu gaae vi og høre hans Villie!"

Inger forlod Kammeret, Poul og Ane fulgte hende.

"Hun er saa god og saa mild," hvisttede Ane, og hævede sine vaade Dine op til ham. "O, hvis Du kjendte hende saa godt som jeg! —

Du skal ikke være bange for Fader; jeg har faaet mit Mod igjen. Moder formaaer saa meget over ham, og taler nok vor Sag."

Tiden til at besøge Næssefongen syntes imidlertid ikke at være heldig valgt i dette Dieblif, thi da de aabnede Døren, hørte de ham give en af Svendene en drøi Trettesættelse. Hans Kinder vare bedækkede med en mørk Rødme, og dybe Rhyner furede hans Pande.

Dette Udtryk forsvandt alligevel, da Fru Inger gif hen til ham, lænede sig til Stolen, han sad paa, og lagde sin Haand paa hans Skulder. Han tog hende om Hovedet, kysede hendes hvide Pande, og sagde:

"Du være mig velkommen Inger! Forfandt, jeg trænger til at see det milde Ansigt, siden Du dog altid var den Sol, der skinned for mig i mit Mørke. — Men hvad bethyder dette?" vedblev han ved at see Poul komme henimod sig med Anes Haand i sin.

"De To der have en Bøn til Dig, og min er den samme som deres," sagde Fru Inger. "Røgt nu dit Vrend, Poul! Einer er ei saa slem, og Du kan bedst selv sige, hvad selv Du føler."

Pouls Læber skjælvede og hans Haand rystede i Anes, trods den Anstrængelse han gjorde for at synes rolig.

„Jeg kommer til Eder, Høvedsmand!“ begyndte han med en lav og usikker Stemme, „en ringe Svend forvist, og beder Eder i Tugt og Erbarhed om lille Ane!“

„Gaa!“ udbød Næssefongen, „gaae her saadanne Hemmeligheder for sig?“

„J skal være mig lidt venlig stemt,“ vedblev Poul med større Mod, ved at see Einer Trane smile, „og ikke vredes, fordi min Stand og Vilkaar er saa ringe imod hendes. Det høre Gudfader i Himmerig! at der er ei den Deel i Verden, som jeg jo vil gjøre, for at hun kan blive glad og lykkelig.“

„Al, Poul!“ svarede Næssefongen. „Jeg tænker kun lidt paa din Stand og Vilkaar, endstjøndt Du siger saa; men jeg har forlængst lovet Ane bort, og mit Løfte maa staae ved Magt.“

Dette Ord var et Tordenflag for de Tre, der hørte det.

„Du, Einer!“ udbød Fru Inger forbauset.

„Ja tilvisse.“

„Saa vil mit Hjerte nok bryde," raabte Ane med en stille Graad.

„Ja, og mit," sagde Poul dødbleg. „Den Sorg er for tung at bære. Gud give, jeg laa i min Grav!"

„Du faaer at glemme Ane," yttrede Næsefongen rolig.

„Nei, Einer Trane! I veed vel Lidt hvad Kjærlighed er, medens I holder det for muligt."

Næsefongen lod sit Svar beroe med at ræffe Haanden op til Fru Inger, og derpaa tilkaste det unge Menneske et spottende Sideblik.

„Vor Lykke blev os framt, endstjøndt vi haabede saa saare," hviskede Poul til Ane i en fortvivlet og smertefuld Tone.

„Hvem er det da, Du har lovet mig bort til?" spurgte Ane heftig.

„Det er en strix Mand, lille Datter," svarede Næsefongen, „og han har truet med, at dersom jeg ikke gav mit Jaord, saa sadlede han en Hest, satte Dig foran paa den, og red sin Vej, for aldrig meer at komme tilbage."

Poul lyttede. Den største Overraskelse stod malet i alle hans Træk; han stirrede stift og

spørgende hen paa Næssetongen, thi disse Ord vare jo de samme, som han nylig havde talt til Ane ude i Haugen.

„Da maatte jeg vel falde tilføie,“ vedblev Ciner Trane mild og venlig, „og jeg sagde til ham: Du er en flink Svend, og har tjent mig ærlig og tro, al den Tid Du var i mit Brød, derfor vredes jeg ikke, og Du skal have min lille Pige, hendes som Du elsker saa saare “

„Al Høvedsmand! Høvedsmand!“ raabte Poul, medens Taarerne strømmede ned over hans Kinder, og han styrtede paa Knæ foran Ciners Stol. „J har hørt, hvad Ane og jeg taledes om nede i Haven. Vorherre velsigne Eder, fordi J gjentager mine Ord “

„Ja vel har jeg hørt dem,“ yttrede Næssetongen bevæget, „og ikke vil jeg svare Dig bedre. Du tage min Datter efter dit Hjertes Villie, jeg giver Dig Udstyret, og Gudfader giver Eder Lykken, naar min fromme Hustru beder ham derom. Kom, lille Inger, og siig om jeg har handlet, som Du ønskede det? Vi To have jo ogsaa levet den Dag, da vi vare unge og fuldt vel saa lykkelige som de.“

Næssefongen aabnede sine Arme og trykkede sin Hustru til sit Bryst.

Tolvte Capitel.

To Brødre.

Medens dette Optrin, fuldt af No og Vylfe, foregik paa Bergen, forberedtes udenfor et andet og meget forstjelligt herfra, af Alrif og Jørringer. Ridderen havde ladet sine Mænd fælde saa mange Granspirer inde i Skoven, som der behøvedes til to store Stiger, hvis Trin bleve indhuggede og sammenbundne i et vist Mellemrum fra hverandre. Med disse skrøbelige Midler tænkte de at komme op paa Slottet.

Alrif stod og saae til medens Mændene arbeidede; han paaskyndede og opmuntrede dem vexelsviis. Jørringer laa endnu nede bag Pilebussen og ventede paa det aftalte Tegn fra Speideren, der var sendt op til Næssefongen.

Just som de sidste Trin vare blevene fastgjorte paa Stigerne, kom Styrmanden tilbage og udbrød tilfreds:

„Nu hørte jeg Stenen falde i Vandet, og

staae Lys i Gæstefammet; Alt er sikkert deroppe, og Næssekongen fornemmer til Intet."

"Godt!" sagde Alrik, "saa skal han ogsaa snart have vort Besøg. Nu hurtig mine Mænd! I bære os Stigerne ned til Floden. Vel ere I trætte og tørstige, aldenstund I have arbeidet strengt og længe; men paa Borgen er Dillet gammelt og stærkt, efter hvad Jørringer fortæller; deroppe staae Eders Senge! Naar Slottet er mit, er Kjælderens Eders."

Dette Løfte fremkaldte en sagte Mumlen af Tilfredshed blandt Krigsmændene, medens de bære Stigerne ud af Skoven, hen til det Sted, Alrik havde udsøgt som det bekvemteste til Overgang.

Natten var taaget og skyfuld, Alt var indhyllet i et taust og hemmelighedsfuldt Mørke.

Midt i Floden, som paa denne Side var for dyb, til at den kunde bundes, laae to store Stene, omtrent et Kvarteer over Vandskorpen. Paa disse lagde de den ene af Stigerne, og bære derpaa den anden ud, som igjen blev lagt fra Stenen over til den modsatte Bred. Alrik var den Første, der vovede sig over denne skrøbelige Bro, han vinkede ad sine Krigsmænd,

at de skulde følge ham, og frybende paa Hænder og Fødder naaede hele Skaren, En for En, lykkelig over paa den modsatte Bred, og stod nu ved Foden af Bakken, paa hvilken Borgen var bygget.

Paa Skraaningen af denne Bakke, der bestod af en fast, blaalig Leermasse, saa man en forvoxet og halvudgaaet Eg, at helde sig ud over Søen. Dette Træ havde uden Tvivl i en langt tidligere Periode havt Rodfæste oppe paa Bakkens Top, hvorfra det var gledet ned, idet Regn og Sneevand efterhaanden skyllede Jorden ud i Floden. Senere var Træet ved en Tilfældighed standsset midtvejs paa Skraaningen, og fæstede nu sine dybe Rødder paa Stedet, hvor det stod.

Til denne Eg knyttede sig saa at sige Riddersens hele Plan. Han befalede Krigsfolkene at reise Stigen mod Stammen; da dette var skeet, lod han Jørringer med sex Mand stige op med den anden Stige, som igjen blev støttet og fastbundet fra Træet, og naaede op til Bakkens Top, der gik lodret i Høiden som en Muur. Et svagt Tegn fra Jørringer underrettede Alrik om, at hans Befaling var udført.

„Nu op, alle Mand!“ hviskede han. „Jeg bliver tilsidst for at see til, at Alt kan skee med Orden og Hurtighed. Holder Jer godt fast til Stigen, mens I klavre opad! et Feiltrin styrter Jer i Dybet, og den som falder, vil mere have en Badstjærer end en Rjøgemeister behov iasten.“

Mændene steg op, tause, hurtige og behjættede. I Begyndelsen bevægede Vinden Stigen, og gjorde Opstigningen vanskelig, men efterhaanden som Thygden blev større, tiltog Sikkerheden. Den nederste Stige blev lyffelig passeret.

Nattens Mørke var Mændene gunstigt, ved høilys Dag vilde selv den mest Frøgtløse have betænkt sig paa dette Bovesthkke, hvor Livet var afhængigt af et usikkert Trin, hvor man ovenfor sig blot saae Luften og den lodrette Muur, og nedenfor Floden med dens kantede og skarpe Stene, paa hvilke Bølgerne flummede og brødes.

Da de sex Mænd, der førte den anden Stige, kom op til Jørringer og hjalp ham med at gjøre den fast i Træet, udbrød En af dem:

„Jeg veed ikke, hvoraf det kommer sig, Jør-

ringer, men mit Hoved værker saa saare, det
 fusser mig for Dreene og blænder mine Øine.
 Hvad kan det være?"

„Det skal jeg sige Dig," svarede Sømanden,
 „Du har taget for ibrigt fat paa Arbeidet der-
 nede, og nu er Du bleven træt, kan jeg tænke;
 Du trænger til Noget at styrke Dig paa, lille
 Rasmus, og derfor maae vi see at komme op
 til Borgen det snarest vi aarke."

„Al nei, Jørringer!" svarede Manden, hvis
 ligblege Afsyn Mørket skjulte, „det er ikke Drikke,
 jeg fattes, tvertimod, det er som om jeg skulde
 daane."

„Lad Ingen høre det, Rasmus, lad Ingen
 høre det; nu skulde vi strax til at stige op igjen,
 jeg følger lige bag efter Dig, og see vel til,
 at Du ikke gjør noget feil Trin, for jeg har
 en rar lille Kniv her i mit Løjærmæ, og den
 er saa spids, saa spids. Afsted med Dig, Rid-
 deren giver Tegnet."

Denne sidste Bemærkning om Kniven for-
 feilede ikke sin Birkning; Rasmus taug, og da
 Jørringer var saa tæt bag ham, at han kunde
 høre ham drage Aande, gjorde han ingen flere
 Indvendinger mod at flavre videre.

Hele Skaren havde nu naaet til det første Hvilepunkt ved Egetræet. Alt var hidtil gaaet heldigt, og Ridderen gav Tegn til at stige op ad den næste Stige, da der paa engang hørtes en jagte Mumlen af Krigerne ovenfor. Enhver standsede og holdt sig fast paa det Trin han stod. Alrik, som vedblev at være den Sidste, forlangte at vide Aarsagen til dette Ophold, Svaret blev givet fra den Ene til den Anden, endelig hvistede den, der stod paa Trinnet over ham:

„Hvad skulle vi gribe til, strenge Herre! Rasmus fra Hedensted er bleven svimmel og kan ikke stige høiere.“

„Saa kast ham ned af Stigen,“ svarede Alrik, rasende forbittret over denne Hindring, som truede med at tilintetgjøre Alt, — „eller tøv lidt, lad mig komme derop. Træk Dig hen paa den ene Side af Trinet, lad din Kammerat over Dig klamre sig fast paa den modsatte Side, og saa fremdeles opad, det vil holde Stigen i Røgvægt og skaffe mig Plads til at komme frem.“

Ridderens Befaling udførtes i samme Dieblid den blev givet. Alrik steg op, saa hurtigt

han kunde, for at raade Bod paa den indtrufne Hindring, der deels standsede hans Forehavende, deels svækkede de Dvriges Mod. Da han kom op til den Syge, fandt han, at Jørringer havde flamret sig fast med Hænder og Fødder om ham, for at hindre hans Fald.

„Gjør lidt Plads, Jørringer!“ hvisttede Alrik, „at jeg kan komme frem, og Du, Rasmus, skrig blot ikke, eller ved min Himmerigs Part, jeg sparke Dig ned af Stigen i Afgrunden.“

„Al nei, Ridder!“ hvisttede Jørringer, „han tænker som mindst paa at skrike, for da jeg nys havde den samme Frygt som I, puttede jeg ham hele min Halsklud i Munden, og den har han endnu at fornøje sig med. Men syg er han, den Arhster, og jeg veed ikke, hvad vi skulle gribe til.“

„Jeg tænker vel, vi finde paa Raad,“ svarede Ridderen dæmpet, idet han tog sit Arelskjærf af og snørede dermed den ulykkelige Stridsmands Hænder og Fødder saa fast til den ene Side af Stigen, at det ikke var ham muligt at bevæge sig. Derpaa bankede han med Skafet af sin Dolk paa Trinet som Tegn til de Andre, at de skulde stige videre, og hele

Skaren krøb nu hen over deres Kammerat og naaede velbeholdne til Bakkens Top. Her aandede man friere, Faren var overstaaet, thi Muren, som endnu var tilbage, ansaae man for Intet i Sammenligning med den allerede bestegne Strækning.

Da den sidste Mand var kommen op, gif Alrik ind imellem Mændene og hvisttede til dem:

„Nu have vi kun Muren tilbage, saa ere vi inde. See vel til, at I vedblive at vise Eder som modige Mænd, og kæmper drabeligen, hvis det gjøres behov. Hører I, hvor Floden bruser? Dervede er Graven, histoppe er vor Viinfjælder; til Eder er Valget.“

Mændene grebe deres Sværde. Den sidste Stige blev nu draget iveiret og sat til Muren, og nogle Minuter senere stod hele Skaren i Næsefongens Slot.

Jørringer var den Første paa Stedet; en vis Utaalmodighed havde grebet denne ellers saa sindige Mand; han tog to af Alriks Folk med sig, afvæbnede Kuren saa sagte og lydløst, at selv de Nærmeststaaende ikke mærkede det Ringeste dertil; derpaa sneg han sig ned til Bagtfjælderens, hvor han fra tidligere Dage

vidste, at Strandhugstmændene opholdt sig. Han lukkede og afstængede Døren for dem.

Næssefongen og hans Hustru, den gode Fru Inger, sad imidlertid i den muntreste og fre-
deligste Stemning inde i Salen ved det dæ-
fede Aftensbord. Rigeoverfor dem havde Poul
og Ane taget Plads og lyttede til, hvad Einer
Trane fortalte, medens af og til et hemmeligt
Haandtryk eller et ømt og straalende Blik tol-
kede deres Økke.

„Ja!“ vedblev Einer Trane, og lagde sin
brede Haand paa Ingers Skulder, „saaledes
gif det til i min Ungdom; jeg holdt af Inger,
som Du nu holder af Ane, men Faderen lovede
hende bort til en Anden, og denne Anden var
min Broder. Ældst Søn, ældst Ket, siger man
for et gammelt Mundheld; min Broder havde
Faderens Villie, men jeg, min Søn! jeg havde
hendes. Det mindes jeg saa grant, som om
det skete i denne Time, hvor Du græd dine
modige Taarer, stakkels Inger, dengang Du
blev trolovet, og saa toge vi da Afsked for ikke
mere at sees; men hvad Gudfader har sam-
menføjet, kan Menneffene ei adskille. Det mær-
kede vi forsandt. Jeg gif og hang med Hove-

det, Inger græd sine Dine røde; saa skat jeg Blomster i et Manglebrædt og sendte hende; for en Ufærd! hvad skulde jeg vel skrive? Slaaes kunde jeg, og ride og stikke til Ring og holde af hende, det var Alt. Saa reiste min Broder til fremmede Lande, og det gjorde Tingen kun værre. Nu saae jeg Inger oftere, og vor gamle Kjærlighed levede op paany. Af, hvor hun kæmpede med sig selv, den lille Inger, for at skjule sit Sindelag, men jeg mærkede dog grant, hvorledes det forholdt sig, thi jeg dømte fra mig selv. — — Min Broder kom igjen," vedblev Næssefongen lidt efter med dyb Alvor; „han bemærkede vor Kjærlighed, det var en sørgelig Tid for os —".

„O tal ikke derom," bad Inger, idet hun greb Næssefongens Haand, „lad os glemme det Skete."

„Nei, lad mig heller fortælle det," sagde Einer, „det er bedre, at Drengen hører Sandheden af min Mund, end at Andre siden fortælle ham Historien forvansket."

Fru Inger kastede et smertefuldt Blik over til Poul og Ane; Einer støttede sit Hoved med begge Hænder og stirrede ned paa Borddugen.

„Min Broder opdagede, at jeg holdt af Inger," sagde han lidt efter, „og min Fader blev meget opbragt derover. — Han døde, idet han forbandede mig," tilspiede han langsomt og huult. — „Saa joge de mig fra Huus og Hjem, fredløs som den vildene Fugl, men jeg tog min Kjæreste med paa min Hest og red bort med hende, ligesom Du vilde have gjort, min Dreng; siden foer jeg tilføes og hun fulgte mig. — Ja," vedblev han med en blød og bævende Stemme, og slængede Armen om Inger, „Du har været mig en god og kjærlig Hustru, og vi To have levet mangen Nat, der var mørk som Helvede, og mangen Dag, der var værre end Natten. Vilde Menneskene Krig, sagde jeg til mig selv, saa skulle de faae den, og jeg sloges, indtil de bade om Fred og til jeg blev den Mand, jeg er; derefter byggede jeg mig et Huus her paa Trelldenæs, og fik mig en ny lille Inger, som jeg kaldte Ane, til Forskjel fra den anden."

„Men din Broder," spurgte Ane, „hvorledes blev hans Lykke?"

„Min Broder er en retscaffen Karl," svarede Næssefongen, „ihvor gram han end var mig

findet, stolt og modig som Faa; stakkels Mand! han tog sin Skjebne til Hjerte, men hvad kunde jeg vel derfor?"

I dette Dieblif traadte en Svend ind i Salen og meldte Ciner, at der var kommen en Fremmed til Borgen som bad om Huusly Natten over.

„Hvor er han fra?“ spurgte Ciner.

„Han siger, at han er skicket som Bud fra Ridder Ebbe paa Nebbegaard.“

„Gaa, saa finder jeg det for rimeligt, at han kan være i Betryk for sin Vesperkost,“ httrede Ræsselongen leende, „hvis det ellers er noget bevendt med hvad der staaer i Bisen, at:

Ebbe fra Nebbe

Med samt sine Svende

Har hverken at bide eller brænde.

Lad ham kun blive her Natten over, og sørg for, at han ikke fattes Noget. Hvor have I ført ham hen?"

„I Gjæstefamret, som vender mod Spen.“

„Kald ham herop,“ raabte Ciner, inden Svenden gik; „mig lyst at spørge Ngt fra Landet, siden jeg selv maa holde mig hjemme, som fangen Fugl i Bure.“

Svenden gik, og vendte lidt efter tilbage, fulgt af den Fremmede.

Det var en lille, smalskuldret Mand, med et listigt og forslagent Ansigt, omgivet af lyseguult Haar. Hans blaa Dine vare i en uafsladelig Bevægelse, og syntes ikke at fæste sig paa nogen bestemt Gjenstand.

„Du være mig velkommen, Du ydste Svend!“ raabte Næssefongen ham imøde, „kom og sæt Dig ved Skiven; jeg vil være din Rjogemester, at Du ikke skal sige, Du gik hungrig fra min Borg. — Hvorledes lider din Herre, Ridderen paa Nebbegaard?“

„Heelt vel, strenge Herre!“ svarede Svenden, idet han slog Dinene ned for det skarpe Blik, hvormed Einer betragtede ham.

Næssefongen lod ikke til at bemærke hans Forlegenhed. „Hvorhen gaaer nu dit Vrend?“ spurgte han ligegyldigt.

„Kong Bolmer lader lyse til Thinge, og desaaarsag sendte Ridder Ebbe mig til Trelde, for at jeg skulde hente ham en ny Sadel.“

„Saa ere da Ridderne blevne Kongen underdanige?“

„Tilvisse!“ svarede Manden med større Mod,

medens han tog for sig af de fremsatte Retter, „selv Ridder Alrik har gjort Ræsfald for Kongen, aldenstund hans høie Naade truede med at fare frem med Strengthed imod Enhver, der ikke adlød ham.“

„Eia,“ udbroød Ræsfekongen leende, „hvad siger da Kongen til Mænd som mig og mine Lige?“

Manden kastede et sthy Sideblik over til Eigner, men svarede ikke.

„Tal Du kun uden Frygt,“ vedblev Ræsfekongen, „og lad os høre, hvordan vi ere farne.“

„Kongen har ladet alle Strandhugstmænd erklære for fredløse,“ svarede den Fremmede langsomt.

„Nuvel, det var jo ikke saa ilde,“ sagde Eigner med en spottende Latter, „mig tykkes blot, han skulde see at faae dem i sin Vold førend han lod udgaae Dom over dem. Vil man dræbe Thyren, maa man binde den først.“

Disse Ord havde Hentydning paa det Billede af et Thyrehoved, som Ræsfekongen førte til Skjoldmærke.

„Vi have bundet Thyren!“ raabte en dyb og rolig Stemme, idet en høi og bredskuldret Mand

traadte frem i Salen, og Lyset kastede sit Skjær hen over flere pantsersklædte Skikkelser, som kom tilsynne i den aabne Dør. „God Aften, Næssefonge!“ vedblev Manden, idet han standfede midt i Salen, og støttede sig til sit Sværd. „Jeg kommer, som jeg har lovet, og siger Dig Tak for sidst.“

Da Fru Inger saa Mændene trænge ind i Salen, udstødte hun et Skrig og flygtede tilbage i Krogen, idet hun drog Ane med sig.

„Er det Dig, Jørringer!“ raabte Einer koldblodig, „jeg kunde nok tænke det, og ventede bestandig paa Dig, imens jeg hørte, at Du var bleven frelst.“

Under disse Ord sprang han hen til Bæggen, og rev en Stridskolbe og en Stormhue ned fra Knagen.

Speideren var imidlertid, saasnart han saa Jørringer træde ind, staaet op fra Bordet; idet Næssefongen væbnede sig traadte han tilbage og gjorde et Forsøg paa at komme hen til sine Kammerater, men Einer fattede hans Hensigt, og traadte iveien for ham.

„Tøv en Kjende!“ raabte han, „og naar Du kommer til din Husbond, kan Du berette ham,

hvad Skjænt Du hentede hos Einer Trane, fordi Du svog hans Gjæstevernskab."

Man hørte et Skrig, et kvalt Suk og et Legeme at falde sammen paa Gulvet, men saa Intet af denne sidste Scene, thi Næssefongen havde væltet Lyset, og sprang, idet Manden faldt, hen til Vinduet. Han stødte det op og kaldte sine Folk tilhjælp.

"Jeg tænker forsandt, at dit Raab ei baader synderligt," udbrod Jørringer spottende, "for jeg har stænget Vagtstuen og spærret Mændene inde. — Overgiv Dig med det Gode, Næssefonge! denne gang er jeg den Stærkeste."

"Overgive mig!" gjentog Einer trodsende, "nei, Jørringer! dertil burde Du kjende mig for godt."

"Nu vel! saa faaer da Lykken at dømme os imellem, den træffer sin Mand. Fremad, Folk! og griber ham levende."

Under dette Optrin, der foregik i et Dieblis, havde Ingen lagt Mærke til Poul. Da Næssefongen slukkede Lampen, var han lydløs og hurtig ilet ud af Salen og ned til Vagtstuen, for at kalde Næssefongens Folk tilhjælp; men Jørringer havde været betænkt paa Alt, og

stillet en Vagt udenfor Døren, før han forlod den. Da Poul kom ned i Gaarden, blev han afvæbnet af Ulrik, der med en tændt Fakkell i den ene Haand og Sværdet i den anden ilede op til Salen.

I dette Dieblif var det at Jørringer opfordrede Krigerne til at bemægtige sig Einer.

Ridderens Komme bragte Angriberne til at standse, han gav Fakklen til en Svend og strectede ind iblandt Mændene, hen mod Næssefongen.

Fakklen kastede sit røde Skin over enhver Gjenstand i Salen; man saae Einer staaende midt paa Gulvet i en foroverbøiet Stilling, støttende sig til den jernbeslagne Stridskølle; hans Blik flammede, hans Stilling og Miner udtrykte en Mands Bestemthed, der har besluttet at seire eller at gaae tilgrunde. Foran Næssefongens Fødder laa Speideren, livløs udstrakt og blødende af det dræbende Slag Einer havde tilføiet ham, i det samme han slukkede Lyset. Længere tilbage stod Inger bleg og lænet op mod Muren; hun havde slynget sine Arme om Ane, der skjulte sit Hoved ved hendes Bryst.

Da Inger saae Alrik styrte frem i Skaren, slap hun Ane og ilede hen til Einer; hun kastede sig ned foran ham og strakte sine Hænder iveiret mod Ridderen, idet hun raabte: „Dig hjælpe Gudsader i Himmerig, Ridder, saasandt som Du skaaner ham, han er saaret og syg, og mægter ei at kæmpe mod Dig.“

Disse Ord eller snarere denne bedende Stemme forandrede for et Dieblif hele Scenen, Alrik lod sit Sværd synke, hans Fod standsede som rodfæstet i Gulvet, han slog Visiret op paa sin luffede Hjelm, tog Falken fra Manden og lod dens Fys falde ned over Inger.

„Inger!“ udbrod han med en Stemme, der udtrykte den dybeste Overraskelse. „Inger, er det virkelig Eder?“

Inger havde gjenkjendt Ridderen, saasnart han slog Visiret paa sin Hjelm tilbage, men enhver anden Følelse var i dette Dieblif fortrængt ved Einers Fare. Hun blev liggende foran Alrik og strakte med bedende Mine sine Hænder iveiret. Einer stod hende tilside, og idet han traadte nærmere hen til Ridderen, sagde han:

„Ja, det er Inger, som Du siger, hvi undres

Du saa faare, over at træffe Hustruen hos sin Fæstemand? Jeg, Alrik, er din Broder! det staaer nu til Dig at kæmpe eller lade mig fare i Fred."

Alrik stod et Dieblif i en synlig Kamp med sig selv, i det næste faldt hans Visir ned over Hjelmen med en huul Raslen, og han raabte med en Stemme, der lød endnu hulere under Jernet:

"Er Du end min Broder, den samme, der platud forspildte min Forderigs Lykke, saa hjælpe Dig Gud, thi nu er Dommens Time kommen."

Idet han sagde dette greb han med begge Hænder om Sværdhestet og sprang ind mod Einer. Ingers Bønner og Skrig forsvandt upaaagtede under Larmen af den vilde og heftige Kamp, som nu begyndte mellem de to Brødre. Jørringer, der hidtil havde staaet ørkesløst lænende sig til sit Sværd, gav et Tegn til sine Folk, der skiltes i to Hobe og trak sig hver fra sin Side om bag Næssefongen, aabenbart i den Hensigt at overmande ham. Einer syntes at være fortabt, hans Kræfter aftog øiensynligt. Alrik trængte ham

bestandig længere tilbage, hen imod den egepanelede Væg. Paa engang hørtes et almindeligt Skrig, et Udraab af Harm og Overraskelse. En Blenddør i Panelet bag Einer var sprungen op og igjennem denne forsvandt Næssefongen, just som Alrik førte sit sidste og dræbende Slag imod ham. Ridderen vilde følge efter, men fandt Veien spærret af en høi og bredskuldret Skikkelse, der i det Samme traadte ind af Døren. Efter denne kom en Anden og atter En, og endnu saae man bestandig Gangen udenfor opfyldt af høie staaflædte Mænd, saa langt Fællens Skin naaede. Der hørtes et Brøl, huult og dumpt, ude fra den mørke Hvælving, og nu blev Salen Skueplads for en Kamp, mere heftig og rasende end den forrige. Det var Fribytternes vilde Skarer, som her sloges med Alrik og hans Svende. Poul havde gjort sig fri og aabnet Bagstuen for dem. Einer Trane derimod var forsvunden.

I Dagningen var Alrik vel Herre over Borgen, men da Morgensolen kom frem paa Himlen, saae han et lille Skib med fyldte Seil glide hen over Havet. Den bragte Næssefon-

gen hans Hustru og Ane i Sikkerhed over mod Barritskovs mørke Skove, som endnu laae indhyllede i den blaa Morgentaage.

Trettende Capitel.

Jorringers Hævn.

Fem Aar senere var der foregaaet store Forandringer i Danmark. Den snilde Kong Valdemar havde deels ved List og Underhandlinger, deels ved aabenbar Magt og Feide samlet en Deel af det adspalttede Riges Provindser. Han havde sluttet Fred med Grev Geerts Sønner og atter brudt den igjen, da hans Fordeel krævede det. Holstenerne eiede vel endnu flere Godser i Fyen og Jylland, ligesom ogsaa de jydskke Riddere og Herremænd først senere fuldkomment undertastede sig Kongen; imidlertid endtes dog efterhaanden den almindelige Lovløshed, som saa længe havde tæret paa Rigets bedste Kræfter. Plougen gik atter over de udhyrskede Agre, Kjøbmændene mødte med deres Varer paa Markeder og Snapsting, og fremmede Handelsflibe søgte de danske Havne.

Ogsaa paa Barritskov havde Alst i dette Mellemrum antaget et forandret Udseende. Her syntes Fred og Lykke at opslaae sin Bolig. I den ene Fløi af Slottet, indad mod Vandet boede Christine Juul og Ulrik von der Bügel efter deres Giftermaal. I den modsatte Fløi, som vendte ned mod Søen, levede et andet nygift Par, Poul og Ane, tilligemed Einer Trane og hans Hustru.

Christine havde valgt sin egen Veilighed saaledes, for at den gamle Fribytter kunde have den bestandige Udsigt til Skuepladsen for hans tidligere Virksomhed, Havet.

For disse Mennesker var Herremændenes Riv og Stridigheder Intet; de udgjorde deres egen affondrede Verden. For dem begrænsedes Danmark saa at sige af de dybe og hemmelighedsfulde Skove, der ligesom en mørk Ramme omfattede den gamle Herreborg. De tilbragte Dagene i hverandres Selskab. Middagskloffen samlede de tre Familier ved eet Bord, og naar Poul og Ulrik om Aftenen vendte hjem fra Jagten, mødtes man atter i Høiloftsalen. — Den gamle Einer sad da i sin udskaarne Egetræes Stol oppe for Bordenden, talte om sine

Bedrifter eller hørte med de Andre paa Munkene, der læste for dem i en Krønikebog.

Tid og Alder havde omfider øvet deres Virkning paa Einer; hans Skjæg og Haar var blevet holdt, men det passede godt til hans brune, solbrændte Ansigt; i sine Følelser var han derimod vedbleven at være den Samme som før: blid og eftergivende mod Inger, heftig ved den mindste Modsigelse af Andre, livlig og bestemt, som i hans feireste Manddom.

Der var altsaa gaaet fem Aar bort, siden Einer og hans Broder Ulrik mødtes paa Trelødens, hiin Aften, da Næsfekongen blev fordreven og flygtede fra Slottet.

En Eftermiddag i Slutningen af August Maaned sad Inger, Christine og Ane ude paa Svælen af Barritskov, og saae paa Høstfolkene, som arbeidede paa den aabne Slette ligeoverfor Slottet. Ulrik og Poul vare dragne bort om Morgenen for at opspore en Ulv, der havde vist sig i Skoven den foregaaende Dag. De ventedes først tilbage sildig om Aftenen.

Samtalen mellem de tre Damer blev ført i et dæmpet Sprog, og ikke uden jævnlige Sideblik ind ad den aabentstaaende Dør til Salen,

hvor Einer Trane var tilstede. Solen faldt i en skraa Retning igjennem Vinduet, og kastede et klart Lys over den gamle Næssefonge, der med Hovedet bøiet ned paa det brede Bryst og sammenslyngede Arme sad og slumrede i en Stol.

Dette Værelse havde tidligere været beboet af Væbner Totting, Christines Formynders; det var det samme, hvorfra Tørringer, den Nat Slottet blev overfaldet, frelst Christine ved at føre hende igjennem den hemmelige Dør, som Egepanelet skjulte.

„Saa Du kjender da Tørringer, Christine?“ spurgte Ane i Samtalens Løb.

„Ja heel vel,“ svarede Christine, „han har beviist mig og min Familie meget Godt; jeg staaer i Gjæld til ham baade for mit og Ulriks Liv.“

„Og Du har ikke spurgt fra ham, siden Du flyttede her til Barritskov?“

„En Gang, det var en Aftenstund, forleden ved Mortensdagstider, før din Fader tog ned til os, da kom Tørringer for at besøge mig, men alligevel vi bade ham derom, vilde han ikke blive mere end et Dieblif. Han tog min

lille Søn op i sine Arme, kysfede ham, trykfede min og Ulriks Haand, og forsvandt ligesaa pludseligt, som han var kommen."

"Hos hvem er han da nu tilhuse?" spurgte Fru Inger.

"Det veed jeg ikke forvist, men dengang drog han op til Viborg Thing med Ridder Ulrik, som har faaet Kong Valmars Tilgivelse og Forlehnning paa en Herreborg i Thyland, til Bederlag for den Thydsterne afbrændte."

"Besøger han da aldrig sine Forældre, som boe her nedenfor i Skoven?"

"Nei, nu er det længe siden han sidst har været hos dem, alligevel de to Gamle længes saa saare og tale bestandig om ham, hver Gang vi mødes. Men see engang der, er det ikke vore Mænd, som komme hilstnede paa Skovveien?" spurgte Christine og pegede hen mod en Skare Mænd, der red ud paa Sletten.

"Gaa! hvor vil Du hen, Christinelille!" svarede Ane. "Der er jo fast tyve Mænd i Følge, og Ulrik og Poul droge ud, selv otte tilsammen. Det lader til, at vi faae Gjester paa Slottet."

Den lille Skare, som Talen var om, drog

imidlertid i rolig Skridtgang nærmere hen mod Holmen. Foran dem red en høj, stærlemmet Mand, som havde en Stormhue paa Hovedet. Han sad foroverbøiet paa Hesten, og syntes i det Hele taget ikke at være synderlig fortrolig med Ridestuen.

„Men Du min Gud!“ udbød Christine forbauset, da Skaren var kommen nærmere, „seer jeg ret, saa føre disse Mænd jo en malet Hest paa deres Brystplade, det er forsandt hverken Riddere eller Benner, som her agte at gjæste os, men Bysvendene fra Horsens.“

„Lad os vække min Husbond!“ hviskede Fru Inger, „han raade os, hvad vi have at gjøre.“

Hun gik ind og kaldte paa Einer, og underrettede ham om de Fremmedes Ankomst.

I samme Dieblis blæste Kuren paa Muurstinden udenfor Slottet. Anføreren for Skaren red nærmere til Gitterporten og vekslede nogle Ord med Vagten.

„Lad Porten blive ilaas!“ raabte Næsefongen hurtigt, „disse Mænd føre intet Godt i Skjold; vi ville negte dem Indgang, og holde dem borte, alt som vi aarke bedst, indtil vore

Mænd ere komne tilbage fra Jagten. Hent min Stormhue og mit Sværd, Inger!"

"Alf, Einer! hvor vil Du nu hen? Du drømmer Dig bestandig tilbage i din Ungdom, og tænker ikke paa, at Tiderne have forandret sig imedens. Vilde Bysvendene ind, tør vi ikke formene dem Afgang; derfor have vi Kongens Lov og Herrebud."

Denne blide Stemme, som aldrig nogensinde før havde forseilet sin Virkning, var ogsaa her tilstrækkelig til at berolige den gamle Stridsmand; han traadte tilbage fra Svalen, som om han ikke værdigede at kaste et Blik paa Skaren, der nu red ind over den nedladte Vindebro.

En Mand kom op ad Trappen; man hørte Skridt paa Gangen, Døren gik op, og Anføreren traadte alene ind i Stuen.

Da han tog sin Stormhue af Hovedet, mødte enhver af de Tilstedeværende bekjendte Træk, det var Jørringer, som stod for dem.

Hans første Blik faldt paa Christine, det næste gjaldt Einer Trane, som uden at lade sig mærke med sin Forundring, traadte ham stolt og rolig imøde.

"Hvad Godt vil Du og dine Svende?" spurgte Næssefongen.

„Alf ja, Einer Trane!“ svarede Tørringer, „Eder vil jeg endda ikke skynderligt Godt, siden jeg kommer efter Kongens Bud for at fængsle Jer som Fribytter og Ildgjerningsmand, og føre Jer for hans Raades Dom i Horsens.“

„Jeg kunde tænke det,“ svarede Einer foragteligt; „hvor Du viser Dig, gjælder det kun Ondt for mig og Mine. Og troer Du da, at jeg godvillig følger med Dig?“

„Nei, Einer!“ svarede Tørringer rolig og kold, „det troer jeg ikke, men derfor have vi ogsaa isinde at bruge Magt.“

„Du er en slet Karl, Tørringer!“ sagde Næsfekongen.

„Der har været den Tid, hvor I gav mig et bedre Skudsmaal. Jeg tjente Jer, som jeg kunde bedst, men saa gav I Ondt for Godt, og satte mig ud paa den vildene Sø, surret fast til en Planke, som I vel mindes, altsammen fordi jeg vilde frelse Christine, min Herres Datter. Da svor jeg til Gud i Himmerig, at gjengjælde Eder den Streg, hvis jeg nogenfinde naaede Land igjen, og man maa holde sit Ord. I har gjort mig vred, og jeg vil have Opreisning.“

„Du!“ udbød Einer haanligt, „og hvilken Oppreisning tænker Du vel at faae?“

„Ikke saa stor endda,“ svarede Jørringer; „men den, jeg forlanger, maa I heller ikke negte mig. I skal sige, at I fortryder, hvad der er skeet, og at I handlede iilsindet.“

„Paa det Lav!“ raabte Einer med en spotende Latter. „Før vil jeg lade Dig hænge op paa Hundehuset.“

„Siig mig blot et venligt Ord, Hovedsmand!“ bad Jørringer bevæget. „For I har dog gjort mig Uret.“

„Og hvis det var idag som dengang, saa gjorde jeg det Samme ved Dig igjen.“

„Et eneste Ord, Hovedsmand!“ vedblev Jørringer hønlige, „jeg forlanger ikke Andet. Hører I Bysvendene larme nede i Gaarden? om en liden Stund ville de komme herop og slæbe Eder til Horsens som den argeste Misdæder. Ræk mig blot Eders Haand, saa skal jeg frelse Eder, og Alt skal blive Godt igjen.“

„Gaa til Helvede!“ svarede Einer, „jeg kjendes ved din Tale.“

Jørgen stod et Dieblis uden at svare.

„I er dog en Mand, som Gud har skabt

just efter mit Sindelag," raabte han pludselig. I er en Helt, min gamle Hovedsmand, og derfor vil jeg ogsaa trykke Eders Haand, hvad enten I nu siger ja eller nei."

Med disse Ord styrtede Jørringer hen mod Einer, og trykkede ham tæt op til sit Bryst, idet han slængede begge sine Arme om Næssefongens Hals.

"Naa, og hvad saa?," spurgte Einer, der ikke vilde lade sig mærke med, at han var bleven rørt over Jørringers Udsærd, endskiøndt hans Dine glindsede af Taarer. "Gaa nu og kald paa dine Folk, jeg venter dem."

"Nei, nu bliver det nok bedst, at I gaaer, Einer!" svarede Jørringer smilende; „for jeg mærker, at de allerede ere paa Trappen. „Hvis jeg mindes ret, saa er her i dette Kammer en Løndør, hvorigjennem jeg alt tilforn haver bragt et Mennekeliv Frelse."

Han gik hen til Panelet, trykkede paa Hjederen i Snitværket og skød Einer ind i Hullet, trods alle hans Indvendinger.

Da Næssefongen kom til Dørens Aabning, foregik der en paafaldende Forandring i hans Ansigt, dets Muskler skjælvede, det var ham ikke muligt at beherske sig længere, han vendte sig om og rakte Jørringer Haanden, idet han sagde:

„Farvel, Jørringer! — farvel Du, min gamle og kjæreste Kammerat! — Vi sees vel engang igjen, saa vil vi snakkes ved om hvad jeg gjorde Synd imod Dig.“

Jørringer udstødte et Glædesfrig; han greb Næsfekongens Haand og kysjede den gjentagende, men Einer trak hurtig Døren til, som om han skammede sig over at have ladet sig beherske af sine Følelser.

Hele dette Optrin foregik mellem Jørringer og Næsfekongen uden at nogen af de øvrige Tilstedeværende httrede et Ord.

I samme Dieblif Einer var forsvunden, stødte Byssvendene den modsatte Dør op, og traadte ind i Salen.

„Naa, Jørringer! hvor har Du Manden, som vi skulle føre med os?“ spurgte de.

„Ja, Gud maa vide, hvor han er bleven af,“ svarede Jørringer med en hypperlig forstilt Overraskelse. „Det er netop det, jeg her staaer og grunder over.“

En halv Time senere forlod Jørringer og Byssvendene Barritskov. Einer Trane var frelst.

